M. John Harrison

Nova Swing

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5, București e-mail: editura@tritonic.ro tel. /fax.: +40 21 2427377
www.tritonic.ro www.tritonic.ro/blog
Colecția SF
Coordonator: MUGUR CORNILĂ
HARRISON, JOHN M.
Nova Swing I M. John Harrison; trad.: Oana Durican. — București: Tritonic. 2008
ISBN 978-973-733-271-4
1. Durican. Oana (trad.)
821.111-31=135.1
Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEX NICHIFOR și CARMEN VASILE
Tehnoredactor: IONUȚ TUDORACHE
Bun de tipar: martie 2008
TIpărit în România
NOVASWING
Traducere de Dana Durican

M. John Harrison (n. 26 iulie 1945) s-a născut în Warwickshire, Marea Britanie.

Prima sa lucrare a fost publicată în anul 1966, iar între anii 1968 și 1975 a fost editorul literar al revistei New Worids.

Britanicul este un critic de ficțiune apreciat, publicându-și frecvent opiniile în Times Literary Supplement, The Guardian și Daily Telegraph.

În 2007, M. John Harrison a primit distincția *Arthur C. Clarke Award* și *Philip* K. *Dick* în 2008 pentru romanul *Nova Swing.*

La editura Tritonic au mai apărut, de același autor, *Viriconium* în 2006, *Cățărătorii* și *Lumina* în 2008. Romanul *Cățărătorii* a câștigat premiul *Bardman Taskerfor Mountain Literature,* iar romanul *Lumina* a fost în 2002 unul dintre laureații} ames *Tiptreejr. Award.*

1.
Barul din strada Straint

Vic Serotonin se afla într-un bar de pe strada Straint, chiar în afara aureolei din zona Saudade, și făcea conversație cu un grăsan de pe altă planetă care își zicea Antoyne. Jucaseră zaruri toată noaptea. Era chiar înaintea zorilor și o lumină maronie, strălucitoare și slabă în același timp, pătrundea de afară, de la felinarele străzii, umplând tot localul.

— N-am fost niciodată acolo, recunoscu grăsanul, vreau să spun în site, dar cred că…

— Dacă asta o să fie vreun rahat, Antoyne, îl sfătui Serotonin, nici măcar nu te gândi să pornești.

Grăsanul păru jignit.

— Mai bea ceva, spuse Vic.

Barul era la jumătatea străzii Straint, o stradă îngustă, înghesuită, cu case de două etaje, care, din trei, două aveau storurile trase. Ca toate străzile din partea aceea a zonei Saudade, Straint era plină de pisici, mai ales în zori și în amurg, când veneau și plecau din site. Ca și cum ar fi fost în cunoștință de cauză, barul se numea Pisica Albă - Pisica Neagră. Avea o tejghea de zinc, un pic prea înaltă ca să mai fie și confortabilă. În spate, un șir de sticle, care conțineau lichide de culori incerte. Câteva mese. Fereastra lungă se aburea ușor, dar nimănui nu-i păsa în afară de Antoyne. Dimineața, barul mirosea a usturoiul de noaptea trecută. În unele dimineți mirosea și a mucegai, ca și cum ceva s-ar fi furișat din aureola site-ului în întuneric și, după câteva încercări de a respira aerul din bar, ar fi murit undeva sub vreo masă dintr-un colț. Monitorii erau discret plasați la îmbinarea dintre pereți și tavan, ca niște pânze de păianjen. Nu era prea mult de lucru pentru ei.

Vic, prescurtare de la Vico, un nume răspândit pe Scienza Nuova, unde se născuse, era mai tot timpul în bar. Acolo mânca. De acolo își conducea afacerea. Il folosea pe

post de căsuță poștală și drept loc de verificare a clienților; asta era într-adevăr ceva ce ei numeau rampă de lansare, bine poziționat, nu foarte departe în spatele site-ului, dar nici atât de aproape încât să se simtă efectele lui. Și mai era un avantaj, Vic era în relații bune cu proprietăreasa, o femeie cu numele de Liv Hula, care nu avusese niciodată un manager, ci își condusese singură afacerea, noapte și zi. Oamenii credeau că ea era barmaniță, că asta i se potrivea. Dar nimeni n-o auzise plângându-se. Era una din acele femei care trăgeau tare de ele după patruzeci de ani, scundă, slabă, cu părul sur tuns. Periuță, cu două tatuaje deștepte pe antebrațele ei musculoase, expresie a faptului că părea să se gândească mereu la altceva. În bar era și muzieă. Pe gustul ei erau ritmurile demodate și dub-ul care fusese la modă cu câțiva ani mai înainte. Asta o făcea să pară mai bătrână, cel puțin după părerea lui Vic Serotonin.

— Ascultă, se adresă ea lui Vic, lasă-l în pace pe grăsan. Fiecare cu părerea lui.

Serotonin făcu ochii mari.

— Nici nu merită să răspund la asta.

— N-ai dormit bine, Vic?

— Ar trebui să știi. Doar erai acolo.

Ea îi turnă un deget de rom 8lack Heart amestecat cu băutura anonimă pe care o bea și grăsanul.

— Credeam că ești pe cont propriu acolo, Vic, spuse ea. În cea mai mare parte a timpului.

Amândoi izbucniră în râs. Apoi ea privi peste umărul lui la ușa deschisă a barului și spuse:

— Cred că-ți vine o clientă.

*

Femeia care stătea acolo era un pic prea înaltă pentru tocurile cui, la modă pe-atunci, pe care le purta. Avea mâini lungi, subțiri, și acel mod de a privi și cu teamă și cu calm, specific turistelor de genul ei. Era ca un fel de tentativă pentru ea. Era elegantă și neîndemânatică În același timp. Dacă ar fi știut cum să se îmbrace, ar fi fost un punct câștigat, sau poate că era un talent pe care nu și-l descoperise niciodată pe deplin. Îți dădeai imediat seama

că se rătăcise. Când intrase În dimineața aceea În bar, purta un deux-piece negru, cu un taior un pic cam prea mulat și o fustă plisată lungă peste genunchi, sub o haină de blană lungă, de culoarea mierii. Stătea în prag nesigură având în spatele ei lumina rece, de neon, a străzii Straint, lumina dinspre fereastră căzând pieziș pe o jumătate a feței ei, iar primele cuvinte care putură fi auzite din gura ei au fost:

— Mă scuzați, eu…

La auzul vocii ei monitorii se despachetară singuri și își croiră drum către ea din toate colțurile Încăperii, ca să i se Învârtă În jurul capului ca niște fantome, bucăți de hârtie, fum sau ca niște bătrâne prinzându-și în copci buclele obosite. Recunoșteau privilegiul atunci când dădeau peste el.

— Draga mea, șopteau ei. Ce mâini frumoase.

— Putem face ceva pentru tine…

— … ce putem face pentru tine, dragă?

— Ce mâini frumoase, frumoase de tot!

Liv Hula privea amuzată.

— Cu mine niciodată nu vorbesc așa, recunoscu ea către femeia în haină de blană.

Apoi avu brusc o viziune a propriei ei Vicți, muncită din greu, făcând ceva din nimic chiar și de câteva ori când părea că ori o s-o ia razna, ori lasă totul baltă.

— Ai venit pentru Vic, uite-l acolo, spuse ea.

Mereu îl scotea în evidență. După asta se spăla pe mâini de orice altceva urma să se petreacă. De data asta Vic aștepta. Stătea prost cu clienții, fusese un an mai slab, deși n-ai fi spus, judecând după numărul navelor adunate În portul turistic. Vic se dădea drept un tip deștept care știe ce vrea; dar femeile, pe de altă parte, îl vedeau slab, în mod paradoxal și, luând asta ca pe o încercare eșuată de a se autofeminiza, atrăgător. Săptămâni întregi încercase împreună cu Fat Antoyne și Liv Hula să scape de trăsătura asta, dar tot arăta mai tânăr decât era. Stătea acolo cu mâinile în buzunare, iar ea mergea legănat către el, ca și cum asta era singura modalitate de a parcurge încăperea.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât părea mai nesigură. La fel ca majoritatea turistelor, nu prea știa cum să abordeze problema.

— Vreau să mă duci până acolo, rosti în cele din urmă.

Vic își duse un deget la buze. Ar fi dorit o formulare mai puțin directă.

— Nu așa de tare.

— Scuză-mă.

El ridică din umeri și spuse:

— Nu-i nicio problemă.

— Suntem cu toții prieteni aici, spuse Liv Hula.

Vic o privi pe Liv, apoi transformă privirea într-un zâmbet.

Femeia zâmbi și ea.

— În site, spuse, ca și cum ar fi putut fi vreo urmă de îndoială în privința asta.

Fața ei era senină, dar concentrată asupra unor dorințe pe care Vic nu prea le înțelegea. Se uitase în altă parte în timp ce vorbise. Ar fi trebuit să-i dea mai mult de gândit gestul acesta. În schimb, el o pofti la o masă, unde stătură de vorbă vreo cinci minute pe un ton scăzut. Nu era nimic mai ușor decât ceea ce dorea ea, îi spunea Vic. Deși nu trebuia subestimat pericolul a ceea ce era acolo, pentru că altfel riscai pe socoteala ta. Ar fi fost o prostie din partea lui să nu precizeze treaba asta. Ar fi un iresponsabil, spunea el. Banii își schimbară stăpânul. După un timp se ridicară și părăsiră barul.

— Încă un papă-lapte, rosti Liv Hula îndeajuns de tare ca să-l facă să se oprească în prag.

*

Antoyne pretindea că ar fi zburat cu Ed Chinezul. Își petrecea zilele stând cu coatele pe bar uitându-se pe geam la navele K venind din cer pe deasupra caselor de pe partea cealaltă a străzii Straint. Pentru majoritatea oamenilor părea destul de puțin probabil ca el să fi zburat vreodată cu cineva, dar știa să preia un mesaj și să-și țină gura. Și încă un lucru pe care obișnuia să-l spună despre el era:

— Nimeni nu dă doi bani pe grăsanul Antoyne.

— Aici ai dreptate, îi spunea Liv Hula adesea.

După ce Vic plecase, în bar se așternu liniștea. Monitorii se liniștiră și se împachetară singuri intrând înapoi în colțurile tavanului în așa fel încât ele arătau la fel ca mai înainte. Antoyne se holbă la masa din fața lui apoi la Liv Hula. Parcă ar fi vrut să vorbească despre Vic sau despre femeie, dar până la urmă niciunul nu reuși să se gândească la ce să spună. Grăsanul era furios că Liv Hula îl apărase în fața lui Vic Serotonin. Își trase deodată scaunul înapoi făcând un scrâșnet tânguit pe podea. Se ridică și se duse la fereastră, unde șterse aburul cu palma.

— E încă întuneric afară, spuse el.

Liv Hula trebui să recunoască acest adevăr.

— Uite, spuse ea, uite-l pe Joe Leone.

Peste drum de Pisica Aibă - Pisica Neagră erau clădirile obișnuite, care-și pierduseră încrederea în integritatea lor structurală și care acum adăposteau operațiunile croitorilor specializați în cosmetică sau în cultivarii[1] de prim rang. Nu-i puteai numi „vorbăreți”. Munca pe care o făceau era prea ieftină pentru asta. Aveau ceva marfă de la francizele Uncle Zip și Nueva Cut din centrul orașului; de asemenea, mai preluaseră și din munca Băieților Fantomă și munci precum aceea a lui Joe Leone. Chiar în clipa asta Joe se chinuia să meargă pe Straint ținându-se de garduri și încercând să rămână în picioare. Cădea, aștepta un minut, apoi se căznea să se ridice iar. Părea o muncă tare grea. Era clar că ținea ceva într-o mână în timp ce cu cealaltă se ținea de gard. Cu cât era mai aproape, cu atât era mai uimit.

Antoyne își făcu un fel de tub din mâinile strânse pumn și vorbi imitând vocea unui comentator sportiv de la Radio Retro:

— … *și oare, de data asta va reuși?*

---

[1] În societatea imaginată de autor, cultivarul era o substanță care modifica genele în așa fel încât trupul utilizatorului urma să aibă aspectul fizic și caracteristicile dorite de el; pachetul cultivar se cumpăra de la magazinele croitorilor, care croiau gene, nu haine; procesul era reversibil și utilizatorul își activa cultivarul la dorință sau la nevoie. Prin extensie, persoana modificată genetic în acest fel este uneori numită În roman, cultivar. (n.l.)

— Te rugăm să ne anunți când te vei alătura rasei umane, Antoyne, spuse Liv Hula.

Grăsanul ridică din umeri și se întoarse de la fereastră.

— Nu încape vorbă, spuse el cu vocea sa obișnuită.

Nu mai greșise până atunci.

Joe se târa pe strada Straint. Pe măsură ce se apropia puteai vedea că croitorii făcuseră ceva cu fața lui pentru că avea o figură sălbatică de leu. Era albă și umedă de transpirație, dar nu se mișca normal. Îi dăduseră doar un lustru, ca și cum ar fi fost o sculptură, deși părul lui lung se mișca înainte și înapoi peste fruntea sa lată și peste pomeți. Până la urmă căzu în fața unui magazin de mărfuri și rămase nemișcat; iar după vreo două minute doi bărbați la fel de mari ca și el veniră să-l tragă înăuntru.

Joe începuse să lupte de la șapte ani.

— Să nu-l lovești pe altul niciodată, fiule, îi explica taică-său calm, pentru că celălalt ești tot tu.

Joe Leone nu urmă acest sfat, iar la cei șapte ani ai săi toată lumea era de acord că atinsese vârsta inteligenței maxime pentru el. Îi plăcea să se bată. Pe la doisprezece ani el făcea regulile, nici mai mult, nici mai puțin. Semnase un contract cu Băieții Fantomă. De atunci trăia doar cu cultivari de prim rang. Îi plăceau tatuajele deștepte și pantalonii cu dantelă pe lateral. Joe nu mai avea un trup al lui însuși. Cultivarii il costaseră atât de mult, că nu mai avea să câștige niciodată destul ca să se poată răscumpăra. În fiecare zi era în ring făcând același lucru. Cu toate astea, o ducea destul de bine.

— Am pierdut noțiunea timpului în care îmi vedeam de ale mele. Ei, și ce-i cu asta? Să-ți pierzi identitatea nu e atât de greu. Să pierzi o luptă, aia e într-adevăr greu.

Și apoi râdea și îți oferea de băut.

În fiecare zi il trăgeau pe nenorocitul de cultivar afară din ring, iar a doua zi Joe Leone mergea la un croitor de pe

Straint și ieșea de acolo ca nou, gata s-o ia de la început. Era o viață obositoare, dar era viața pe care o iubea. Liv Hula nu-i ceruse niciodată să plătească băutura. Avea o slăbiciune pentru el, toată lumea știa asta.

*

— Luptele alea sunt crude și prostești, îi spunea ea grăsanului.

El era prea deștept ca s-o contrazică. După un moment, căutând un alt subiect de ceartă, spuse:

— Ai făcut și altceva înainte să ai barul acesta?

Ea il cadorisi cu un zâmbet lipsit de viață, special conceput pentru el.

— Vreo două sau trei lucruri, îi răspunse.

— Și cum se face că eu n-am auzit de ele?

— Mă depășește, Antoyne.

Îl așteptă să răspundă, dar ceva nou pe strada Straint îi atrase atenția. El șterse din nou geamul. Își lipi fața de el.

— Irene a cam întârziat astăzi, spuse el.

Liv Hula își făcu deodată de lucru în spatele barului.

— A, da?

— Un minut, două, zise el.

— Ce-i un minut sau două la Irene?

Boxul nu era o carieră bună, asta era părerea lui Liv Hula. Nici viața lor nu era bună. Toată ambiția lui Joe Leone era la fel de proastă ca și aspectul lui, până o întâlni pe lrene: apoi fu și mai rău. Irene era o Monă care lucra la înregistrări în zona civilă a spațioportului.

Era ceea ce puteai numi o mignonă, înaltă de cinci cu trei[2] cu tot cu tocurile transparente de uretan și plină de vino-ncoace cu părul ei blond, bogat. La fel ca toate produsele Unele Zip avea ceva organic, ceva real în ea. Îl privise pe Joe Leone luptând și după ce-i mirosi se sângele, nu-l mai putu părăsi. În fiecare dimineață când venea acasă la croitor, Irene era și ea acolo. Cu ei se îngemăna industria sexului și industria luptelor. Când Joe și Irene erau împreună,

Irene începu să lovească ușa magazinului cu ciocănelul.

— Cât crezi că o să treacă până o să-i dea drumul? întrebă grasul Antoyne.

Liv Hula găsise o pată pe folia de zinc a tejghelei, pe

[2] Cinci picioare și trei inci. Adică aproximativ 1.65m (n.t.)

care o privea cu interes.

— Nu știu de ce mă întrebi, spuse ea.

— Are sentimente pentru ea, spuse Antoyne ca să pluseze. Asta nu poate fi negat. Nimeni nu se îndoiește. Dumnezeule, adăugă ca pentru sine, ia uite ce țâțe are!

Încercă să și-l imagineze pe Joe Leone mort și lichefiat, în timp ce oasele și organele i se rearanjau singure și pe Irene dându-i partea de Monă a gurii ei. Gluma era că părerea lui Irene nu era cu nimic diferită de a lui Liv Hula. În fiecare dimineață îi făcea să scoată un scaun vechi de lemn și să-l pună la capătul rezervorului lui Joe, cu un slogan publicitar decolorat pe el, *Luați analgezice.* Stăteau acolo, ignorând flash-urile led-urilor roz, care oricum erau doar de fațadă, în timp ce rezervorul de proteome se scurgea ca un scuipat cald, cascade de autocataliză din cele patruzeci de mii de specii moleculare, repezindu-se la fiecare douăzeci de minute să preia acel produs nedorit pe care chimia nu-l putuse elimina. Ura zgomotul ca de supt pe care îl făcea.

— Într-o zi n-o să te mai întorci, îi spunea Leului. Încă o luptă și-ai terminat-o cu mine.

Dar Joe era un algoritm de-acum, undeva într-un spațiu monitorizat. Alegea noi caracteristici din catalog, își echilibra sistemul glicolitic. Nu voia să audă niciun cuvânt.

— Joe, vorbesc serios, spunea ea. Încă o singură luptă.

*

Liv Hula mai privea și ea rachetele câteodată.

În apropierea zorilor o găseai împreună cu grăsanul stând la fereastră, în timp ce doi ofițeri ai corporației veneau dinspre curte. Apoi o navă K dădea drumul la sacii militari pe linia aibă, lată, din motorul IRAM. În baia de lumină era de așteptat ca expresia feței să se mai îndulcească. Atunci, Traseul Kefahuchi, care era răsucit ca un moț, începea să pălească În cer pentru a dezvălui un arc verde palid la est, zorile artificiale. Briza avea să vină curând și forțată de Îngustimea străzii Straint avea să tulbure ceața groasă din zona site-ului. Acesta era semnalul pentru toată lumea că ziua Începea. Liv Hula și grăsanul Antoyne priveau nava K despicând ca o foarfecă cerul.

— Antoyne, ai pilotat vreodată așa ceva? îl întrebă ea.

El clipi și întoarse capul în partea cealaltă.

— N-am nevoie de asta, spuse el. N-am nevoie de un asemenea sarcasm.

Tocmai atunci Vic Serotonin intră În bar, pășind grăbit și privind în urma lui. Avea aerul cuiva a cărui dimineață fusese deja deturnată de la cursul său normal. Era alb la față și avea o rană la un obraz din care curgeau picături de sânge. Se bălăcise printr-o apă unsuroasă de curând, după câte se părea; geaca lui de gabardină, cu fermoar, avea o mânecă pe jumătate smulsă de la umăr – ca și cum cineva s-ar fi agățat de ea În cădere, gândi Liv Hula În acel moment, deși nu știa de ce era așa.

— Dumnezeule, Vic, spuse ea.

— Dă-mi ceva de băut, spuse Vic Serotonin.

Parcurse jumătate din distanța până la bar ca și cum ar fi avut de gând să bea la tejghea, apoi se răzgândi și se așeză dintr-o dată la masa cea mai apropiată. Odată ajuns acolo păru să nu mai știe ce să facă. Vreo doi monitori se desprinseră din tavan ca să-l examineze; el privea dincolo de ei.

— Rahat, continua să spună cu o anume surprindere În glas.

După o vreme respirația îi reveni la normal.

Grăsanul uitase de sentimentele lui jignite de când intrase Vic. Își trase un scaun și începu să-i spună lui Vic o poveste, retrăind-o În entuziasmul lui, În așa fel Încât corpul lui moale acoperi marginea mesei. Vocea Îi era joasă și grăbită, dar se puteau auzi cuvintele „contrabandist”, „raze X puterniee”,. Ed Chinezul". Vic privi dincolo de el, apoi spuse:

— Tacă-ți fleanca sau te împușc pe loc.

Grăsanul privi într-o parte fără speranță. Spuse că tot ceea ce voia în acest bar era o șansă. Vic trebuie să-i dea o șansă. Încerca să nu plângă.

— Îmi pare rău, spuse Vic, dar deja se gândea la altceva când Hula îi aduse băutura, se așeză și rosti:

— Black Heart, Vic, așa cum îți place ție, dar el abia păru

s-o recunoască.

— Rahat, repetă el.

— Unde-i femeia, Vic?

— Nu știu, spuse el.

— Nu vreau să aud că ai lăsat-o acolo.

— N-a mai rezistat și a fugit. E undeva în site. Antoyne, du-te la ușă și vezi dacă e cineva pe stradă.

— Tot ce vreau este o șansă să mă integrez, spuse grăsanul.

— Lua-te-ar dracu', taci, Antoyne.

— Nimeni nu te înțelege, spuse Antoyne.

Serotonin deschise gura să mai spună ceva, apoi păru să uite complet de Antoyne.

— N-am mai văzut așa o fricoasă, spuse el scuturând din cap. Nici nu se poate spune că am fost înăuntru. E o dimineață proastă, dar nu chiar așa de proastă.

Își termină băutura și aruncă paharul. În loc să-l ridice, Liv Hula îl luă pe el de încheietura mâinii.

— Și cât de proastă este? întrebă ea.

Nu avea de gând să-l lase până nu-i spunea.

— Lucrurile se schimbă, recunoscu el. Am văzut și chestii mai rele, dar de obicei mult înăuntru.

— Ea unde este, Vic?

El râse. Era un hohot prea îndelung exersat.

— Ți-am spus, rosti el obosit, este undeva în aureolă. N-am ajuns prea departe. Aleargă printre clădiri. I-am văzut ciorapii de mătase și apoi blestemata aia de haină de blană, și după aceea nu am mai văzut nimic. Încă mai striga de undeva când am renunțat, spuse el. Mai dă-mi de băut, Liv, că nu știu ce-s în stare să fac.

Liv Hula spuse:

— Nu te-ai dus după ea, Vic.

El făcu ochii mari.

— Ai stat într-un loc sigur, ai strigat-o de câteva ori, apoi ai venit acasă.

— Vic n-ar face niciodată asta, rosti grăsanul pe un ton bombastic.

Oricum, nimeni nu avea de gând să spună ca Vic ar face

așa ceva.

— Ascultă, Vic, spune-i. N-ai face niciodată așa ceva.

Se ridică de pe scaun.

— Mă duc pe stradă și mă uit acum, exact așa cum mi-ai spus. Ți-ai făcut o părere proastă despre Vic Serotonin, se adresă el lui Liv Hula, dacă crezi că poate face așa ceva.

Imediat ce ieși, ea se îndreptă către bar și-i mai turnă lui Vic încă un rom Black Heart, în timp ce Vic își frecă fața cu mâinile, ca și cum ar fi fost foarte obosit și nu mai reușea să-și dea seama ce are de făcut în continuare.

Chipul său arăta mai bătrân decât era când plecase. Era ridat și parcă îi atârna fața, iar ochii săi albaștri căpătaseră pe moment o expresie rugătoare, care într-o zi avea să devină permanentă.

— Nu știi cum e acolo, îi spuse el.

— Bineînțeles că nu știu, răspunse ea. Doar Vic Serotonin știe asta.

— Străzi transformându-se una din alta, totul e scos din sincronicitate de la un minut la altul. Acolo geografia nu funcționează. Nu este nici măcar o singură piesă de arhitectură legată de realitate în tot rahatul ăla. Știi, dacă părăsești traseul, ești terminat. Câini rătăciți latră zi și noapte. Totul se zbate să rămână la suprafață.

Ea nu era dispusă să-l lase să plece așa.

— Tu ești profesionistul, Vic, îi spuse ea. Ei sunt doar clienți. Poftim celălalt pahar, dacă-l mai vrei.

Apoi își sprijini coatele de bar.

— Tu ești cel care trebuie să se adune.

Asta păru să-l amuze. Bău romul dintr-o înghițitură, culoarea îi reveni în obraji și se priviră în ochi ceva mai prietenos. El nu terminase, totuși:

— Ascultă, Liv, rosti cu voce moale după câteva clipe, care-i diferența dintre ceea ce vezi și ceea ce ești? Vrei să afli cum e acolo? Treaba-i cam așa: vă petreceți cu toții niște ani ca să faceți ceva. Și de fapt, ceva-ul acela începe să vă transforme pe voi.

Se ridică și porni spre ușă.

— Ce naiba faci acolo, Antoyne? strigă el. Ți-am spus să

te „uiți”. Am spus „să arunci o privire”.

Grăsanul, care patrula pe Straint de ceva vreme în vântul de dimineață ca să-și aerisească mintea și ca să vadă dacă o putea zări pe Mona Irene printr-o fantă din storurile ferestrelor magazinului, intră înăuntru bombănind și tremurând de frig.

— Antoyne poate să ne spună totul, spuse Vic Serotonin. Tot ce știe.

— Lasă-l în pace pe Antoyne.

— Erai acolo când totul s-a prăbușit, Antoyne?

— N-am fost niciodată acolo, Vic, spuse Antoyne cu asprime în glas. N-am pretins niciodată că aș fi fost.

— Toate s-au dat peste cap și nu aveai cum să-ți dai seama ce se întâmplă în învălmășeala aceea. Aerul de acolo e ca pastele făinoase necoapte. Acolo nu-i niciun miros, e doar un iz. În fiecare colț e câte un telefon stricat prins de perete. Toate au pe ele eticheta *Vorbește,* dar nu au nicio conexiune. Toate sună, dar nu-i nimeni niciodată la celălalt capăt al firului.

Liv Hula se uită lung la el, apoi ridică din umeri. Îi explică grăsanului:

— Lui Vic nu-i place să piardă clienți.

— Lua-te-ar dracu’, spuse Vic Serotonin. Lua-v-ar dracu’ pe amândoi!

Trânti paharul pe tejghea și ieși afară.

*

După ce Vic Serotonin plecă, liniștea să lăsă peste bar. Era apăsătoare prin ea însăși, așa încât Liv Hula și grăsanul, deși voiau să vorbească, erau preocupați de propriile lor gânduri. Briza se mai îndulci; între timp, lumina crescu până când se făcu dimineață de-a binelea. Femeia spălă și șterse paharul din care băuse Vic Serotonin, apoi îl puse cu grijă la locul lui, în spatele barului. După aceea urcă la etaj, în camera de deasupra, unde se gândi să-și schimbe hainele și până la urmă nu reuși decât să se uite cu un soi de teamă crescândă la dezordinea de pe pat, la cufărul pentru pături și la pereții albi, goi.

Trebuie să plec de-aici, se gândi ea. Trebuie să plec de-

aici acum.

Când reveni la parter, Antoyne își reluase locul la fereastră și, cu mâinile pe pervaz, privea încărcăturiie ridicându-se pe rând din portul corporației. Se întoarse pe jumătate ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar lipsindu-i curajul, se întoarse la loc.

Peste drum cineva deschise ușa magazinului.

După o luptă scurtă și fără zgomote, Mona Irene se împiedică. Făcuse vreo doi pași nesiguri înainte, mijindu-și ochii în susul și în josul străzii Straint, ca un om beat, croindu-și drum prin trafic, apoi se așeză deodată pe marginea trotuarului. Ușa se închise trântindu-se în urma ei. Fusta i se ridică. Antoyne își apropie și mai mult fața de geam.

— Hei, șopti ca pentru el însuși.

În acest timp Irene își așeză portfardul roșu de uretan jos, lângă ea, și începu să cotrobăie prin conținutul lui cu o singură mână. Încă mai stătea acolo, după două, trei minute, arătând tot ce avea, smiorcăindu-se și ștergându-se la ochi, când pisicile ieșiră din zona Saudade a site-ului, grăbindu-se în liniște.

Cine mai știa câte pisici erau acolo? Și încă ceva, niciodată nu era printre ele măcar una singură tărcată, toate erau fie albe, fie negre. După ce umplură zona, totul arăta ca un model de amestecătură fără sens în care, cu toate că fiecare avea locul ei prestabilit, nu puteai niciodată să cunoști rezultatul. În curând umplură strada Straint în ambele sensuri, aducând cu ele căldura trupurilor lor, împreună cu un miros închis, prăfos, dar nu neplăcut. Irene se luptă să rămână în picioare, dar pisicile n-o băgară în seamă mai mult decât dacă ar fi fost un felinar stradal.

Irene se născuse pe o planetă numită Perkin’s Rent. Când plecase de acolo era înaltă și osoasă, având un mers greoi și picioare mari. Când zâmbea i se vedeau gingiile și își aranjase părul cu un fixativ roșcat – arămiu în bucle atât de rigide și de complicate, încât putea recepționa radio-emisiile de bază ale universului. Avea un râs dulce. Când se îmbarcase în nava de plecare avea șaptesprezece ani. În

valiză își luase o rochie galbenă de bumbac cu un aspect de fals-Deco, tampoane și patru perechi de pantofi cu toc înalt.

— Sunt moartă după pantofi, avea să explice ori de câte on. Era beată. Sunt moartă după pantofi.

Atunci fusese în forma ei maximă. Te urma oriunde timp de două săptămâni, apoi pleca cu altcineva. Era îndrăgostită de un contrabandist spațial.

Acum stătea, cu lacrimile șiroindu-i pe față, privind pisicile din Saudade cum o învăluiau, până când Liv Hula pătrunse dezgustată în șuvoi și o trase către bar, unde se așeză și o întrebă:

— Ce să-ți aduc, dragă?

— De data asta-i mort, spuse grăbită Irene.

— Nu pot să cred asta, răspunse Liv Hula.

Imediat își puse ordine în gânduri hotărând să stea deoparte și să-și țină părerile pentru ea. Dar lrene continua să repete dezlânat:

— De data asta a murit, asta e, și îi era greu să se rupă de acest gând.

Lrene luă mâna lui Liv Hula și o apăsă de obraz. După părerea ei, spunea ea, era ceva care-i făcea pe bărbați să nu se poată adapta în totalitate la viață; Liv Hula îi răspunse că și ea fusese mereu de aceeași părere. Apoi lrene izbucni din nou în plâns și trebui să scoată oglinda din portfard.

— Mai ales la cele mai bune părți ale ei, rosti ea instinctiv.

Mai târziu, când veni Antoyne și încercă să lege o conversație cu ea, îl ferici cu toată splendoarea privirilor ei. El îi oferi o băutură care se asorta la culorile fustei ei, roz și galben, pe care el spunea că o mai băuse pe o planetă obscură, aflată la cincizeci de ani lumină distanță.

— Am fost acolo, Fat Antoyne, îi spuse ea cu un zâmbet trist.

Acea Irene originară, gândi ea, nu putea să se descurce singură. Stătea doar, pe o parte sau pe alta a patului, ascultând ploaia și încercând să se liniștească. Pe de altă parte, nu-i lipsise niciodată ambiția. Stelele Haloului erau ca

o reclamă imensă de neon pentru ea. Reclama spunea: Toți pantofii pe care-i poți mânca. Când și-a cumpărat pachetul de Monă, croitorul i-a promis că părul ei va mirosi mereu a șampon mentolat. Se uitase prin cataloage și asta își dorise, iar croitorul incluse caracteristica asta în pachet. Pe străzile din Saudade era punctul ei forte la vânzări.

— Am fost acolo, îi spuse lui Antoyne, lăsându-l să adulmece mirosul de mentă, și acum mă bucur să văd și pe altcineva care a mai fost.

Antoyne se simți încurajat de fraza asta, ca și orice alt bărbat. El nu plecă după ce ea își termină băutura, încercând s-o atragă cu povești despre locurile pe care le văzuse pe drumul de întoarcere la bordul rachetelor. Dar și Irene fusese prin acele locuri, ba prin mai multe chiar, gândi Liv Hula, iar Antoyne grăsanul obținu tot ceea ce și-ar fi dorit de la un cocktail ieftin. Liv îl privea de la locul ei, cu gândurile atât de răvășite, că nu-i păsa cum avea să se sfârșească. Până la urmă chiar și Antoyne își dădu seama cum stăteau lucrurile. Își trase scaunul înapoi și se retrase la locul său de la fereastră. Cât era ceasul? Oare ce se întâmplase cu el de rămăsese aici? Se uită pe Straint.

— E ziuă, își spuse el. Știi ceva? mormăi el, de fapt l-am respectat pe tip.

Între timp șuvoiul de pisici curgea ca o problemă de statistică mecanică, fără nicio fisură aparentă și fără vreo cădere de numere, până când brusc curgerea încetă și strada Straint deveni goală iar. Peste drum, la croitor, rezervorul de proteine a lui Joe Leone se vărsase de tot.

*

În portul civil, navele de croazieră, pe jumătate ascunse în ceață, se înălțau deasupra c1ădirilori în timp ce de-a lungul străzii înalte și înguste începuse traficul fetelor cu ricșe și al băieților tatuați care transportau turiștii de la New Cafe Al Aktar către Moneytown, de la Biserica de pe Stâncă la Biserica Pietrei, în timp ce în jurul lor, cu franjurile și voalurile lor de umbră, monitorii șopteau:

— O panoramă pe care cu siguranță vreți s-o vedeți, un loc al controverselor.

Hainele de blană apăreau peste tot în zona Saudade până la ora opt, de culoarea mierii sau a castanei sălbatice, croite în așa fel încât să pară făcute dintr-un material mult mai ușor. Ce fel de bani erau ăștia? De unde veneau? Erau bani din afara planetei. Erau banii corporației. Oricât de crud era comerțul care le producea, era greu să negi frumusețea acelor haine și aspectul lor luxos.

La scurt timp după ce ultima pisică dispăruse în oraș, c1ienta lui Vic se întoarse la bar.

Și de unde Vic revenea mânjit, ea venea curată. Nu observai nimic nou la ea, cu excepția umerilor care erau puțin căzuți și a feței, imobile. Își băgase mâinile în buzunarele hainei. Nu i se luase nimic, dar își purta capul mai atentă decât până atunci, privind tot timpul doar înainte, ca și cum ar fi fost rânitâ la gât, sau ca și cum ar fi încercat să nu observe ceva ce se petrecea lângă ea. Era greu să-i descifrezi limbajul trupului în felul acesta. Se așeză cu grijă la o masă lângă fereastră, puse un picior peste celălalt și cu o voce joasă ceru ceva de băut. După o vreme spuse:

— Mă întreb dacă vrea cineva să-i dea bărbatului aceluia restul de plată.

Antoyne se aplecă nerăbdător înainte:

— Pot eu să i-l dau, se oferi el.

— Nu, nu poți, îl avertiză Liv Hula.

Apoi se adresă femeii cu haină de blană:

— Vic nu merită nici doi bani, te-a părăsit de tot. Nu-i datorezi nimic.

— Totuși, spuse femeia, cred că ar trebui să ia și restul banilor. Iar eu mă simt bine, vorbesc serios.

Și făcu ochii mari:

— Puțin tulburată cred, de cât de neplăcut este.

Liv Hula gesticulă cu mâinile prin aer.

— De ce au venit ăștia aici? îl întrebă pe Fat Antoyne cu voce tare.

Înainte ca el să spună ceva, ea adăugă:

— Lasă baltă turul frumos și sigur al corporației ca să sfârșească în barul ăsta. Și mereu îl găsesc pe Vic al nostru.

— Ascultă, Vic e în regulă, spuse grăsanul.

— Vic e o glumă, Antoyne, și la fel ești și tu.

Antoyne se ridică în picioare și arăta ca și cum ar fi vrut să răspundă la provocare, dar până la urmă doar ridieă din umeri. Clienta lui Vic îi zâmbi ca să-l încurajeze, dar după aceea păru să privească ceva dincolo de el. Pentru o clipă sau două se lăsă liniștea; apoi un scaun scrâșni pe podea și Mona Irene veni către masa la care se întâmplau toate acestea. Pantofii ei mici de uretan plescăiau pe podeaua din lemn. Își ștersese lacrimile și își refăcuse buzele cu ruj. Depășise problema cu Leul Joe acum. Ce se întâmplase cu ea ca să investească imensa ei energie de viață în felul acela? Irene avea tot viitorul în față, cu asta era toată lumea de acord, și era unul bun de trăit cu inima împăcată. Avea planuri care erau chiar bune. Deși era adevărat că avea să-l păstreze pe Joe mulți ani într-un colțișor al inimii sale, pentru că știa prea bine că genul acesta de fată era ea.

— Frumoasă haină, într-adevăr, spuse ea și întinse mâna.

Pentru o clipă femeia rămase nemișcată. Apoi strânse mâna Irenei, spunând:

— Mulțumesc. Este, nu-i așa?

— Foarte frumoasă, o admir sincer, fu de acord Irene.

Dădu discret din cap, păru că mai are de adăugatceva, dar deodată merse și se așeză la locul ei jucându-se cu paharul.

— Nu fi dură cu el, dragă, strigă ea către Liv Hula. Nu-i decât un bărbat, la urma urmelor.

Însă era greu de precizat la care bărbat se referise.

— Cred că ar trebui să i se dea toți banii, insistă femeia în haină de blană.

Când văzu că nimeni nu-i răspunde, așeză banii pe masă, în fața ei, în bancnote mari, denominate.

— Oricum, eu îi las aici pentru el, spuse ea.

Și se ridică în picioare în modul acela grijuliu pe care îl exersase.

— Dacă revine, adăugă ea.

Se îndreptă spre ușă și se opri acolo un moment privind strada Straint în sus, apoi către site, care era tăcut, apăsător și plin de întrebări și înconjurat în timpul zilei de cețuri chimice, ca și cum nu era hotărâtă ce să facă. Până la urmă zâmbi celorlalte două femei și spuse:

— Mulțumesc, oricum, și plecă, îndreptându-se către oraș.

Tocurile ei se auziră îndepărtându-se pentru destul de multă vreme.

— Dumnezeule, comentă Liv Hula. Ascultă, Antoyne, spuse ea, nu mai vrei ceva de băut?

Dar grăsanul plecase și el. Își pierduse răbdarea cu modul în care îl tratau acolo. Era doar un om care încerca să se alăture unui grup, era cineva care văzuse la fel de multe ca și alții, mai multe decât unii. Faptul că nu-l ascultau îl făcea să fie furios. „Ce naiba”, gândea el. „Nimic nu poate dura”.

Acum, cel puțin, era afară din bar, în aerul dimineții pe care îl putea respira în voie, îndreptându-se spre Moneytown și spre minunea de Mall din sudul străzii Straint, mai jos de spațioporturile de la mare. Își miji ochii spre lumina puternică reflectată de departe de apa mării, ca și cum ar fi vrut să deosebească ceva ce nu aparținea acestui loc, ceva ce el, în cele din urmă, nu pierduse. Ceva care probabil nu putea fi pierdut. Avea de gând să-și caute de lucru în porturi. Era întotdeauna ceva de lucru în porturi.

2.
Barul Lung de la Café Surf

La câteva seri după toate acestea, un bărbat semănând cu Albert Einstein intră într-un altfel de bar, dincolo de Money End din Saudade unde aureola se întâlnea cu marea, curbându-se peste oraș ca o zonă hașurată pe o hartă.

Spre deosebire de barul lui Liv Hula, Café Surf avea

două încăperi. În mod obișnuit ele erau cunoscute sub numele de Barul Lung și Barul Scurt, ultimul fiind celebru pentru calitatea băuturilor și a clienților săi fideli. Bărbatul care arăta ca Einstein se îndreptă hotărât către Barul Lung, comandă un Black Heart dublu fără gheață și privi în jur cu satisfacție la decorul retro cu stâlpi de marmură, storuri unicat, mese din lemn de trestie și tejghele din crom lustruit. Vechi staruri de cinema râdeau la el din ramele de aluminiu de pe pereți, berea exotică sticlea pe rafturile frigiderului, în timp ce sub o reclamă de la Café Surf, un tip la clape și unul la saxofon tenor, își croia drum prin atmosfera serii.

Toate astea fuseseră copiate fidel dintr-un film holografic scurt intitulat *Muzică de Noapte Live 1989,* cu faimoasa artistă Sandra Shen. Ca și personalul Barului Lung însuși, un amestec de actori de revistă, tineri și conștiincioși, lăsați la vatră din enclavele corporației chiar pe plajele din Doko Gin și Kenworthy, asta părea să-l tulbure și să-l amuze totodată, în mod egal. Avea acel aer, specific pentru cei în floarea vârstei, că-i plac lucrurile care plac și celorlalți, atât timp cât nu trebuia să se implice în ele. Zâmbi ca pentru sine și își aprinse pipa. În majoritatea nopților timp de aproape o lună, stătuse în același loc. Trăgea un scaun, se așeza, se ridica iar ca să pună cu grijă chibritul în scrumiera de la colțul barului; se așeza la loc. Făcea toate astea cu un fel de meticulozitate studiată, ca și cum s-ar fi aflat în camera de oaspeți a cuiva; sau ca și cum, acasă fiind, nevasta i-ar fi cerut o recunoaștere formală și perpetuă a eforturilor sale.

Se uită lung la pipa lui. Apoi legă o conversație cu o fată îndeajuns de tânără să-i fie nepoată, scoțând portofelul ca să-i arate, ei și prietenului ei, care purta pantaloni de plasă strâmți, negri și rupți și pantofi de serie, ceva ce în lumina îndoielnică a Barului Lung părea a fi o carte de vizită, pe care ei ar fi admirat-o.

De fapt, nu era chiar așa de bătrân pe cât părea; soția lui murise; și orice altceva părea să facă, atenția lui era mereu îndreptată către obiectul muncii sale. Îl chema

Aschemann și era detectiv.

*

Trecu jumătate din prima lui seară acolo și Aschemann descoperise o serie de discontinuități la Café Surf. Duo-ul, adăpostit de reclama de neon de pe estrada îngustă dintre Barul Lung și ușa de la toaletă, revenise. Se refăcuse după o primă serie lungă de cântece, abordând acum un fel de ritm sălbatic, împrumutat din aerul ectoplasmatic al nopții de afară, muzică veche de patru secole, strict autohtonă. Între melodii se auzeau râsete și strigăte, mirosul de mâncare devenea și mai puternic, era un amestec de sticle de bere Giraffe, șervețele mototolite și ruj roșu închis pe paharele golite. În aer plutea un miros accentuat de parfum Anais-Anais. Cu toate acestea, mesele din apropierea muzicanților erau libere; însă în spațiul dintre ei și estradă oamenii tot veneau. Acești oameni nu păreau să fie clienți fideli ai Barului Lung. Bărbații arătau șocant, cu fețele albe, înalți, purtând pardesie; băieții aveau capetele rase ca niște deținuți; femeile aveau ochii un pic oblici, cu colțurile lăsate în jos: sărmanii oameni, păreau mutilați grotesc, deși nu foarte tare. Ieșeau de la toaletă și se împingeau între pian și bar, apoi pășeau agale, clipind des, părând pentru o clipă și tulburați și agitați; poate din cauza muzicii, poate din cauza luminii.

Cu toate că ieșeau de la toaletă, așa cum Aschemann observase de la bun început, nu aveai nicio garanție că intraseră vreodată acolo. Pentru o clipă, pe măsură ce fiecare din aceste chipuri ajungea în conul de lumină portocalie, însăși muzica parcă-i trezea la viață. Ca și cum afară, în spatele barului Café Surf, ar fi fost un fel de întuneric dens și fără formă, în care site-ul se unea cu marea, iar muzica îl materializa ca pe nisipul umed dintr-un pumn, în aceste forme crude, învălmășite. Dar erau îndeajuns de vioaie. Odată ce își dădeau seama unde se află, comandau băuturi de la bar și apoi, râzând și vorbind tare, ieșeau afară pe strada luminată. Omul care semăna cu Einstein îi privea’ gânditor cum pleacă.

În seara următoare își aduse asistenta cu el.

— Vezi? o întrebă el.

— Văd, spuse ea. Și ce ai de gând să faci?

Ea era o tânără femeie curată, ambițioasă, trimisă ca stagiară pentru o lună de zile de către ofițeri. Vorbea fluent trei limbi din Halou, avea inserate conexiunile pentru emisie-recepție și tot echipamentul necesar. Asta se vedea în ochii care adesea nu priveau la același lucru simultan și în fluxul de coduri discret infiltrate sub pielea unui antebraț ca un tatuaj deștept. Căpătase experiență la Delicte Sportive (cuvântul sport trebuie interpretat aici, își spuse Aschemann, ca termen incorect pentru- lupte), ea fiind specializată în violarea protocoalelor blocanților de miostatin din proteomele magazinului de mărfuri. Mai demult ea eșuase să se transfere la el, deși din cauza complexității ei, această disciplină oricum nu era prea folosită la Departamentul Delicte. Stăteau afară, în fața barului Café Surf, în bătaia vântului cald de pe plajă, uitându-se la brizanții violet, curioase display-uri prismatice, vizibile noaptea, în care apa se unea cu aureola site-ului și ea sugeră:

— Crezi că sunt autohtone?

Aschemann credea că asta era evident. Dar dorea s-o încurajeze, așa că spuse pe un ton moale:

— Și eu mi-am pus întrebarea asta.

De fapt nu-i plăcea această posibilitate. Ar fi putut însemna, credea el, o schimbare a mării. Puteau fi niște semnificatori ai schimbării când, fără nici un alt ajutor decât muzica, oameni care nu intraseră niciodată acolo ieșeau din zona Saudade.

— Orice ar fi ei, spuse el, noi nu vrem să dispară de-aici.

— O să chem o echipă, spuse asistenta.

Codurile îi licăreau de-a lungul antebrațului. Ochii ei ciudați, de aceeași culoare ca și marea, păreau defocalizați pe timpul transmisiei. Buzele i se mișcară puțin, dar în realitate nu vorbea. Aschemann o atinse ușor cu mâna pe braț.

— Încă nu, o opri el.

Vocea lui întrerupse transmisia. Ea îl privi vag, ca și cum

abia s-ar fi trezit dintr-un vis foarte verosimil.

— Întotdeauna îmi place să mă uit un pic înainte de a acționa, explică el.

Era un soi de apologie în vocea sa. Aschemann avea multă experiență cu asistenții și îi plăcea să le dea sfaturi.

— Adevăratul detectiv începe din mijlocul labirintului: delictele își croiesc drum până la el. Să nu uiți niciodată asta, îți descoperi propria ta inimă în inima labirintului.

O altă replică preferată de el, chiar și mai încuietoare pentru tinerii și tinerele care trebuiau să găsească un răspuns era:

— Incertitudinea este tot ceea ce avem. Este avantajul nostru. Este virtutea supremă.

*

Așa că, acum, stătea la Barul Lung, care devenise locul său preferat, întrebându-se dacă privise îndeajuns.

Când tocmai hotărî că da, ceva îi schimbă percepția asupra locului și a ceea ce avea să se întâmple acolo. Ușa se deschise și intră înăuntru un bărbat pe care îl cunoștea, Antoyne Messner, căruia toți cunoscuții îi spuneau Fat[3] Antoyne. Nimănui nu-i păsa de Fat Antoyne. Fusese implicat într-o poveste cu operațiuni de contrabandâ în procentaje mici, în Golful Radio, la câțiva ani lumină de aici. Își păstrase un loc în față transportând numai cele mai ușoare mărfuri, izotopi exotici, cultivari ale unor specii locale aflate sub embargo, pachete de croitor, pentru comerțul pentru copii, într-un fuzelaj de la o navă Dynaflow HS-SE sau SE2, ale cărei unelte ieftine de navigație transmiteau codul-fiică folosit ilegal pentru a negocia atractorii gravitaționali complecși și materia reziduală În fluxurile Golfului. Regula lui era că mai bine faci două călătorii decât să arunci nava. Riscul În toată treaba asta era codul. Relaxează-te și el va veni din spațiul matematic drept În mintea ta În cursul nopții. Atâta vreme cât menţineai o igienă corectă, codul te ținea cu un pas Înainte În CMP[4], dar tot trebuia să fii pilot. În consecință, stresul era

---

[3] Fat – gras, în lb. engleză în text (n.t.)

[4] Convențiile Militare ale Pământului.

mare. Antoyne nu făcea nimic de când ieșise din Saudade, cu excepția unor comisioane pentru Vic Serotonin, astfel Încât toată lumea credea despre el că era un ratat.

Își făcu loc printre mese și se așeză cu stângăcie’ la una din tejghelele de crom din Barul Lung. Părea descurajat. Trecu câtăva vreme până când reuși să comande o băutură pe care, atunci când i se servi, barmanul i-o puse În față cu o grijă exagerată și care, odată rămasă pe loc, se separă imediat În benzi distincte de roz și galben. Era o băutură obișnuită pe Perkin’s Rent, le spunea el cunoscuților lui. Dar nimeni nu părea convins de asta. Aschemann îl privi dând pe gât jumătate din conținutul paharului, apoi se duse la el și-i spuse:

— Da’ lung drum ai făcut tocmai de pe strada Straint.

Apoi continuă când văzu că grăsanul se holba la el nedumerit.

— Antoyne? Poate nu mă recunoști. Poate că În lumina asta nu mă vezi foarte clar.

— Știu cine ești, spuse Antoyne.

Aschemann zâmbi.

— De obicei la ora asta din noapte te găseam la Liv Hula, la o partidă de zaruri cu Vic Serotonin.

— Numai că acum am de lucru. Temporar.

— Asta-i bine, Antoyne!

Grăsanul nu știa cum să abordeze entuziasmul acesta.

— E o muncă temporară, repetă el.

— Și ce mai face Vic?

Fat Antoyne goli și cealaltă jumătate de pahar și se ridică.

— Știi, spuse el, îmi place lumina asta. Mereu mi-a plăcut să beau într-o lumină difuză. Muzica, însă, nu-mi place.

Se șterse la gură și aruncă o privire către formație, care într-un fel îi era de fapt adresată lui Aschemann.

— De fapt, plecam, spuse el.

— Nu-i nevoie să pleci, insistă detectivul. Uite, eu o să stau aici să mai beau ceva. Și tu ar trebui să faci la fel. Antoyne s-ar simți jignit dacă ar pleca așa, gândi el. Trase

un taburet de la bar lângă cel al lui Antoyne și zăbovi o clipă ca să se așeze comod pe el.

— Nu te superi dacă mă așez, spuse el. Niciunul dintre noi nu-și găsește locul aici, ești sigur că putem sta împreună?

Și luă o casetă de la barman care avea pe ea o hologramă micuță cu sigla *Muzică de Noapte Live* ceea ce el găsi că era de apreciat, apoi își mai turnă un pahar de rom.

— Te deranjează dacă-mi împăturesc haina și o așez pe bar? întrebă el.

Își ținea paharul în lumină. Avea obiceiul să le zâmbească celor din jur ca să le arate că se bucură de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Pocni din degete în ritmul muzicii preț de un minut, două, apoi concluzionă:

— Pe mine nu mă deranjează. Dar îmi place vechitura asta de New Nuevo Tango.

Grăsanul primi știrea fără interes.

— Și mie, recunoscu el.

Aschemann dădu din cap.

— Am auzit că Vic își asumă mai multe riscuri decât ar fi necesar, spuse el ca și cum ar fi avut legătură cu discuția anterioară.

— Vic este în regulă, spuse Antoyne bătând în retragere.

— Totuși oamenii vor avea de suferit.

— Nu s-a întâmplat nimic cu Vic. După câte știu eu, Vic Serotonin n-a făcut rău nimănui.

— Și totuși, știi că intră și iese din site la fel ca oamenii ăștia. Nu-i putem opri să găsească intrări noi, aici Aschemann chicoti scurt, uneori avem motivele noastre să nu vrem nici să încercăm. Și după aceea, a doua zi, îl găsești în Clubul Semiramide. În aceeași oală cu Paulie DeRaad. Crezi că alea sunt genul de legături fără niciun risc? Pentru cineva din branșa lui Vic?

După un moment de gândire adăugă:

— Toți agenții de turism au ceva ciudat în ei, Antoyne. Problemele din viața lui Vic de la asta i se trag.

Ceva nou păru să se petreacă cu el. Deodată îl atinse pe

grăsan pe braț ca să-l facă atent.

— Antoyne, te-a supărat Vic în vreun fel?

Antoyne ridică din umeri.

— Eu nu renunț la Vic, spuse el și plecă.

— Vic renunță la el însuși, strigă detectivul pe un ton calm în urma lui. Nu numai la mine. Ci la tot ce este acolo înăuntru.

În loc de răspuns, Antoyne păși tot mai apăsat printre mesele aglomerate până la ușă. Până la urmă era un fel de demnitate supradimensionată la Antoyne, care rămăsese intactă în ciuda obiceiului său de a se pune în inferioritate, de a se auto descalifica într-o societate în care fiecare putea fi ceea ce-și dorea. Nimeni nu înțelegea de ce Vic Serotonin îl tolera, dar poate că acesta era motivul. Pentru un moment sau două Aschemann ținu cont de lucrul acesta. Apoi se retrase în colțul său preferat unde încercă să se lase prins de ritmul din Café Surf, savurând încă un pahar, sorbind cu înghițituri mici care-i umpleau gura cu aroma caldă a zahărului ars. Se gândea la Vic Serotonin și la Paulie DeRaad care, dintre cei doi, îi plăcea cel mai puțin. Se gândi la industria turismului sau măcar la un sector al acesteia care prezenta interes profesional pentru el.

În timp ce se gândea așa, muzica scuipă vreo doi, trei băieți uscățivi în costume albe, cu cercei și centuri de piele. Aschemann urmări îndeaproape efortul lor de a ajunge până la ușa toaletei și apoi drumul prin lumina prismatică, lipicioasă. El hotărâ că arătau surprinși. Arătau neîmpliniți și surprinși că se aflau acolo. Apoi muzica mai materializă o bătrână cu pălărie și rochie cu imprimeu albastru și pentru o clipă toți patru se legănară stângaci în același timp, ca și Cum ar fi mers în ritmul muzicii. Era o scăpare undeva, un moment de răsucire, o clipă ca o cădere, care se producea între ei, dar se propaga la fiecare persoană din bar; și apoi Café Surf redevenea el însuși. Noii clienți comandau băuturi și plecau în noapte.

Aschemann stătea în picioare lângă ușă și îi privea plecând. În noaptea următoare arestă pe câțiva dintre ei.

Modul în care se ajunsese aici nu fusese prevăzut. Trei

femei și un bărbat fuseseră ridicați la trei kilometri mai încolo de Café Surf, în spatele altui bar, unde, în aparență, încercau să facă sex. Se simțea că nu prea știau cum să se descurce în situația asta, dar erau doritori să învețe. Aschemann, care fusese avertizat de către ofițeri despre ceea ce se petrecea, își contactă asistenta și o luă cu el.

— Du-i într-o celulă de arest, îi spuse. Eu nu pot să te însoțesc.

Avea alte treburi de făcut, ieșise în zona portuară civilă investigând o serie lungă de omucideri de femei. Și acum părea lipsit de sens să piardă ocazia.

— Nu-i interoga, ordonă el. La drept vorbind nu e niciun delict să vrei să faci sex pe terenul din spatele unui bar, altfel am fi cu toții în închisoare. Doar încuie-i și după aceea poți pleca acasă. Stai, încă ceva.

— Ce mai este?

— Asigură-te că nu pătesc nimic rău.

După aproximativ o oră ea se întoarse. Totul era în regulă, spunea ea. Era ca și cum ar fi prins niște refugiați. Deși fuseseră suspect de cooperanți, a durat ceva până să-și spună numele. Aveau un miros anume. Nu păreau să aparțină vreunei specii extraterestre. Nu părea să le fie foame. Nu aveau cip-uri, spunea ea, detectabile prin metodele de diagnoză ale celulei de arest și nici nu aveau ADN-ul marcat cu vreunul în codurile cunoscute; în acest fel nu putea să stabilească din ce parte a Haloului proveneau.

— Cum ți se par? o întrebă Aschemann.

— Ca niște idioți, răspunse ea.

În orice caz, când îi văzuse ultima oară așa arătau. Să tot fi fost ora două. Au stat așa toată noaptea, nedumeriți, în mijlocul celulei, vorbind unul cu altul intermitent, cu vocile lor joase, cleioase; și până dimineața dispăruseră.

— Nu există nicio explicație, spuse ea.

Informațiile alergau pe sub pielea ei. Parcă ar fi săngerat ușor. Emoția sau furia o făceau să străngă spasmodic pumnul, ca și cum încordănd mușchii antebrațului, putea să transfere energie și matematicii. El se întrebă dacă așa fusese învățată sau era o reacție de conjunctură.

— La uite ce a înregistrat nanocamera. Avem acoperire totală. Nu a fost niciun moment în care să putem spune clar și răspicat că oamenii aceia *nu au fost acolo*. În anumite frecvențe luminoase ei apar ca un fel de urme, chiar și acum. Și chiar după ce celula era goală s-a dovedit că au fost semnalați în partea aceea a clădirii.

Ea se uită la braț ca și cum acesta nu ar mai fi lucrat.

— Ce se putea întâmpla? Nicio clipă nu au dispărut de acolo. Parcă s-ar fi evaporat. Nu văd nicio explicație, conchise din nou.

Aschemann se scărpină pe cap.

— Șefii s-ar putea să vrea una, hotărî el. Dar nu trebuie să le-o dăm chiar acum.

Apoi continuă, încercând s-o ajute.

— Asta-i ceva la care nimeni nu se putea gândi.

După aceea ea dori să facă amândoi o razie prin Café Surf.

— Încă nu, spuse el. E o zi frumoasă. Hai să-l vizităm prin alte mijloace.

Ea făcu ochii mari:

— Cum?

— Ce-ar fi să faci o schimbare și să mai conduci și tu, îi spuse și îi dădu liber șoferului.

Douăzeci de minute mai târziu erau amândoi în mașină. El stătea pe scaunul din față cu brațele încrucișate, zâmbind în timp ce Cadillacul roz decapotabil aluneca de la biroul său printre palmierii din Moneytown și duplexurile unicat, albe de la Maricachel Hill, către Corniche. Plouase mai devreme, dar pe la mijlocul dimineții soarele uscase și ultimele urme de umezeală din aer. Îi plăcea să aibă șofer și era mândru de mașina sa. După câteva minute îi spuse:

— Vezi? Deja te simți mai bine. Relaxează-te.

Ea îl privi cu coada ochiului.

— Oh, nu, spuse Aschemann, te-am enervat.

— Nu-mi vine să cred că ești așa de liniștit. Nu-mi vine să cred că nu ești furios.

— Sunt furios, spuse el. Dar nu pe tine.

O lăsă să digere chestia asta; apoi, ca să schimbe

subiectul. Începu să-i povestească despre crimele din zona portuară civilă. Îi dădu amănunte despre prima crimă, pe care o descoperise acum câțiva ani, în care victima avea tatuate pe braț două versuri dintr-o poezie: *Trimite-mi o inimă de neon/ Dezarmată, cu un mers de fată.*

Era o Monă de la cinci ani lumină de Plajă. Purta pantofi noi de uretan, ca orice tânără. Tatuajul era unic, spuse el. Cu toate că nu era dichisit. Era făcut cu cerneală introdusă sub piele printr-un procedeu antic. Ancheta judecătorească dovedise ulterior că fusese făcut după ce inima încetase să-i mai bată, în stilul unui artist mort acum, dar foarte celebru cu un an sau doi înainte.

— Ar fi posibil? vru asistenta să știe.

Aschemann, care tot încerca să-și aprindă pipa, mai aruncă un chibrit ars pe geamul Cadillacului.

— Uită-te în jurul tău, o sfătui el. În mijlocul orașului suntem la mai puțin de trei kilometri de aureolă. Nimeni nu știe precis ce s-a întâmplat acolo. Orice este posibil. Ce-ai zice dacă acum crimele s-ar dovedi că nu au mobil, că au ieșit din creasta evenimentelor precum spray-ul. Fără nici o altă cauză?

— O idee poetică și surprinzătoare, spuse ea. Dar criminalii?

Bărbatul care semăna cu Einstein zâmbi ca pentru sine.

— Poate că o să-ți spun mai târziu, când ai să înveți să pui întrebări mai deștepte.

— Cred că am ajuns.

Barul Lung de la Café Surf era umplut de lumina franjurată a soarelui și de aerul proaspăt. Nisipul pătrundea odată cu vântul prin ușa deschisă: personalul era somnoros și confuz. Un copilaș mergea de-a bușilea printre mesele din trestie purtând doar un tricou cu inscripția SURF NOIR.

Înțelesurile, toate nepotrivite, te loveau ca niște metafore seci prinse în capcana uneia vii care se loveau și reverberau la nesfârșit, luând înțelesuri noi unele față de altele. SURF NOIR era o viață cu totul nouă; era o lume între două lumi, rostită într-o clipă; la fel ca spuma oceanului de subtexte pe care navigăm noi.

— Probabil că este numele unui aftershave, observă Aschemann.

Se aplecă înspre copilașul care izbucni în plâns.

— Arată-ne unde-i toaleta, o auzi pe asistenta lui adresându-se barmanului.

Ocoliră strada și se îndreptară către prag. Înăuntru podeaua era acoperită cu linoleum în pătrate albe și negre, pereții căptușiți cu tapet de hârtie roșie și purtau din loc în loc postere cu reproduceri ale artei Vechiului Pământ. Mirosea a urină, dar era un miros artificial. Câteva grafitti-uri inteligente făceau obișnuitele promisiuni și cereri – mărime, greutate, dereglare metabolică preferată.

— O toaletă rămâne o toaletă, concluzionă scurt Aschemann, deși astea ar putea să nu fie contemporane. Nimic din ce-i aici nu-i.

Ea îl privi cu surprindere.

— Te înșeli.

— Brusc eu am devenit asistenta, se plânse el.

— Simt ceva. Și își ținu capul ca și cum ar fi ascultat. Nu, codul simte ceva. Ne-ar trebui un monitor aici.

— Nu lucrez cu monitori.

— Dar…

— Gata, am spus, insistă el. Mergem afară.

Ea ridică din umeri.

— Ușa asta nu pare să fie vreodată închisă.

Un debarcader părăsit îi aștepta în spate. Drugi de fier mâncați de rugină, înalți de vreo doisprezece metri înșiruiți către marea din depărtare, cu nisipul umed și vălurit, năpădit de buruieni. La bazele lor. Reflexele mării jucau pe sub scândurile putrede de deasupra. Undeva dintre stâlpii de fter, pornea aureola site-ului. Nu era o linie de demarcație clară. Acum puteai fi aici și în secunda următoare, dincolo.

Niciun avertisment, doar o grămadă de sârme ruginite care se transformau în praf la o singură atingere. În spatele ei Café Surf se reliefa direct din întunericul verzui.

În depărtare se auzeau valurile spărgându-se de mal. Se mai auzeau și alte zgomote, mai greu de descris, care

pentru Aschemann păreau niște voci de copii recitând ceva pe un teren de joacă. Aerul era moale și răcoros. Se aplecă și scormoni în nisipul umed, apoi ridică un cocoloș până în dreptul ochilor.

— Ce părere ai? o auzi pe asistentă vorbind.

— Mă întreb dacă aveau autorizație de construcție în locul acesta, răspunse el. Mă mir că nu e mai multă sârmă. Și mă întreb dacă nu ar trebui să le închid taraba să nu-i mai las să continue farsa asta.

La urma urmei era responsabilitatea lui. Dădu drumul cocoloșului la picioarele ei, unde nisipul se prăvăli rapid și fără zgomot.

— Până unde crezi că poți să mergi? îi întoarse el întrebarea.

— În site?

— Sunt curios să știu.

Cum stăteau uitându-se unul la celălalt, o undă trecu prin ei. Aschemann o percepu ca pe un val termic scăzut și pentru o clipă văzu plaja din spatele barului Café Surf deviată orizontal cu zece grade; și zăpada căzând încet prin aer către apă. Simți gust metalic în gură, pentru foarte scurt timp, aproape ca o amintire, apoi zăpada, sau ceva asemănător, cădea în volute printre drugii de fier și printre fulgi văzu un șir de case părăsite întinzându-se dincolo de debarcader. După aceea văzu o cameră cu și mai multă zăpadă căzând pe ceva viu pe care nu-l putea distinge; era închis acolo și încercând să se dea înapoi capul i se legăna într-o parte, în felul sfios în care un copil pune o întrebare. Oameni, sau poate nu.

Oricum, el asta văzuse la punctul maxim al undei. O cameră la etaj cu pereții înveliți cu tapet de hârtie închipuind trandafiri decolorați era larg deschisă. În ea, ceva ce părea a fi un copil. Dar dispăru curând și imediat el se trezi întins pe nisipul umed, ascultând nu se știe ce, în timp ce asistenta lui se apleca spre el să-l întrebe:

— Te simți bine? Ce-ai văzut?

— Zăpadă, spuse el ridicând ochii spre ea cu un soi de disperare în priviri.

O strânse de braț, dar crezând că ar putea simți fluxul informațional de sub pielea brațului ei, îi dădu drumul imediat.

— Și tu ai văzut ceva? Poți să confirmi? Zăpadă sau case? Eu…

Dar ea văzuse cu totul altceva.

— Eram pe fundul unei văi înguste, era foarte cald. Mușchiul crescuse peste tot.

Se trezise în fața unei clădiri pline de turbine nefolosite.

— Era o sală a turbinelor, foarte veche, spuse ea, pe malul unui râu. Se reliefau în întuneric și aveau geamuri arcuite în ambele capete. Formele erau foarte alungite. Axele rotative erau roșii, dar ruginite, laminate ca niște macaroane. Pe ele scria cu cretă: 6II I 600 rpm.

Asta o făcu să tremure.

— Notaseră cu cretă multe suprafețe, îi spuse ea.

Clădirea era sub cerul liber. Asta era singura particularitate asupra căreia căzuseră de acord, o clădire fără acoperiș.

— Te uitai și vedeai valea și pe o parte și pe cealaltă plină de conglomerate de calcar năpădite de vegetație. Lumina cădea în unghiuri ascuțite peste turbine. Dar era tare multă umezeală, tare multă.

Aschemann încercă să se ridice.

— Nu mă simt bine. Mă ajuți?

Traversară cu greu plaja și intrară în mașină.

— Vrei să bei ceva? se oferi el.

Apoi râse zgomotos.

— M-aș simți mai în siguranță dacă aș bea ceva.

Începu să râdă și ea, dar niciunul dintre ei nu voia să se întoarcă la bar.

— E doar aureolă, spuse ea.

Timp de cinci minute niciunul dintre ei nu mai scoase un cuvânt. Apoi Aschemann începu să transmită, cerând supraveghere crescută pentru Vic Serotonin.

— Atunci, fă cât poți, îl auzi ea dând instrucțiuni omului de la celălalt capăt. Ce? Nu. Le tăie brusc vorba. Mereu apare câte o problemă, se plânse. Adevărul este, recunoscu

către ea, că s-ar putea să fi fost o greșeală să urmăm cu atâta ușurință pista furnizată de Fat Antoyne. Dar el este legătura dintre toată treaba și Vic.

— Poți să-l salți oricând.

În loc să-i răspundă, Aschemann privi lung către Café Surf.

— Mă simt mai curajos acum, spuse el. Tu?

Ea ridică din umeri. Nu era sigură.

— Dacă te simți mai bine, spuse el, du-te înapoi la birou. O bătu ușor peste braț.

— La mașina asta frumoasă, mă simt generos azi.

— Și tu ce-ai să faci?

El ieși din Cadiliac.

— O să beau un pahar de rom, spuse. Poate două.

*

Conduse de-a lungul străzii Corniche și înapoi pe deal. Traficul era lejer până spre centru unde străzile erau ticsite de ricșe. Acum că era singură, nu se mai simțea atât de agitată. Dacă Aschemann ar fi fost În stare să-i vadă expresia, ar fi descris-o ca fiind „interiorizată”. Dar cât de folositoare ar fi fost o astfel de descriere? Când era singură, știa, era ea Însăși. Când era singură făcea doar lucrurile pe care le făcea. Acum era o polițistă care conducea regulamentar. Era o polițistă care mai trăgea cu ochiul la baza de date sângerie din antebrațul ei și apoi ridica privirea din nou, la drum. Era o polițistă care se uita în oglinda retrovizoare Înainte de a-i face semn să treacă unei fete cu ricșă, transpirată, Îmbrăcată în lycra albastru electric. Lăsă mașina lui Aschemann În garaj și apoi merse și se așeză la biroul lui așteptând să se calmeze. Slăbiți din lipsă de apreciere, monitorii ieșiră din colțurile tavanului și luară forma lor obișnuită șoptind:

— Te putem ajuta cu ceva? Te putem ajuta cu ceva, drăguță?

O cunoșteau. O plăceau. Ea mereu încerca să le găsească ceva de făcut. Îi rugă să întoarcă lamelele storurilor în așa fel încât lumina să cadă pe fața ei în franjuri precise de alb și negru. Apoi îi rugă s-o pună la

curent cu unele lucruri. După o clipă sau două îi întrebă:

— De ce se poartă în felul ăsta?

— Tot ceea ce știu. Drăguță. Spuse un monitor. Este că nu poți face sacrificii de genul celor pe care le-a făcut el fără să suferi.

— Ah. Nu. Drăguță.

— E un sfânt. Bărbatul acela.

— Puteți să-mi faceți rost de înregistrările lui?

*

Aschemann așteptă toată după amiaza în Café Surf. Îi revenise culoarea în obraji. Mâncase o porție de falafel. Apoi privi atent razele de lumină mișcându-se pe podea. Schimbându-și forma. Decolorându-se la un galben ca de ou. Apoi ca o pictură a unui soare strălucitor și în final dispărând. Fluxul acoperi nisipul de-afară aducând cu sine o profundă lumină violacee. Odată cu el veniră și primii clienți ai serii care începură să vorbească și să râdă – mai încet la început. Apoi din ce în ce mai tare.

Pe la șapte. Toate mesele erau ocupate și mai erau aduse încă trei în spatele barului. Locul era arhiplin. La șapte treizeci firma de neon se aprinse. Apoi sosiră cei doi muzicanți și după o dușcă de gin muzica se revărsă peste toată lumea. Tipul de la clape. De vreo douăzeci și opt de ani. Cu părul blond deschis spilcuit și țepos. Cu gura mobilă. Purta un costum drăguț dintr-un material plisat. Era un clovn și un hoț în același timp. Era un geniu. Tot ce cânta în seara aceea era pe înțelesul publicului. Era o parodie la adresa altei melodii. A altui muzician. A altui gen de muzică. Erau incântați. Se completau reciproc. Ori de câte ori saxofonistul. Un bărbat mai în vărstă. Cu riduri adâncite în jurul buzelor. De ani și de meserie. Se oprea din cântat și asculta. Era ca și cum ar mai fi auzit cândva. Demult. Pe cineva la fel de bun. Dar acum nu-și mai amintea pe cine sau când sau unde. Apoi. Lăsând la o parte speculațiile acestea. Trăgea scurt dintr-o țigară. Privea la saxofon și lăsa lucrurile în voia lor. Ritmurile se întețeau. Se împleteau și se separau iar. Izbucneau în *Parcarea Orbitală, Contrabandistul* și *New Venusport South.* Lucrurile

alunecaseră un pic către latura sentimentală cu *Lumina Lunii* și *Orașul Banilor,* apoi reveniră la ritm, la țipete și fluierături, la strașnicul be-bop hard al sound-ului chamame din *Val Gravitațional.*

La punctul maxim al undei, cinci bărbați în costume de seară intraseră dinspre toaleta barului Café Surf; apoi încă doi docheri tineri cu părul vopsit și tuns periuță și purtând niște cizme cu vârfuri de oțel, braț la braț cu o blondă emancipată care își tot scărpina nasul cu antebrațul ei alb, flexat.

Aschemann se așeză și mai bine în scaun.

Arătau ca și cum de-abia ar fi ieșit proaspeți, imaturi și lipicioși, dintr-o crisalidă. O jumătate de oră prin sunetul muzicii avea să îi usuce. În curând aveau să hoinărească fără țintă de-a lungul străzii Corniche cu toții, cântând, cu brațele împreunate, alergând deodată fără motiv. Detectivul îi urmări, observându-le uimirea de pe chipuri în conurile de lumină bântuite de molii de sub felinarele de pe Corniche. Se temeau de orișice. Mai vizitară un bar, numit 8reakaway Station, și de acolo se îndreptară spre plajă, unde blonda începu să danseze de una singură după care se împiedică și căzu râzând în nisipul dens în vreme ce noii ei prieteni mergeau agățați unul de celălalt în briza de la malul mării. Apoi toți opt făcură cale întoarsă abia târâindu-și picioarele către Maricachel prin întunericul cald și parfumat până când ajunseră, așa cum probabil voiau de la bun început, în Carmody.

Aschemann avea cartierul împânzit de nano dispozitive care se deplasau ca niște norișori mai denși prin lumina neonului și care puteau detecta două molecule de feromoni umani la un kilometru cub de aer, puteau filtra ADN-ul în orice moment, puteau ilumina orice schimb întâmplător de fluide în benzile de frecvență de la infraroșu îndepărtat până la ultraviolet apropiat. Rezultatele acestei tehnici scumpe și ultrasofisticate îi parveneau în calupuri informaționale separate, pe care el le recompunea în profiluri după dorință. Chiar și așa, aproape că pierduse urma vânatului său prin baruri și bordeluri de transsexuali,

prin străzi care miroseau a transpirație, geluri lubrifiante și lemongrass.

În centrul orașului încă mai formau un grup compact. Apoi bărbații, lacomi și tăcuți, plecară unul câte unul. Nu știau ei prea multe, dar știau ce le plăcea. Fripturile, sexul, drogurile tari, tatuajele deștepte, cuvintele obscene și orice gen de muzică de la chamame la ritmurile rockit. Timp de un minut încă îi mai puteai vedea, căscând gura la clădiri ca niște pachete de țigări negre cu auriu pe fundalul cerului; următorul lucru pe care îl făcură a fost să intre pe o alee, să urce niște scări și să plătească bani gheață ca să intre dincolo de o ușă securizată. Se obișnuiseră întrucâtva cu viața din jurul lor. Și dispărură. Aschemann avu oarecum senzația că se topiseră sub nasul lui. Sistemele de detecție percepeau același lucru.

Blonda pled ultima. Acolo unde prietenii ei nu aveau decât pofte, ea avea simțul propriei identități. Era tulburată de ceea ce simțea. Stătea acolo în rochia ei de seară scurtă, fără mâneci, din satin alb, la intersecția Montefiore și Bone, zâmbind tâmp la trafic. Își scoase un pantof și se scărpină pe picior. Îl scoase șipe celălalt și îi ținu pe amândoi în mână. Se uită într-o parte și apoi în cealaltă, apoi iar în direcția opusă, zâmbind plină de speranță de fiecare dată ca și cum ar fi văzut dintr-o dată ceva nou. Dar totul încetă să se mai întâmple. Strada rămase goală, neonul lumina intermitent. Zâmbetul pieri. Aschemann privi scurt într-o parte și când se întoarse, ea nu mai era.

— Puteți confirma asta? își întrebă echipa de nano detectoare.

Puteau. Chiar și așa, el se aștepta s-o vadă mai încolo, pe la mijlocul drumului, îndreptându-se încrezătoare către următorul bar.

Ceva din blonda asta îi amintea lui Aschemann de nevastă-sa, de speranțele ei, ceva, nu știa prea bine ce anume. Rămase în Carmody încă o oră, sperând ca nano detectoarele să înceapă să-i furnizeze rezultatele. Dar lucrurile luară o altă întorsătură; și, cu toate că îi era mai ușor să se întoarcă la Café Surf ca să mai facă rost de un

grup proaspăt de suspecți, până la urmă cedă impulsului de a lua o ricșă și de a se îndrepta către Suicide Point, unde locuise soția sa.

Când ajunse acolo era aproape dimineață. De-a lungul drumului de serviciu, din beton, dintre casa ei și plajă, copiii din Point stăteau în grupuri mari așteptând clienții. Unul sau doi aruncară câte o privire pe furiș la ricșa care trecea în viteză lăsând în urmă o dâră de fum colorat de la adaosurile reziduurilor holografice. Apoi priveau iar dinaintea lor. Toți aveau capetele mici și fețele albe. Vântul spulberă nisipul în jurul pantofilor lui Aschemann când ajunse în pragul casei soției sale și ridică mâna să bată la ușă. Înainte de a putea face acest gest. Își auzi propria voce spunând foarte clar:

— Ce faci acolo?

Nu era nevoie să bată la ușă. Avea cheia. Putea intra oricând și totuși se întoarse înapoi la ricșă și îi explică fetei:

— Soția mea e moartă.

— Problema asta o vom avea cu toții.

— Pentru o clipă am uitat. Spuse el.

Se simțea jenat. Fata de la ricșă. Care se deshămase de la mânere și se ștergea pe picioare cu un prosop din pertex. Păru gata să-l ierte.

— Auzi. Îmi zice Annie. Spuse ea. Ca și pe celelalte. Presupun. Adică. Vreau să spun că știu că n-o să mă întrebi.

La fel ca toate celelalte Annie. Alesese pachetul extrem. Era nu mai mare decât un ponei. Cu vrea jumătate de metru deasupra lui Aschemann chiar când stătea pe loc. Iar costumul ei de lycra de culoarea unei bomboane emana un miros asemănător micului animal. Cafe electrique și o proastă funcționare a testosteronului din dotare îi confereau o amprentă de miros permanentă. Ca o ceață a propriei transpirații.

— Poate vrei să mergi în altă parte? sugeră ea. Din moment ce soția ta e moartă? La ora asta din noapte te duc oriunde.

Aschemann spuse că dorea să se înapoieze la Carmody.

Făcu un gest vag către mare. Care se auzea spălând

meditativ nisipul din spatele casei.

— E mai frumos ziua. Spuse el. Sincer. Am venit aici ca să mă reculeg.

— Majoritatea oamenilor merg la magazin și-și cumpără un cultivar. Observă fata cu ricșa. În felul acesta devin ceea ce-și doresc.

Se băgă din nou între mânere. Intoarse vehiculul și-l orientă cu fața către deal.

— Acum nimeni nu mai are de pierdut. Spuse ea. Mă întreb de ce nu faci și tu la fel ca toată lumea.

Aschemann își pusese și el adesea această întrebare.

— Locuia aici singură. Spuse el. Se trata din nou.

Nu știa cum să dezvolte subiectul acesta.

— Avea probleme cu băutura. Principiile politice. Încurcături emoționale vechi. Dacă o ajutai. Era și mai derutată.

De două. Trei ori pe săptămână dorea să vorbească despre viața lor împreună. Să afle cum era vremea acolo unde era el. Să discute despre peisajul care se vedea de la fereastra ei. Sau a lui.

— Vezi barca aceea din Golf? O vezi și tu? Aceea albastră? Ce fel de barcă e aceea? Apoi îl încuraja:

— Vino! O să-ți aduc rom Black Heart. Care-ți place atât de mult.

Întotdeauna spunea „da”. Dar până la urmă arareori avea curajul sau puterea să vină în vizită. Pentru că dacă venea. Ea avea în curând să suspine și să zică:

— Ce bine ne era împreună. Înainte să te iei cu târfa aia din Carmody.

— De Crăciun. Îi spuse el fetei cu ricșa. În timp ce ea aluneca printre palmierii stufoși și casele colorate pastel de pe plajă. Pe ambele trotuare ale bulevardului Suntory. I-am cumpărat un parfum care-i plăcea. Se chema Cenușă de Roze.

În restul timpului încercase să stea deoparte.

— Nu mai trebuia să am grijă de ea. Cu toate astea nu se putea întreține singură. Din cauza asta m-am simțit nu doar vinovat. Ci și din ce în ce mai nervos.

— Cenușă de Roze! repetă fata. Rahat.

Crezând că auzise voci în spate. Pe drumul de acces. Se intoarse să privească prin geamul de la spate. Vântul spulbera nisipul peste beton în lumina purpurie. Nu mai era nimeni acolo. Nici măcar copiii din Point.

— Hai înapoi!

Apoi se răzgândi:

— Iartă-mă.

Fata ridică din umeri.

— Ascultă. Spuse ea. Mie nu-mi pasă unde mergi.

3.
Lichidul modern

După ceea ce se întâmplase cu ultima clientă, Vic Serotonin dormea foarte mult. Dormea buștean, fără vise. Îți petreci timpul în site-ul Saudade, nu mai visezi. Dar se trezea simțindu-se ca dracu’ și îi mergea rău mult timp după aceea, pentru că, așa după cum spunea Vic, somnul fără vise nu duce decât la transpirație.

Casa lui Vic era în South End, și o moștenise împreună cu afacerea, de la un contrabandist în retragere și ghid turistic numit Bonaventure. Avea două camere și o baie cu duș. Niciodată nu gătise și nu mâncase acolo deși avea o sobă cu inducție și locul mirosea mereu a mâncare mucegăită. Mai mirosea și a haine vechi, închiriate, pline de praf, dar era destul de aproape de aureola site-ului, care reprezenta zona sa de interes profesional. Vic dormi pe un pat, șezu pe un scaun, se bărbieri în oglindă. La fel ca toată lumea cumpărase acele lucruri de la o franciză de reproduceri de la capătul străzii în ziua în care se mutase. Geaca de gabardină cu fermoar și cămășile artizanului Inga Malink erau păstrate într-un dulap de pe Pământ, din lemn de trandafir, de prin anul 1932 d.Hr., atât de vechi era, atât de mult timp trecuse de atunci. De la una din ferestre avea

o priveliște bună asupra podului; de la cealaltă vedea o parte din spațioportul civil, buruieni și un gard de sârmă cu ochiuri.

Odată se trezi după amiaza târziu, se privi în oglindă și gândi: „Dumnezeule, Vic.” Orice s-ar fi întâmplat, el arăta de cincizeci de ani. Încă mai simțea în gură gustul care-ți rămâne după ce ai fost acolo recent, și încăâși mai vedea clienta fugind de el în lumina ciudată, alungită a răsăritului. Era ceva în neregulă cu teama ei; era ceva În felul În care fugea: nu-și amintea foarte bine ce, dar măcar nu mai era furios. Printre vechiturile din apartament Vic păstra un telefon de bachelită, cu cabluri izolate și cu sonerie funcțională. Toată lumea avea așa ceva în anul acela; Vic era un tip banal, la fel ca lucrurile care îi aparțineau. Imediat după ce se bărbieri, telefonul sună; era un broker, Paulie DeRaad, al cărui telefon îl aștepta. Convorbirea fusese scurtă și i se indicase lui Vic să deschidă un sertar din care el luă două obiecte Înfășurate în pânză. Unul era o armă. Celălalt era mai greu de descris, Vic stătea la fereastră În lumina amurgului, dezvelindu-l gânditor. Avea vreo jumătate de metru lungime și cum fu Îndepărtată pânza, păru să se miște. Dar era o iluzie. Lumina scăzută din acel unghi se reflecta pe suprafața obiectului așa Încât credeai că se mișcă În mână. Era pe jumătate os, pe jumătate metal, sau poate ambele În același timp, sau poate nici una, nici alta.

Habar n-avea ce putea fi. Când îl găsise, cu două săptămâni în urmă, fusese un animal. Pe care numai el îl putea vedea, alb, fără păr, ceva mai mare decât un câine, mergând la Început În sus pe o pantă de moloz undeva În site, apoi venind spre el ca și cum s-ar fi răzgândit, curios ce fel de ființă ar putea fi Vic. Avea ochi foarte mari, omenești. Nu știa cum se transformase din animal În obiectul pe care îl culese până la urmă, făcut din substanța artificială care Într-o anumită lumină părea titaniu, iar În alta părea os. Și nici nu voia să știe.

— Auzi, spuse el la telefon, da, îl am. E încă aici.

Apoi ascultă un moment.

— Și de ce aș face asta? Întrebă el.

Apoi spuse că este În regulă și Închise. Înfășură la loc obiectul În pânză și părăsi clădirea luându-l cu el.

— Nu fac asta de dragul cuiva, se plânse el coborând scările, ca și cum încă ar mai fi vorbit cu Paulie DeRaad.

DeRaad, cândva anihilator de comando-uri, mijlocitor și om bun la toate în Convențiile Militare Pământene, conducea o afacere pe care el o numise Clubul Semiramide, care era partea vizibilă a unui holding cu ramificații În filialele CMP-ului, băgat până în gât în chestia asta. Genul de muncă al lui Paulie era „stai mereu la pândă”, pentru că siguranța era primul său moto, iar în acest caz, spunea el, prefera ca Vic să se întâlnească cu unul din monitorii săi, care avea să verifice lucrurile și care avea să cumpere numai dacă totul era în regulă. Vic nu se hotărâse cine-i plăcea mai puțin: Paulie sau monitorii săi. În orice caz, plecă în jos prin Moneytown până la ocean și în scurt timp ajunse la periferia Suicide Point a sectorului Corniche, într-o cameră semi întunecoasă dintr-un bloc construit din reziduuri, care odată fusese un bar, sau un loc de unde puteai cumpăra bani falși, cu respectivele consecințe cu tot, care acum avea pereții coșcoviți, ferestrele acoperite cu scânduri, un semn al paraginii. Reclamele pentru servicii legale luminau intermitent și moale în jurul capetelor copiilor din Point și în accesoriile pistolarilor înarmați care stăteau de vorbă în pâlcul de palmieri de afară.

Vic aștepta înăuntru, ascultând atent timp de câteva minute. Păru o veșnicie până se petrecu ceva. Apoi palmierii începură să foșnească agitați de o briză răcoroasă și de o ploaie argintie care curgea pieziș prin lumina albastră a plajei. Copiii din Point au strigat și au alergat prin ploaie vreo două minute; după aceea plecară. Ca și cum Vic s-ar fi așteptat la asta, își scoase pachetul și îl ținu în mână. Apoi scoase și arma și o ținu în cealaltă mână. Camera mirosea a apă stătută, a electricitate și întuneric.

Vic rămase acolo privind afară până când auzi o voce înceată care părea să vină și din afara și dinăuntrul clădirii. Vocea spuse:

— Bună, Vic

— Poate vrei să intri, să nu stai în ploaie, îl sfătui Vic.

— Mă faci să râd, Vic.

— Asta e. Dar n-am venit aici ca să discut despre vreme.

Vocea spuse:

— Îți trimit pe cineva.

Vic ridică din umeri ca și cum i-ar fi cerut ceva ce nu dorea să-i dea.

— Dacă nu-i bine ce se-ntâmplă aici, avertiză el, o să împușc marfa. Ar trebui să-ți dai seama de asta.

Încă un hohot de râs.

Când monitorul lui Paulie DeRaad intră. Veni sub forma unuia dintre copiii din Point. Un băiat de vreo zece ani. Îmbrăcat în hainele obișnuite. Țipătoare. Ale pistolarilor din Point. Cu o haină de gabardină. Decolorată. Încheiată până la gât. Largă și lungă până la genunchi. Puștiul intră pe picioarele lui apoi se scutură violent și căzu în fața zidului.

— Cum poți să-mi faci una ca asta? întrebă el cu nedumerire în glas.

— Nu te-am mai văzut niciodată.

El tuși. Apoi își șterse gura cu dosul palmei și încercă să stabilească un contact vizual puternic cu Vic Serotonin. Care își întoarse fără echivoc privirea. După un minut sau două Vic auzi un suspin. Lumina scăpără în afară. Puștiul încetă să se mai împotrivească și alunecă pe lângă zid.

— Întoarce-te acum. Vic. Spuse monitorul.

Vic își umezi buzele.

— Îți promit că nu-ți fac niciun rău dacă te întorci.

Vic se întoarse.

— Arăți ca maică-mea. Spuse el.

Habar nu avea de ce tocmai mama lui îi venise în minte. Și parcă nici nu mai era sigur ce sex avea puștiul din Point. Stătea nemișcat și era destul de calm. Vic se gândi că dacă ar fi ales să se miște. Să meargă. Să alerge. Sau orice altceva de acest fel. Ar fi fost la fel de grațios ca un dansator. Fața lui părea mai mare. Ochii de asemenea. Se uitau prea mult și prea fix în ochii lui. Fața aceea radia din interior. Personalitatea asexuată și de nepătruns a acestui

Băiat Fantomă. Un optimism atât de evident. Încât nimeni nu-l putea privi pentru prea multă vreme.

— Fii atent. Spuse Vic. Pun marfa lui Paulie pe podea între noi doi. Tu îți faci treaba. Și vă împușc pe amândoi dacă se întâmplă ceva ce mie nu-mi convine.

— Ar trebui să încerci să fii mai relaxat. Îi recomandă monitorul.

Îi zâmbi deconcertant până ce Vic îi puse artefactul pe Podea. Apoi un fel de muzică îi ieși din gâtlej. Pe trei sau patru tonuri înalte. Pure. Semănând mai puțin cu o voce și mai mult cu un instrument muzical, la care obiectul lumină slab ca răspuns, strălucind prin pânza cu care Vic îl învelise.

— E adevărată, spuse Băiatul Fantomă, ca și cum ar fi descris artefactul pentru altcineva. Asta e o marfă minunată. Dintr-o mișcare îngenunche, se aplecă în față și închipui un cerc din brațele lui, gest copilăresc de apărare, care ocupa mult mai mult spațiu decât artefactul însuși. Apoi vomă ceva electromagnetic pe gură. Mii de firișoare de praf, ca o tapioca violet, căzură încet peste marfă.

— Vreau doar să văd ce avem aici, spuse Băiatul Fantomă, înainte să mai discutăm ceva.

Câteva scântei din șuvoiul luminos săriră înapoi pe fața lui, ștergându-i temporar trăsăturile. Zidurile încăperii începură să strălucească și se întunecară la loc. Vic văzu graffitti și văzu cipuri încastrate. Apoi spuse:

— Nu-mi place.

Era o tăcere apăsătoare acolo. Inteligența părăsise ochii ființei îngenunchiate și era acum concentrată pe infiltrația luminii dense ca mierea, schimbul de cod.

— Deja mergeți prea departe, spuse Vic, eu nu sunt mulțumit.

Îi răspunse o voce slabă. Era vocea lui Paulie DeRaad transmisă în direct din Clubul Semiramide pe o nano fracțiune a lungimii de undă a monitorului.

— Ascultă, Vic, îi spuse. Nu am nevoie de tine diseară. Banii sunt în contul tău.

— Du-te naibii, Paulie, îi răspunse Vic, facem pariu că nu-s?

Apoi ieși ținându-și arma ca un soldat, în față cu ambele mâini, într-un gest mai mult rugător decât agresiv. Lumina continua să pâlpâie și să bâzâie în prag, în timp ce monitorul se desprindea etapă cu etapă, interfață cu interfață. În cele din urmă se auzi un fel de suspin înăbușit, mai mult ca o ușurare, și totul se întunecă.

În clipa aceea Vic Serotonin, care se îndrepta din nou spre est, traversase podul peste lagună spre portul turistic, unde intră într-un bar numit Lumea de Azi. Le-a cerut să-i aducă o sticlă de Black Heart pentru acasă, apoi se răzgândi, se așeză într-un separeu și își comandă de mâncare. În timp ce mânca își apelă contul. De îndată ce văzu cât de mult crescu vânzarea artefactului brut, împinse platoul deoparte. Îi pierise pofta de mâncare.

— O să iau sticla până la urmă, îi spuse barmanului.

Vic știu că norocul acesta nu era de durată. Banii ca aceștia, Știa din experiență, aveau propriul lor noroc. Banilor de acest fel nu le pasă de tine, nu ar trebui să te implici cu bani de acest fel. La mai puțin de zece pași distanță de Lumea de Azi, parcat lângă bordură, îl aștepta un Cadiliac roz decapotabil, digital, pentru a se potrivi cu renașterea aerodinamicii moderne, populare tocmai de atunci în unele cercuri din Saudade. Era obișnuit cu mașina asta, ca orice agent de turism. Era a lui Lens Aschemann, cunoscut de Vic drept un șef pe la Departamentul Delicte, un bărbat care semăna cu Albert Einstein la bătrânețe, ale cărui maniere elegante și insistență neobosită erau o legendă de la începuturile politicii artefactelor din Saudade. Aschemann îi văzuse venind și plecând, de la Emil Bonaventure încoace. Își scoase pipa din gură și zâmbi.

— Ascultă, îl chemă el, Vic, tu ești?

— Știi că eu sunt, spuse Vic.

— Urcă, Vic, te ducem noi.

— Nu cred.

— E păcat să uzezi mașina asta frumoasă.

Vic, care se așteptase ca Aschemann să vină cu echipa, încerca să se uite peste tot în același timp, în sus și în jos, pe stradă, înapoi în bar, înăuntrul mașinii. Strada era goală.

Iar stătea să plouă, îndeajuns cât să stropească trotuarul. Șoferul lui Aschemann se dovedi a fi o femeie care îi zâmbi acru lui Vic, zâmbet pe care el i-l întoarse. Fața ei era luminată în unghiuri diferite, în două sau trei culori diferite, de la neonul bordului sau de la reclama de la intrarea în Lumea de Azi, totuși el văzu că era bine făcută și avea părul blond tuns scurt. Ea opri motorul, coborî și înconjură mașina ca săajungă pe partea lui. Era în mod evident mai înaltă și mai bine făcută decât Aschemann, lucru care era de așteptat. Niște ideograme informaționale sângerii îi brăzdau interiorul antebrațelor.

— Te-am rugat să urci în mașină, spuse ea.

Vic ridică ușor din umeri. Atâta fusese în stare să facă de parcă putea urca în orice moment. Se priviră drept în ochi până ce portiera din dreapta Cadillacului se deschise. Lens Aschemann coborî agitat pe trotuar respirând greoi și aranjându-și haina de ploaie.

— Așteaptă, îi ordonă asistentei sale. Mi-e teamă de ce-o să faci, o bătu el ușor cu palma peste braț.

— Calmează-te, îi spuse ei.

Apoi se adresă lui Vic:

— Putem vorbi și aici.

— Mă gândeam eu că se poate, spuse Vic Serotonin.

— În barul acesta, dacă vrei, sau chiar aici, pe trotuar, il asigură detectivul.

— Putem vorbi. Urcă în mașinâ, își zori el asistenta. Pleacă. Vorbesc serios, totul este în regulă. Poți să faci asta, pentru că Vic nu ar fi niciodată o problemă pentru noi. Vic, convinge-o că nu ai fi niciodată o problemă!

Vic zâmbi.

— Cu mine ești în siguranță, îi spuse el femeii.

— Vic, te-ar putea înghiți cu un pahar cu apă. Poartă-te frumos. Ar trebui să vezi ce-au făcut din reflexele ei.

— Precis aș fi impresionat.

Femeia își dezveli un pic dinții spre Vic și înconjură mașina până la ușa șoferului.

— Sunteți ca niște câini, voi, tinerii, strigă Aschemann în urma ei. Mă întreb dacă o să apuci treizeci de ani.

Îl luă pe Vic de după umeri și spuse:

— Știu că îmbătrânesc, Vic. Am visat azi noapte o mandală. Era simplă, foarte simplă. Avea doar patru sau cinci cercuri concentrice destul de greu de privit. Erau argintii.

— Asta-i ceva foarte interesant, spuse Vic.

Aschemann păru jignit.

— Vic, mă asculți un moment? Mandala este un semn că te schimbi în bine, ca ființă umană. Ești pe cale să accepți o schimbare majoră de la un nivel al Vieții tale spre următorul.

— Asta e ceea ce spun ei?

— Este. Așa că eu sunt mulțumit de progresele mele. Poate o să fiu un pensionar fericit.

Serotonin ridică. Sticla de Black Heart la lumină.

— Trebuie să fac bine și eu. Spuse el. Am văzut așa ceva la fundul fiecăreia.

Aschemann râse scurt.

— Ești prea deștept pentru mine. La uită-te!

El își folosi vârful pipei ca să-i arate Traseul Kefahuchi. Care se vedea sub cerul nopții din Saudade ca un șirag de bijuterii sfărâmate[5].

— Visam asta. Spuse el cu emoție în glas. În fiecare noapte când eram tănăr. Nu te poți schimba dacă nu ți-e dat. Uită-te la ea. Cât e de primitivă și de lipsită de scop. Se spune că fizica greșită care s-a pierdut. Rătăcește prin univers. Înțelegi? Eu nu.

Îl bătu pe Vic pe braț ca și cum acesta nu ar fi ințeles. Sau ca și cum n-ar fi fost foarte sigur că fusese atent.

— Acum rătăcește pe aici. N-avem nici cea mai vagă idee despre ce se petrece în site. Dar orice ar fi. Iese la iveală. Spuse el. Eu mă confrunt cu consecințele.

Vic nu știa ce să-i răspundă. Așa că nu spuse nimic.

Tăcerea lui părea doar să confirme ce credea detectivul. Pentru că el c1ătină din cap. Se întoarse și intră în Cadillac. Aranjându-și haina de ploaie și pipa.

— Fă-mi o favoare. Vic. Spuse cu voce joasă. Închide

[5] În original Kefahuchi Tract, este un fel de Cale Lactee.

portiera în locul meu.

După ce Vic făcu ce fusese rugat. El continuă:

— Ești un tour operator. Asta-i bine. Nu mă deranjează un mic trafic de genul ăsta. Dacă nu forțezi nota sub nasul meu.

Ridică din umeri.

— În mod normal ești în aceeași oală cu Paulie DeRaad dar tot tu pierzi. E între tine și el. De ce m-aș băga eu? Însă orice ați urmări tu și cu Paulie. La Café Surf e altceva.

Vic nu mai auzise de Café Surf.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Vic. Dacă faci contrabandă cu un nou tip de artefact. Ești terminat. Îți promit.

— Nu am auzit niciodată de locul ăsta. Insistă Vic.

Dar Aschemann se întoarse deja către șoferul său și îi spunea ceva ce Vic nu putu auzi. Ea îi răspunse apoi râseră amândoi. Erau o pereche ciudată. Ochii ei își schimbară expresia pe moment. Devenind plați și misterioși în lumina umedă a ploii. Fluxul informațional energetic pulsa în susul și în josul brațului ei. Îi oferi lui Vic un ultim zâmbet. Larg. Un salut amuzat ca și cum i-ar fi spus că se vor revedea În curând. Apoi porni motorul și depărtă Cadillacul Încet de lângă bordură.

— Ascultă. Vic? îl strigă Aschemann peste umăr imediat ce mașina se mișcă din loc. Transmite-i lui Emil Bonaventure toată dragostea mea data viitoare când îl vezi.

*

— Ei. Ce părere ai? o întrebă Aschemann pe asistenta sa.

Stăteau în mirosul călduț de piele artificială a mașinii. Becurile străzii luminându-le intermitent chipurile. Mâinile ei se odihneau pe volan. Piciorul i se odihnea pe pedale.

Aschemann observase mereu că era o femeie pricepută la așa ceva.

— Tu îl cunoști mai bine ca mine. Spuse ea rar.

— Ești deșteaptă dacă spui asta. Altceva?

— Mi s-a părut cam surprins.

— Așa e Vic al nostru. Spuse detectivul. Întotdeauna

surprins.

— Nu înțeleg ce vrei să spui cu asta.

Ea privi înainte la strada goală. Aschemann îi dădu timp să spună mai mult dacă dorea. Apoi zâmbi ca pentru sine. După un moment își găsi de lucru scoțând un chibrit din cutia de la Café Surf; deschise scrumiera care împrăștie un miros fetid; puse chibritul acolo fără să-l aprindă.

— Știi că te-ar fi putut răni. Spuse el.

Era rândul ei să zâmbească.

— N-ar trebui să-ți faci griji pentru mine. Îl asigură ea. O carieră la Departamentul Delicte Sportive. Spuse ea. Îți dă acces la ceva ce croitorii civili nu văd niciodată. Iar acesta este doar unul din beneficiile profesionale oferite.

— Mergi spre Rosedale Avenue, îi ordonă Aschemann.

Toate străzile din acea parte a orașului erau scormonite. Navele interstelare de croazieră survolau totul, Pan Galacticul Jayne Anne Phillips, Fourmyle Ceres, Beths / Hirston Pro Ana și încă vreo șase nave, cu enormele lor plăci subțiri de pe carcasă, proaspăt curățate de către focurile de retur, smulse de către furtunile imprevizibile de raze gamma provenite din Golful Radio. Cu fiecare planetă pe care cădeau, un alt strat de vopsea era ars, și așa puteai să-ți dai seama câtfuseseră de departe, după efectul metalului ars strălucind printre nuanțele de roșu palid și albastru ale hangarelor corporației. În acest timp, în inima camerei motoarelor, jockeii corpuscul, în salopete de lucru, se dădeau de ceasul morții încercând să pună cap la cap trei tipuri diferite de fizică, fiecare cu propriul set de caracteristici „condamnabile”, așa că puteau decola din nou fără ca clienții lor să experimenteze forța gravitațională.

Aschemann făcu ochii mari la carcasele navelor care se mișcau aparent invers, asemenea copacilor dintr-o pădure față de mișcarea mașinii.

— Toate necazurile noastre vin de acolo, spuse el.

— Credeam că vin dinspre site.

Mersese prea departe, probabil, pentru ei schimbă subiectul.

— M-am uitat în Semiramide noaptea trecută. Pe cine crezi că am văzut acolo? Pe prietenul lui Vic, Fat Antoyne, bând chestia aia respingătoare care îi place. Era o Monă la brațul lui.

— El e legătura ta, spuse ea.

Pentru ea era clar: Serotonin ducea spre Antoyne, DeRaad până la Antoyne, Antoyne ducea spre Café Surf. Dar Aschemann doar ridică din umeri.

— Poate că înseamnă altceva, poate nu, consimți el. Oprește o clipă.

Ceva îi atrăsese atenția; o mișcare, o umbră la gardul îngrăditurii din portul turiștilor. Plecase când privi din nou. Putea să fi fost o imagine care urca sau cobora.

— Mergi, îi spuse. Nu este nimic acolo.

Nu avea încredere în gardurile portului turistic.

Sau în orice îngrăditură legată de caz. Îi spunea asistentei.

Porturile îi atrăgeau pe cei din afara legii și pe bolnavii psihici. Dar nu asta îi displăcea. Ele erau doar o altă conexiune cu independența. Haoticul. Cu exteriorul. Cadillacul se întoarse greoi spre nord. Apoi în jos spre mare unde palmierii se aplecau tânguitor. Arătându-și puful tulpinilor vântului de la țărm. Ploaia se oprise. Aschemann rămase tăcut pentru ceva timp. Asistenta își aruncă o privire piezișă și în cele din urmă. Ca și cum i-ar fi răspuns la ceva ce ea i-a spus. Murmură:

— Vic Serotonin nu este o amenințare pentru nimeni decât pentru el însuși. Dar poate e timpul ca noi să avem o discuție cu Paulie. 0000

*

Serotonin rămase în ploaie după ce ei plecară. O ricșă trecu șuierând. Lăsând niște reclame colorate în urmă. Mai jos cu două uși de Lumea de Azi. Lumina se revărsa din vitrina expoziției francizei Uncle Zip. Încântând cu promisiunea unei transformări imanente și imediate. Își petrecu un minut sau două pe trotuar. Uitându-se la cataloagele deschise: embleme. Branduri și tatuaje deștepte. Holograme originale. Oferindu-se să te modeleze

cu calitățile celebrităților din trecut: geniul lui Michael Jackson. Înfățișarea lui Albert Einstein. Inteligența spiritual încurajatoare a lui Paulo Coelho. Întrebându-se dacă nu cumva era timpul să facă niște schimbări în aspectul lui apoi să plece pe o altă planetă. Nu-l dorea pe Paulie DeRaad În viața lui. Nu-i dorea nici pe Aschemann și poliția artefactului din Saudade. Posesia unui articol din site l-ar închide de la zece ani până la închisoare pe viață: nu reușea să-și amintească În acel moment ce primise pentru vânzarea lui printr-un Băiat Fantomă.

Ca și cum ar fi vrut să țină site-ul la dispoziția sa. În ultima parte a Vieții. Emil Bonaventure se retrase rănit la etajul trei al unei mici case din Globetown. Un triunghi de străzi liniștite. Înguste și pitorești. A căror apropiere cu portul îl făcea să pară nobil. Acolo. În umbra marilor nave interstelare. Era Îngrijit de o femeie care zicea că e fiica lui. Ea mergea abătută după zilele de febră puternică, de halucinații, crizele istovitoare și alte moșteniri din perioada lui Bonaventure În site-ul din Saudade. Loialitatea ei era sălbatică, dacă nu ar fi fost confuză. Altminteri, ea era singură, În camerele proprii de la parter și comportamentul ei era în așa fel, pentru cunoscuți, încât oricine putea să-i fie tată.

— Am făcut o prostie, Emil! fusese Vic silit să recunoască, după ce femeia il lăsă Înăuntru și el urcase scările la etajul al treilea. El îi descrise ceea ce se întâmplase, inclusiv rolul lui Paulie DeRaad în aceasta, ca și rolul monitorului lui Paulie DeRaad. Între timp, adăugă el, Lens Aschemann fusese părtaș la un alt truc al lui Paulie chiar în cealaltă parte din Saudade la un bar de care nimeni nu auzise; și îl făcuse pe Vic să accepte.

— Stai mai rău decât mine, spuse Bonaventure, dacă aceasta este calea pe care mergem acum.

— Spune-mi ceva ce nu știu, spuse Vic.

El Îi oferi sticla lui Bonaventure, pe care o furișase sus pe scări, ascunsă sub jacheta sa. Bonaventure o luă și se holbă cu lăcomie la etichetă. Câteodată vederea lui era la fel de proastă ca și memoria: nu era o problemă

psihologică.

— E Black Heart? spuse el.

— Am plătit prea mult pentru ea ca să nu fie.

— Vrei un sfat?

— Nu.

Bonaventure ridică din umeri și se lăsă să cadă pe perne, ținându-și sticla ca și cum era prea grea pentru a bea din ea. Împlinise șaizeci de ani, dar arăta mai bătrân, înalt, osos, cu părul alb, ca o coamă, care din profil îi accentua greutatea și nasul coroiat. Până la urmă duse sticla la gură și o lăsă așa câtăva vreme. Între timp Vic se uită împrejurul camerei la podelele goale și la cearșafurile curate, apoi spuse:

— Doamne, Emil. Aia era pentru amândoi.

— Nu mi se pare c-am băut destul, spuse Bonaventure. Să nu iei nimic niciodată de acolo Vic, il imploră deodată ca și cum ar fi adus discuția despre el însuși.

ÎI privea pe Vic din cap până-n picioare, cu albul ochilor luminat de galbenul veiozei. Promiți că nu vei face asta?

Vic zâmbi.

— E puțin cam târziu pentru asta. Emil. În plus. Nu tu ai adus substanța aia într-un cârucior?

— Atunci era altă treabă. Spuse Bonaventure. Privind într-o parte.

EI era atât de fragil. Încât puteai vedea cum curgea băutura prin el. Filtrându-se din venă în venă. Părul lui avea culoarea scrumului de țigară și barba nerasă aibă nu părea să devină mai lungă. Nu mai ieșea din casă acum. Rareori se dădea jos din pat. Într-una din zilele lui bune. Ochii lui erau de un albastru strălucitor. Tot distrați. Dar într-o zi ca aceasta păreau fierți. Toată energia lui se irosea într-un tremur de tip Parkinson. Un zumzăit de febră joasă. Un fel de descărcare electrică fără încetare sub pielea lui care căpăta culoarea ruginei. Într-o zi ca aceasta chiar și așternuturile lui arătau infectate. Arăta ca un sac de zdrențe. EI încercă să mai spună ceva. Dar într-un sfârșit. Putu doar să repete:

— Era altă treabă.

— Voiam să vorbesc cu tine despre asta. Spuse Vic cu grijă. Ceva se întâmplă acolo.

Bătrânul ridică din umeri.

— Ceva se întâmplă întotdeauna acolo. Spuse el.

Apoi. Cu o logică tipică generației sale:

— Măcar știi că nu ești acolo.

Îi dădu lui Vic un moment de gândire.

— Ascultă de mine. Continuă el. Nu fi ca acei puști care cred că știu totul de pe hartă.

— Care copii sunt aceia. Emil?

Bonaventure preferă să-l ignore.

— Ei nu au auzit niciodată de neprevăzut. Spuse el. Ăsta-i adevărul.

Se uită la eticheta de pe sticla Black Heart ca și cum încerca să-și aducă aminte cum se citește.

— Puștanii ăia. Întrebă el. Cine sunt? Contrabandiști. Ei cred că își pot face o carieră în afacerea aia. Au adus o hartă pe care au cumpărat-o de la un Uncle Zip și un pistol Chambers cu care nu vor trage niciodată. Bună treabă. Pentru că arma aia e coșmarul contrabandiștilor de particule.

— Ascultă, Emil, spuse Vic. Dă-mi sticla.

— Se îmbracă pentru comerțul cu turiștii. Vorbesc ca niște poeți anonimi. Nu spun nimic despre ei înșiși, dar în același timp, nu suportă ca tu să nu știi cine sunt ei.

— Despre cine vorbești, Emil?

— Ei nu se pierd niciodată acolo, Vic, ei nu riscă nimic niciodată.

— Vorbești despre mine? întrebă Vic Serotonin.

Încercă să îi descrie ce i se întâmplase în aureolă ultima dată când fusese acolo, dar deja părea ca o întâmplare din altă lume și probabil că așa și era. Era ceva clar dar fără sens, dintr-o altă lume, deja înfășurată peste ea însăși, și, mai rău, peste alte amintiri ale lui. Clienta fugise de el peste o grămadă de moloz, cu haina ei de blană udată de stropii de ploaie. În același timp artefactul pe care îl vânduse lui Paulie DeRaad mergea în zigzag în jos pe pantă spre el ca un animal a cărui curiozitate era tot ce avea mai

bun în el. Fusese o căprioară sau un ponei sau probabil un câine mare, clătinându-se grațios, un animal fără păr, cu ochi omenești, mari ca în desenele animate. Apoi el se întorsese în barul lui Liv Hula amenințând să-l împuște pe Antoyne grăsanul pentru că avea o idilă.

— Site-ul se extinde, încercă el să-i explice lui Emil Bonaventure. Noi credem că este o mișcare acolo, Emil, și nimeni nu știe ce să facă.

Prin „noi” Vic se referea la el însuși deoarece pe cine mai cunoștea el? Nimeni nu era atât de prost încât să meargă acolo zilnic. De asta el avea nevoie de părerea lui Bonaventure, dar nu-i convenea să-l întrebe direct.

— Se mișcă din nou, spuse el, pentru prima dată de când tu ai intrat mai întâi acolo.

Granițele erau elastice iar; în același timp ceva se schimba în profunzime și tot ceea ce i se întâmplase lui Vic acolo simțea ca și cum ar fi reprezentat altceva.

— Este ca o metaforă, Emil, se gândi să spună.

Dar el cunoștea bine generația lui Bonaventure și toate definițiile generației lui Bonaventure așa încât, într-un final, tot ce avea de spus era:

— Cred’că lucrurile merg din ce în ce mai rău.

Bătrănul nu dorea să știe. El doar își ridică sticla din nou la gură. Apoi o lăsă să cadă pe pat și se uită la el însuși. La fața lui plumburie. Nerasă. Căzută.

— Asta a fost cu mult timp în urmă. Spuse el. Fiecare avea părerea lui.

— Îți aduci aminte mai mult decât atât. Emil. Nu te preface că nu.

Bonaventure clătină din cap. Apoi păru să se potolească și-l întrebă pe Vic:

— Ai fost vreodată în Triunghi? Ai fost vreodată atât de departe?

Când văzu că Vic nu știa despre ce vor^te. Ridică din umeri.

— Pentru că la un moment dat Atmo Fuga credea că acolo era centrul. El a fost acolo odată și acolo erau doar pantofi. Aerul era netulburat. Dar plin de pantofi vechi.

Plutind unul pe lângă altul. Ca și cum ar fi fost ridicați de un vânt puternic. Ca și cum pantofii ar fi avut o gravitație proprie. El a spus că aveau ceva care semăna cu comportamentul de turmă. Pantofi vechi. Murdari. Crăpați și ridați. Cu tălpile atârnând. El mai văzuse și altceva. Atmo credea că Triunghiul era centrul. EI ridică din umeri. Dar dacă nu ai fost niciodată acolo…

— Am fost mai departe decât oricare altul. Vic reuși să spună. Și nu am văzut niciodată ceva care să semene cu niște pantofi.

Bonaventure nu păru să înțeleagă asta. Probabil nici nu dorea. El clipi și-și mușcă buzele și lui Vic i se păru că refuză să înțeleagă lucruri simple. Ceva despre lumea pe care o știa prea bine. Dar nu ar spune. Deoarece preferea să nege. El se uită o clipă peste umărul lui Vic. Cu lacrimi în ochi.

— Niciunul din puștii ăștia nu știe nimic. Se adresă el în gol. Ca și cum acolo ar mai fi fost și alții cu care putea vorbi. În afară de Vic. Ei doar se distrează.

— Tu *vorbești* despre mine. Spuse Vic.

În ciuda bunelor lui intenții. Își simți fața contractându-se și încordându-se.

— Atunci. Du-te naibii. Bătrâne!

Își scoase arma Chambers și o scăpă pe pat. Unde nimerise peste forma fragilă a lui Bonaventure îmbrăcată în pijamale. Și peste revista lui. Un amestec de particule negru mat ținute în suspensie de un soi de câmp magnetic.

— Am patruzeci de ani. Așa că mai du-te naibii!

Bonaventure se trase înapoi în fața armei. El se răsuci și-și duse o mână la ochi.

— Nu mă părăsi. Atmo! strigă el. Nu aici!

— Ai încurcat-o cu mine! spuse Vic Serotonin. De ce să vin aici. Pentru ca tu să mă insulți?

El regretă asta imediat. Își luă arma și o asigură.

— Îmi pare rău. Emil. Spuse el.

Își așeză mâna pe umărul bătrânului.,

— Ascultă. Măcar să-mi fi dat vreo mână de ajutor câteodată. Spuse el. C mână de ajutor.

— Nu prea ți-a fost frică. Spuse într-un final Bonaventure. Vic râse.

— De asta am supraVicțuit. Spuse el. Vino și termină romul. Nimeni nu cumpără Black Heart pentru a doua zi.

După ce îl calmă pe bătrân și îl culcă. Ascunse sticla goală lângă altele de sub pat și coborî pe scări; acolo fiica lui Bonaventure îi reaminti în tăcere:

— Ți-a vândut o afacere. Vic. Dar asta nu-l face tatăl tău.

— Îl face al tău? o întrebă Vic.

Ea ridică din umeri.

— Crezi ce vrei. Nu ești atât de deștept încât să-ți dai seama.

Era o femeie brunetă. Cu coapse vizibil largi. Care se înroșea repede sub pielea ei măslinie. Orice ar fi crezut Vic. Ea venise aici străbătând Haloul. Planetă cu planetă. De la vârsta de doi ani. Protejată de brațul lui Emil Bonaventure. El o numi Edith. Nimeni nu știa de ce. Și. Cu toate că ea nu-i semăna deloc. Era întotdeauna atent să nu-i scape. Asta fusese în urmă cu patruzeci de ani. Ea nu mai știa de unde începuseră sau de ce. Dar încă își mai aducea aminte de nesfârșitele șiruri de fregate scunde și late Dynaflow. De port-rachetele din afara corporației. De după-amieziie în rumegușul barurilor. De Mone și de barmani strigând la ea. Îndopând-o cu mâncare proastă de bar și lapte mucegăit. În schimb. Ea le umplea vidul chiar din ziua în care o vedeau și probabil chiar și după aceea. Ca un fel de amintire frumoasă estompată, ieftină, pe care ei o puteau păstra pana ce, indiferent de ceea ce ei, până la urmă, negau că au simțit.

În acele zile, Edith era pe cât de drăguță pe atât de talentată. Își mișca bine picioarele. Învățase de mică să cânte la acordeon, să danseze pe masă în timp ce cânta. Energia ei era nesfârșită, în special pentru o apariție publică.

— Poți spune ce vrei, Vic Serotonin, dar eram celebri. Emil Contrabandistul și Copilul Acordeon.

— N-am auzit niciodată de tine, spuse Vic.

Câteodată, când rostea cuvintele astea, o făcea să râdă. Astăzi o făcu să se simtă ca la unsprezece ani.

— Hai, simte-te ca acasă, spuse ea. Sau n-a fost destul rom?

Când Vic privi într-o parte, îi spuse:

— Credeai că nu o să observ? N-ar trebui să-l încurajezi să bea.

Acesta fusese un avertisment pe care îl mai auzise, așa că fu surprins să o găsească stând lângă el dintr-o dată, spunându-i:

— Dacă-ți dau cartea asta, Vic, o să-l lași în pace?

— Nu glumi, Edith, spuse Vic.

*

Când Emil Bonaventure sosise în Saudade în urmă cu treizeci de ani, toți scriau pe hârtie.

Era unul dintre acele lucruri. Dintr-o dată iubeau hârtia. Magazinele nostalgiei erau pline de ea, toate culorile de crem și alb, goale sau cu linii fine, sau cu pătrate mici gri strălucind ușor dinspre vitrinele luminate care erau ca niște spații religioase protejate printr-un paravan sau nișă. Găseai orice tip de caiete acolo, hârtie între coperte din nu-ți venea să crezi ce, de la scoarță de copac la imitații de blană gri și la imagini holografice din poveștile personajelor religioase de pe Vechiul Pământ, cu degetele lor și ochii de bovină ridicați spre cer, care zâmbeau și ridicau o cruce când intorceai cartea în mâini la lumina magazinului retro.

La fel de artificiale ca și textura hârtiei, un produs Unele Zip cu drepturi de vânzare la unele magazine cu amănuntul de pe altă planetă, aceste caiete veneau în toate mărimile, legate în toate felurile, cu catarame, balamale, magneți și combinații de lacăte sau bucăți de sfoară pe care o înfășurai încheind printr-un nod frumos. Câteva erau fixate în moduri mai contemporane, așa că puteai vedea o mică licărire în aerul de la marginea paginilor – dacă nu ești proprietarul. Nu-ți lăsa degetele lângă ele!

Toată lumea își cumpăra aceste cărți deoarece era drăguț să-ți scrii gândurile pe ele, lista de cumpărături, lucruri de genul ăsta.

Oamenii scriau „Cine vreau să fiu astăzi?”

Ei scriau jurnale.

Dintr-o dată, toți au îndrăgit hârtia, nimeni nu știa de ce și curând au îndrăgit altceva. Dar era mult mai practic pentru unii, Emil Bonaventure își menținu acest obicei chiar dacă alții renunțaseră la el. Și a scris până în ziua în care a mers în site-ul Saudade pentru ultima oară. El nu avea încredere în memoria sa pe atunci. Într-un timp se ducea acolo prea des. Ceea ce trebuia să și amintească era prea complicat: direcții, comportamente, instrucțiuni pentru el însuși. Erau date. Erau indicii. Era tot ce nu îndrăzneai să uiți în acest comerț. Era tot ceea ce nu se putea încredința unui monitor. Muncește cu Băieții Fantomă, obișnuia Emil să spună, dar să nu te încrezi în niciun fel de algoritmi. Chiar și cei ținuți pe lângă casă. Pe lângă intâlniri, el nota, de asemenea, descrieri despre realizările sale, din care avusese destule. El nota observații: „intotdeauna ninge în sectorul 7. Indiferent ce perioadă a anului este înăuntru, indiferent ce perioadă a anului este afară.” El avea intreg site-ul divizat în sectorul acesta, sectorul acela. În zilele acelea, orice ar spune el acum, trebuia să creadă în fapte, trebuia să creadă că ei știau lucruri pe care nu le mai știa nimeni.

Emil scrisese totul în acea scrisoare pătată de apă, ca și cum trebuia să se convingă pe sine de ceva, într-un fel de scris neciteț, dezordonat, oblic, care nu reflecta personalitatea lui. Apoi el ascunse cartea. Era la fel de inchis ca toți ceilalți contrabandiști, iar când lui Vic Serotonin îi intră în proprietate afacerea lui Emil, cartea nu fusese inclusă.

*

— Nu este o glumă, Vic. Îi amintești de prea multe lucruri. Dacă-ți dau cartea, îl lași în pace?

— Nu mă pot opri să vin aici, spuse Emil.

Ea veni mai aproape, așa că el îi simțea căldura.

— O, nu? spuse încordată.

Serotonin încercă să o sărute, dar ea era mai rapidă decât el.

— Vic, dacă obții cartea, nu te mai vedem niciodată. În orice caz, ar fi moartea ta. Pentru el a fost la fel de bună ca moartea.

— Vino aici, Vic, spuse ea. Și uită-te aici.

Două sau trei costume mici pentru copiii stelari, cu fustițe scurte de satin fals apretate, de un verde smarald strident. Perechi de pantofi negri de lac, cu curelușe și petice, în mărimi crescătoare. Acordeoane și părți din ele. Câteva dintre acordeoanele la care ea cântase până ce le rupsese sau deveniseră prea mici, câteva cumpărate mai târziu, pentru că îi plăcuserâ. Ele erau de toate culorile, albastru electric, treceau prin același verde sălbatic ca și costumațiile, spre un fel de castaniu, totul sub un strat de lac cu embleme de metal a navelor rachetă, stele, sau munți ninși. Fiecare rânjet de la pupitru arăta fildeși rari luate de la animale extraterestre. Panto- fiorii o făceau să plângă, Edith trebui să recunoască. Oriunde trăise, ea așezase aceste amintiri pe rafturi sau în cabinete închise ale căror ferestre de sticlă erau gravate cu scene exotice din Vechiul Pământ. Astăzi avea ceva nou să-i arate.

— Am apărut cu asta pe Pumal Verde.

Înfășurată într-o țesătură îngălbenită, arăta ca un fel de uniformă de paradă și de fapt nu-și aducea minte să o fi purtat.

— Aveam paisprezece ani.

Își îngropă fața într-un bolero, inspirând mirosuri pe care nu și le amintea.

— Ți-ar fi plăcut de mine atunci. Eram atât de inocentă, Vic. Vrei să-l miroși și tu?

— Este nedrept față de mine, spuse Vic, căruia nu-i plăcea tonul ei.

Edith îi zâmbi cu blândețe și decise să se uite la o altă fustă. În timp ce desfășura o altă fustă, ceva căzu pe podea.

— Ascultă, Vic, spuse ea, ce este aceasta?

Era un caiet vechi cu copertă de piele.

— Dumnezeule, spuse Vic Serotonin.

Se întinse spre el, când ceva căzu cu zgomot în camera

bătrânului de sus. Vic se uită spre tavan, ceea ce-i permise lui Edith să ia cartea de sub mâna lui repede. Ochii lor se întâlniră.

— Emil este treaz. Ar trebui să te duci să vezi dacă nu are nevoie de tine.

— Vreau să vorbim despre asta, o atenționă peste umăr În timp ce ieși din cameră.

Edith îl privi plecând. Întotdeauna avea grijă de bătrân. Cât despre Edith, Copilul Acordeon continua să cânte publicului din mintea ei, cu costumul ei de la Unele Zip În care aducea la perfecție cu Shirley Temple, un instrument urmat de altul, mai mare și mai scump, cu mai mult crom și lemn japonez de esență rară, cu fiecare an de când cântase singură prin Halou, spre adolescență și o carieră în New Nuevo Tango; întotdeauna încercând să aibă grijă de Emil, deoarece el făcuse multe pentru ea, înfășurată Într-un fel de vină confortabilă din moment ce acum era o situație permanentă, deoarece Emil nu putea fi în stare să aibă grijă de amândoi. Închise ochii și acordeonul cântă și ea se simți ca un cultivar, o succesiune de fetițe cu fuste strălucitoare, cu haine din plasă peticite, cu șosete albe și sandale de lac cu vârful rotund.

Gândindu-se la aceste scene, ea îl urmă pe Vic pe scări.

*

CV-ul lui Emil Bonaventure era acesta: începuse ca angajat cu contract pentru Convențiile Militare Pământene, în cazul lui cu un proiect numit doar 121, despre care nu vorbea niciodată. După aceea ba iscă scandaluri, ba își bătu joc de viața lui, în drumul său prin Halou cu fetița lui mică după el, până ce fusese rănit în site-ul Saudade, iar fetița rănise un adult. Asta îl făcu să se oprească. Atrăsese atenția. Tânăr fiind, era la fel ca toți ceilalți oameni. Avea o mulțime de înclinații. Dar până nu fusese În Saudade nu avea nicio idee despre cine era. După ani. Vic îl găsi așezat pe jumătate de pat În camera lui de sus de la capătul portului turistic. Un cearșaf jilav era încolăcit în jurul pieptului său bătr în care avea vânătăi în toate fazele și culorile. De la căderi și incidente asemănătoare. Fața lui era

împinsă în perete de propria lui greutate.

— Ajută-mă. Edith. Spuse el.

— Sunt Vic. Spuse Vic.

— Hai. Ajută-l. Spuse Edith.

Se luptară să-l pună înapoi în pat. Apoi ea spuse:

— Vă las să vorbiți între voi.

Ea merse la fereastră și se uită afară prin port. Unde ploaia cădea printre luminile cu halogen.

— Vic. Șopti Bonaventure. De cum se îndepărtă ea. Vino aici. Ia loc. M-am gândit la lucrurile despre care mi-ai spus.

— Care lucruri. Emil?

— Ascultă. Vic. Indiferent pe cine duceam acolo. Îl luam cu promisiunea a mai mult decât puteam oferi...

— Ei vor să plece. Emil. E problema lor.

— Nu. Ascultă.

Înșfăcă mâna lui Vic.

— Știam asta. O știam de fiecare dată. Acolo este ceva. Dar nu este nimic. Ei văd întotdeauna la sfârșit. Își dau seama că i-ai păcălit.

— La ce te referi. Emil? La vechea poveste?

Bonaventure își scutură capul obosit.

— Vreau doar să știu unde ai fost. Vic. Vreau să știu ce locații avem în comun.

— Vrei să compari pe naiba. Spuse Vic.

— Pentru că tu trebuie să fi fost în sectorul șapte și ai văzut acel lucru imens ca o față atârnând pe acoperișuri.

— Renunță. Emil.

Dar Bonaventure refuza să fie lăsat în pace.

— Ascultă-mă. Îi ceru el. Doar o dată!

Indiferent ce fel de memorie decăzută avea. Îl trăgea înapoi. Toți din generația lui aveau aceeași nevoie să repete. Să compare aventuri, să mențină în viață lucrurile care îi speriau pe ei acolo. Vic putea simți tremurându-i întregul corp bătrân.

— După aceea, casele devin niște grămezi de cărămizi, un nenorocit de tărâm al cărămizilor. Se aude un ecou de fiecare dată când cade o țiglă și fața te privește.

Văzu expresia lui Vic și încordarea îi dispăru dintr-o

dată. Oftă.

— Oare de ce mă deranjez?, întrebă el.

Ridică din umeri.

— Dacă nu ai văzut asta, spuse el, ce ai văzut? Nimic.

— Iar începi, prezise Vic.

— Vrea doar să vorbească, Vic, spuse Edith obosită, de lângă fereastră.

— Rămâi pe terenul mai sigur, sfătuia Bonaventure lumea în general și pe Vic în special.

Apoi spuse:

— Rămâi un turist ca toți ceilalți.

Vic ridică mâinile în aer.

— Pot merge oriunde și m-aș distra mai bine decât aici.

Se adresă fetei lui Bonaventure.

— Aș fi putut avea ceva mai bun la Clubul Semiramide.

Edith ridică din umeri. Îi aruncă o privire directă. „Dacă pleci, sugera privirea, să nu mai vii înapoi” și începu să se uite iar pe stradă ca și cum ar fi fost plină de lucruri interesante care, deși nu o interesau prea mult, erau mai interesante decât Vic.

— Dumnezeule, spuse Serotonin.

El avu deodată o viziune a acelui Băiat Fantomă al lui Paulie DeRaad și a feței lui luminate, de cineștie ce Dumnezeu se întâmplase la Suieide Point.

— Nimeni nu dă vreo importanță lucrurilor cu care eu trebuie să mă confrunt, se plânse el.

Se ridică să plece.

— Îmi pare rău, spuse Bonaventure. Vic, e un loc mare. Probabil fiecare am văzut altceva din el.

— Nu cred, îi spuse Vic din ușă.

— Nu pot visa, Vic, îl strigă Bonaventure. Nu pot visa!

— Știai că se va ajunge la asta, spuse Vic. Nu știa cum să-l ajute. Știai că se va ajunge la asta!

— Așteaptă până ți se întâmplă ție, Vic.

— Taci din gură, bătrâne.

*

Edith Bonaventure îl găsi jos, sfâșiind cu răceală paginile din caietul bătrânului.

— Am crezut că l-am ascuns din nou, spuse ea indiferentă.

— Nu este nimic scris în el.

— Nu-i acolo? Atunci nu este cel bun.

— Tu știai deja că nu este, spuse Vic.

Ea recunoscu aceasta cu un zâmbet.

— Chiar și cele pe care el le-a scris nu sunt cele bune, spuse ea. Emil a scris o grămadă de chestii la vremea aceea. Vrei ceva de băut?

Serotonin scăpă caietul pe podea și căscă.

— Trebuie să plec, spuse el.

Îi aduse oricum băutura și stătu în fața lui în timp ce o sorbea.

— Ce-i asta? spuse el.

— Ai terminat băutura aia mai bună, îi reaminti ea.

Serotonin își șterse gura. Se uită în jurul camerei cu rafturile ei pline de memoriile micuței fete, el nu o putea despărți într-o imagine pe Edith pe care o știa și pe Edith care ținuse acele lucruri. Puse jos paharul și o trase înspre el până ce ea trebui să se așeze pe genunchii săi.

— Are nevoie de bani? o întrebă.

Edith privi departe și zâmbi. Ea împinse în jos capul lui Vic și îl făcu să o sărute pe ceafă.

— Întotdeauna avem nevoie de bani, spuse ea. Mm, ce bine e.

După ce plecă, ea se așeză pe canapea, gândindu-se la el. Serotonin îi amintea de toți cei pe care îi întâlnise traversând Haloul. Fiecare om întâlnit în acele zile încerca să trăiască un vis care deja nu mai putea fi regăsit, încă de când împliniseră șaisprezece ani.

Ca să fie sinceră, trebuia să se includă și pe ea în categoria asta. Pe Pumal Verde, de exemplu, care căzuse ca un sac la Dr. Thirsty’s, halucinând pentru exact unsprezece ore, timp în care văzuse o pasăre aibă uriașă, fâlfâind încet și în extaz prin vid. Prietenul ei de atunci spunea:

— Edith, acea pasăre e *viața ta* și trebuie să fii înțeleaptă șisă o urmezi.

El nu făcuse prea multe cu propria viață, alăturându-se CMP-ului, ca și ceilalți, se făcuse pilot pe un fel de aparat de ibor de luptă, după care a fost nevoie să fie regenerat de către croitorii-militari așa că niște fire îi ieșeau din gură înspre comenzi. Se presupunea că și-au înăbușit reflexul de a vărsa, dar câteodată el simțea firele de acolo ca o grămadă de chestii fibroase cu tendoane pe care nu le putea înghiți. Dacă il apuca teama sau își lăsa concentrarea să doarmă, auzea vocea mamei lui în carlingă, calmă și fermă, spunându-i ce să facă. Ea spunea:

— Concentrează-te acum și fă chestia asta. Apoi toată lumea va fi salvată.

Acesta era în mare parte sfârșitul lui din punctul de vedere al lui Edith.

În zori, ea urcă înapoi să-l vadă pe bătrân. Era încă treaz, uitându-se la el însuși, ca și cum aștepta să se întâmple un eveniment pe care nimeni altcineva nu-l putea vedea; dar trebuie ca el să fi știut că era acolo deoarece îi luă mâna și spuse:

— Cele mai nasoale chestii pe care noi le-am scos de acolo, le-am numit „fiice”. Scoate afară o fiică și nu vei avea nimic altceva decât necaz. O fiică îți schimbă forma.

Nu era Vic, nu era nici tehnologie: nimeni nu știa ce făcea, nimeni nu știa pentru ce era.

Edith îi strânse mâna.

— Mi-ai mai spus asta, rosti ea.

El chicoti:

— Eu am fost cel care le-a numit așa. Poți aduce de acolo orice vrei, numai să nu fie o fiică.

— Mi-ai mai spus asta de o sută de ori.

El chicoti din nou, ea il strânse de mână din nou și după o vreme el adormi. Ea rămase cu el. Ca de obicei se uită prin jurul camerei. Ia lambriul pictat. De un crem cald sub luminile slabe. Patul vechi învelit cu așternuturi colorate. Haine care nu se potriveau. Care îi plăceau. Sau credea că i-ar plăcea bătrânului. Am văzut și locuri mai rele decât acesta. Gândi ea. O pâlpâire din câmpul cu rachete. Și încă una. Îi luminară puternic fața și îi profilară umbra pe perete.

4.
La clubul Semiramide

Liv Hula deschise barul dimineața târziu. Oricum ar fi dat-o, noaptea trecută nu putuse dormi mai mult de două sau trei ore, dar după aceea s-a trezit brusc din vise în care ceva o absorbea, ascultând, dar neauzind nimic, cu excepția sunetelor obișnuite de afară de pe strada Straint, o ricșă hodorogind și sărind de pe deal spre Saudade pe pavajul accidentat; o femeie cântând. Sau avea vise de pe altă planetă, din care se trezea gândindu-se „Unde a fost asta? M-am simțit bine acolo.” în minutele acelea își mai amintea frânturi clare din trecutul ei, fără legătură unele cu altele, sau cu prezentul, apoi se uita prin camera cu pereții curați, goi și albi, apoi se ridica dintr-o dată și arunca hainele de noaptea trecută pe podea.

Era mai ușor să stai la parter. Mătura, împingea mesele, spăla paharele, respira izul de mucegai, se spăla pe față cu apă rece din chiuveta barului. Cum deschidea ușa, lumina zilei pătrundea abrupt înăuntru și monitorii pâlpâiau un minut sau două ca un fel de pești de recifânainte să se retragă în colțurile lor. În același timp, Liv Hula se așeza în spatele harului. Întotdeauna stătea în același loc. Lustruia zincul cu coatele sale, deschidea și închidea casa de bani. Până acum picioarele ei săpară un șanț în dușumelele elastice. Nu dorea să-și amintească numărul de ani petrecuți în spatele barului Pisica Albă - Pisica Neagră.

Verifica banii, comanda de mâncare, privea traficul din magazin, privea lumina legănându-se în jurul camerei și pe la prânz avea primul ei client. Întotdeauna era bucuroasă să vadă pe cineva. De obicei era Fat Antoyne, dar Fat Antoyne nu mai fusese, acolo de când Joe Leone murise. Sau, dacă nu era Antoyne, era Vic Serotonin, agentul de turism, care la acea oră nu arăta mai bine decât Liv.

Astăzi nu era niciunul dintre ei.

Când Vic Serotonin sosi, avea acel aer preocupat al lui, cu mâinile în buzunare, umerii permanent ridicați, ochii inexpresivi privind în depărtare, ca și cum se gândea atât de profund la viața sa încât nu știa în ce parte a orașului se află. Se sprijini de bar și spuse:

— Rom.

— Bună, Vic, spuse Liv Hula. Îmi pare bine să te văd.

După o pauză ea adăugă într-o imitație plauzibilă a vocii lui Vic Serotonin:

— Îmi pare bine să te văd, Liv.

— Termină, spuse Vic Serotonin.

— O să termin când o să achiți nota de plată, spuse ea cu dulceață. Black Heart cu gheață? Ca să vezi, cum de-am știut?

Ea il lăsă să bea, stând puțin mai departe de bar având în priviri ceva între satisfacție și amuzament, apoi spuse:

— Iar a venit clienta ta, Vic.

Vic se uită în jur și o văzu pe clientă care stătuse în tot acest timp pe unul din scaunele barului, uitându-se prin geamul încețoșat pe stradă. Avea fața teșită, așa că lumina cădea drept peste ea și, fără să dezvăluie nimic, îi dădea o înfățișare lăptoasă, transparentă. În fața ei era o ceașcă de ciocolată fierbinte. Nu părea să bea din ea. În momentul în care Vic o văzu, vizualiză și alte imagini ale ei, învălmășite, prea rapide pentru a le vedea cu adevărat. Erau imagini ale fugii, apoi un gard vechi, plin de licheni, în ploaie. O stradă părăsită, văzută dintr-un unghi prost.

În general, Vic fugea de greutăți. Clienții veneau la el, el se uita la ei; recunoștea un pierde-vreme.

— Să nu te mai văd pe-aici, îi spuse.

El se apropie în tăcere de locul unde stătea ea pe scaun, se aplecă și îi spuse:

— Să nu te mai văd pe-aici.

Era uimit de propria intensitate a vocii. Ea îl privi un moment ca și cum încerca să înțeleagă ceva într-o limbă străină. Apoi se ridică în picioare și începu să cotrobăie prin geantă. De unde scoase într-un sfârșit o carte de vizită.

Spuse:

— Aiei locuiesc eu. Aș dori să mă ajuți. Dacă te răzgândești. Încă mai simt că aș vrea să merg acolo.

— Asta-i problema. Spuse Vic.

— Pardon?

Vic spuse:

— Eu știu ce gândesc eu. Dar tu nu știi ce gândești tu.

EI rămase în ușa de la intrare și o privi mergând în jos. Departe. Pe strada Straint. De această dată ea era îmbrăcată într-o fustă de culoarea lalelei negre. Lungă până la jumătatea gambei. Peste ea avea o jachetă scurtă. De blană argintie. Cu puțină căptușeală la umeri. La jachetă avea și o pălărie asortată. Ea chemă o ricșă și se urcă în ea.

— Vrea să o ajuți. Vic. Strigă Liv Hula din spatele barului.

Vic îi răspunse că el mai vrea încă un rând.

Pe cartea de vizită pe care i-o dăduse femeia era o adresă din Hot Walls. Pe care Vic și-o aminti ca având case de oraș. Vechi. Înalte. Aflate de partea greșită a avântului corporativ. Dărâmate în urmă cu douăzeci de ani. Când generația curentă de directori executivi se lansase în comerțul cu complexele funcționale din Doko Gin. Își dorea să nu-i fi spus nimic pentru că asta făcea o legătură între ei.

— De ce aravea un turist o adresă pe Hot Walls? o întrebă pe Liv Hula.

— Eu m-aș întreba de unde ți-a aflat numele. Vic.

— Și asta.

Liv îl privi rupând cartea de vizită și împrăștiind bucățile pe bar. Mai târziu. El le strânse și le puse în buzunar.

*

Paulie DeRaad îl contactă a doua oară pe Vic. DeRaad Părea iritat. În același timp era împrăștiat și confuz. Dorea să vorbească despre artefactul pe care îl cumpărase de la el. SPunea. Și că este nedumerit. Că nu este sigur ce are. Dar de fiecare dată când Vic îl întreba ce nu este în ordine, atenția lui părea să fie în altă parte.

— Se întâmplă ceva acolo unde te afli, Paulie? îl întrebă Vic.

— Pentru că ar trebui să fii atent dacă se întâmplă, în

special când nu ai nimic să-mi spui.

— Ascultă, fii politicos, Vic.

În cele din urmă, îi spuse lui Vic că ar trebui să vină la clubul său, Semiramide. Acesta ar fi cel mai bun mod de a o face, gândi el. Acolo era ceva ce Vic trebuia să vadă el însuși.

— Am altele de făcut, spuse Vic.

— Nu ai nimic de făcut mai important ca asta, spuse DeRaad. Ascultă, Vic, voi trimite pe cineva să te ia, să te scutească de orice neplăceri.

— Nu e nevoie, spuse Vic.

Semiramide se întindea În mijlocul orașului ca o navă de croazieră la docuri, amplasat astfel pentru a atrage o amestecătură de turiști și actori locali ale căror venituri și clasă erau decise de Însuși Paulie. Când Vic ajunsese acolo, la șase treizeci după-amiaza, el găsi distracția în toi. Era gol, doar clienții obișnuiți, soldați pedeștri ai lui DeRaad, o duzină de pistolari plătiți stând în jurul meselor din spate, comparându-și stimulați armele și jucând zaruri. O parte din mobilă era răsturnată și câteva găuri în pereți indicau faptul că cineva fusese recent pe-acolo cu un pistol cu reacție. Oamenii lui Paulie păreau mai puțin preocupați ca de obicei.

— Paulie n-o să se bucure dacă mergi acolo, spuse unul dintre puștanii înarmați, când Vic Încercă să intre în birou.

— Ei, pe naiba! spuse Vic, privind-o cu dispreț.

Numele puștoaicei era Alice Nylon, avea opt ani și purta un impermeabil de ploaie albastru, de plastic, încheiat până la gât. *Cafe electrique* îi cariase dinții din față înainte să împlinească șapte ani, dându-i un defect de vorbire interesant. Îi plăcea gătitul, ședințele de înot la piscina locală, și în timpul liber studia cum să-și țină propria contabilitate.

— Vic, îi spuse, *nu-ți vine să* crezi ce raid am avut. Zău! Chiar aici la Semiramide Club.

Își clătină capul cu neâncredere, ușor, dintr-o parte în cealaltă.

— Fraierii ăia de la Delicte au venit toți peste noi, ca o

hologramă ieftină a Traseului Kefahuchi. Știi, tipul care seamănă cu Albert Einstein? Trebuie să fim tari, zieea Paulie, și să facem ceea ce trebuie. Și trebuie să ținem bine hățurile.

— Păcat că n-am văzut asta, Alice, spuse Vic cu politețe.

Alice ridică din umeri. Era o profesionistă. Pentru ea nu insemnase nimic.

— I-am fi făcut terci, Vic, dar tu ce mai invârți?

Ea îi adresă un zâmbet mic și obosit:

— Poate-ar fi mai bine să-l aștepți aici? Pe Paulie?

Vic spuse că este în regulă și merse spre una dintre mese.

— Ascultă, Vic, strigă Alice după el. În dimineața asta mi-am făcut singură prăjiturele!

Vic ura clubul Semiramide.

Ca locație celebră, era o insultă pentru inteligență.

Nu era nici măcar o afacere.

De cum intrai îți dădeai seama că Paulie DeRaad făcea banii în altă parte. Erau patruzeci de mese cu câte patru scaune într-un spațiu circular cu tavan înalt, acolo fiind la început o bază pentru o tehnologie extraterestră numită FUGA-Orthogen. (Aceasta se fondase pe proprietatea a trei mașini de minerit parcate deasupra unui emițător gamma necunoscut în Golful Radio. În cel mai bun caz erau acolo de un milion de ani și nimeni nu știa cum să opereze cu ele. • Ceea ce voiau contrabandiștii ăia să scoată la suprafață, era ceva nuclear, obișnuia Paulie să spună cu un zâmbet șters. Așa că trebuia să-i lăsăm să plece.") Când intră, pereții erau calcinați, albi și iluminați cu frecvențe ultraviolet. Lui Paulie iiplăcea lumina de la capătul spectrului, fiindcă îi reamintea de zilele lui de glorie. Hologramele publicitare pluteau; Monele mișunau, luând comisioane pentru camera din spate, unde oamenii se simțeau mai confortabil. Clienții lui Paulie puteau mânca, puteau juca zaruri. El avea o formație, așa că Puteau asculta și muzică. Singura obligație impusă de Paulie era să se îmbrace bine: avea o slăbiciune pentru fast, pe care și-o asuma în întregime.

Vic cumpără de băut.

Pentru a trece timpul. El lipi la loc cartea de vizită pe care fosta clientă i-o lăsase când o fugărise din Pisiea Neagră- Pisica Aibă. Îl nedumerea că un turist ar ține un apartament în Saudade – o adresă pe Hot Walls era prea pretențioasă pentru a fi ieftină, deși nu îndeajuns pentru a deveni o parte a corporației.

Era șapte, și barul incepea să se umple, mai ales cu cupluri care luau un coctail inainte să plece în altă parte. La șapte și zece Vic fu surprins să-l vadă pe Antoyne Messner intrând în Semiramide și indreptându-se către mesele din spate.

— Antoyne, îl strigă, dar, deși grăsanul îl recunoscu cu o incuviințare din cap, nu veni.

În schimb, se așeză jos cu puștanii pistolari și jucară zaruri împreună.

— Ei, la naiba cu tine, Fat Antoyne, își spuse Vic.

Tocmai atunci ușa se deschise și se auzi vocea lui DeRaad chemându-l.

— Hei, Vic, incompetent impuțit! Unde ești?

*

Paulie DeRaad era mai tânăr decât Vic Serotonin. Avea un nas ascuțit, un cioc de păr blond deschis pe care îl purta din anii de serviciu, trăsături care erau arătate în hologramele din camera principală a clubului Semiramide.

Paulie făcuse pârnaie la Cor Caroli de la vârsta de paisprezece ani. Mai târziu el a fost unul dintre cei trei oameni care au rămas în viață de pe El Rayo X. După coliziunea orbitală cu crucișătorul de mare tonaj Touching the Void. De atunci el devenise ațos, temperamental totodată și când se emoționa, pielea de pe față părea să se subțieze, să devină strălucitoare și sângele îi apărea prea aproape de suprafață. Aceasta fusese o moștenire a arsurilor radiației și o subțiere generală a feței sale pe care el nu o reparase și pe care o purta ca pe o emblemă. Paulie nu se oprea niciodată. Îi plăcea totul. Dorea totul. Aceasta era, cel puțin, prima impresie pe care ți-o lăsa; în spatele acesteia, simțeai aproape imediat că planul său era de a

rămâne în viață și a prospera.

— Vrei să arunci o privire la asta? îl întrebă Paulie pe Vic.

Se referise la biroul său, care era într-o condiție mai proastă decât clubul. Aerul mirosea a ionizare și curățenie, mobila fusese aruncată. Fusese un fel de luptă acolo. Era o cameră mică pentru un birou. Cu atât mai rău pentru Paulie, deși oamenii lui Aschemann aduseseră echipamentul înăuntru, acesta trecuse prin monitori ca și cum ar fi fost niște bucăți de lemn. Așa că acum ei erau în colțurile tavanului, înfășurați atât de strâns, încât îți lua câteva zile să-i dai jos din nou. Erau șocați. Se simțeau profanați. Nu mai aveau nimic altceva de dezvăluit. Paulie arăta și el rău. Transpira și fața lui căpătase o culoare stridentă de carne.

— Nu știi nimic despre asta?

Vic răspunse că nu.

— Ei, pe naiba, Vic, trebuie să știi.

Vic merse și găsi un scaun pe care îl întoarse invers pentru a se așeza. Acest gest îi permise și lui Paulie DeRaad să se așeze și să-și șteargă fața.

— Un tip nou de artefact iese din site, spuse el, asta-i versiunea lui Aschemann. El ne are în vizor pentru asta.

Își băgă degetele în gură, apoi le scoase și se uită la ele.

— Uită-te în gura mea, Vic, spune-mi dacă îmi sângerează gingiile.,

— Termină, Paulie.

Oeraad râse.

— Aproape te-am păcălit, Vic. Erai pe jumătate ridicat de pe scaun.

Se calmă, arătând amuzat. Se bucura iar de viață. Îi spuse:

— Cunoști barul pe care ei îl numesc Café Surf?

— N-am auzit niciodată de el, spuse Vic.

— Hai, poți vorbi cu mine, Vic, sunt prietenul tău!

Nu era nevoie ca Vic să fie îngrijorat de zona de acțiune a nanocamerelor. Echipamentul de la Departamentul Delicte era o rușine. Avea zece ani. Era excesiv de scump

ca să mai meargă. Nouăzeci la sută din timp era scos din funcțiune. Oricum, presupunea că Paulie avea acoperirea CMP-ului.

— Ești invizibil, tu mergi peste tot cu mine.

Vic, care până în acel moment nu fusese îngrijorat, se uită lung la el, apoi ridică din umeri.

— De asta m-ai chemat aici?

Paulie se opri din a mai părea amuzat.

— Nu, îi spuse. Am ceva să-ți arăt.

Se ridică în picioare.

— Hai, vino, spuse el. Crezi că îl țin aici?

— Nu am de unde să știu, Paulie.

DeRaad strigă după fata lui de la ricșă. Îi făcu cu ochiul lui Vic:

— Nu mergem departe, dar de ce să umblăm pe jos?

Seara devenise răcoroasă. Mirosuri marine se răspândeau prin oraș, condensându-se pe mobilele din stradă, pe osiile ricșei. Puteai auzi serviciul de gardă din curtea militară. Din când în când o navă K decola și se ducea să parcheze pe orbită la Mach 40, captând totul de la Straint până la Corniche în strălucirea orbitoare și brutală a jetului de propulsie, lăcuind fața ascuțită a lui Paulie DeRaad în așa fel încât, pentru o clipă, aveai iluzia că vedeai până la mușchi. Paulie opri ricșa. Îi plăceau la nebunie chestiile alea militare.

— Uită-te la nenorocit, Vic! Doar uită-te la el!

Trebuia să-i zâmbești lui Paulie, 0 rachetă ca o sticlă decolând îl putea pune într-o dispoziție bună.

— Ascultă, îi spuse fetei de la ricșă care trăgea din greula osiile sale, nu trebuie să te omori cu asta.

— Nu am decât o viteză, Paulie.

— Te omori așa, o sfătui. Este chiar aici, jos, îi spuse lui Vic Serotonin.

Paulie avea ascunzători peste tot în Saudade. Aceasta era o cameră pustie pe Voigt Street din zona dinafara corporației, la fel cu celelalte, exceptând un pat militar pe care Vic îl ținea acolo, pe care și-l făcea singur, împreună cu câteva lucruri la care ținea din zilele sale de comando în

spațiu. El conducea de acolo câteva din rețelele sale de transporturi, prin diferitele legături FTL și rute orbitale care îl făcuseră celebru. Imediat cum deschise ușa, ieși un miros îmbâcsit. Mirosea a materii fecale, urină și apă stătută.

— Dumnezeule, Paulie, spuse Vic.

Paulie îi spuse că nu aflase încă nimic. Împreună CU mirosul era acolo un fel de zgomot de bolboroseală. Așezată pe patul militar al lui Vic, parțial dezbrăcată de hainele sale, era entitatea care se autonumise Vremea. Ultima dată când Vic o văzuse, erau împreună la Suicide Point. Cumva fusese blocată pe artefactul lui Vic și amândoi fuseseră lipiți împreună la un nivel la care doar un alt Băiat Fantomă putea înțelege. O nuntă avusese loc. Oricine ar fi legat nodul, îi unise pentru a nu mai fi desfăcut. Toți trei erau înțepeniți, deși, judecând după condiția nefericită a puștiului Point, nu de mult timp. El părea înspăimântat și bolnav. Încercase să se dezbrace și să intre sub plapumă atât pentru confort, cât și pentru căldură. Pantalonii lui scurți lui erau pe jumătate dați la o parte, pielea lui era de un alb dubios sub lumina slabă. Ori de câte ori avea convulsii, gura lui se deschidea și scuipa ceea ce semăna cu tapioca rece.

— Deci, ce-i asta Vic? dori Paulie DeRaad să știe.

Puștiul auzi vocea lui Paulie. Se ridică tremurând și îi privi pe rând. Prinse privirea lui Vic. Îl recunoscu. Putea vedea monitorul adânc în el și pe puștiul din Point, iar acolo, cu ei, era și artefactul, încă alb și necunoscut, un lucru ca un animal alergând spre Vic, prin site. Nu aveai cum să eviți asta: ceva rău se întâmpla. Oriunde s-ar fi așezat Paulie și Vic în cameră, nu puteau să se ascundă de ea. Totuși, ei prinseră clipe din farmecul neobișnuit al Băiatului Fantomă. Pentru un moment aerul îmbâcsit se umplu de mirosul ploii căzând prin lumina soarelui și de aerul mării. Printre gemete și explozii de coduri ca o muzică, ei îi auziră vocea:

— Sunt aici, se adresă lui Paulie. Am senzația că nu mai Sunt eu însumi.

— Asta s-a întâmplat a doua sau a treia zi, îi spuse

Paulie lui Vic. Nu-l pot trece pe lista mea de cumpărături. Nu-l pot folosi pentru mine, chiar dacă știu ce era. Nu e o afacere bună, Vic.

— Văd asta, spuse Vic. Putem pleca de aici?

Puștiul din Point râse:

— Nimeni nu iese de aici, șopti pe trei voci deodată.

— Sunt revoltat, spuse Paulie DeRaad.

El îl închise la loc pe puști și ricșa îi duse înapoi la Semiramide, unde seara se încălzise puțin. Aerul era îmbibat cu muzica și vorbe. Mesele erau pline. Monele mergeau printre ele pe tocuri din uretan înalte de zece centimetri, răspândind în mare parte efluvii de mentă și vanilie, deși câteva aleseseră scorțișoară când cumpăraseră pachetul. Imagini din acțiunile CMP-ului la Cor Caroli și Motel Splendido erau etalate pe pereți, împreună cu secvențe din filmul cu nava veche a lui Paulie Deraaad, Hellflower, urcând într-o explozie aviatică plictisitoare, tăcută, după ce primise o lovitură de la o navă Nastic. Vic și Paulie se așezară iar la birou și Paulie îi ceru lui Alice Nylon să închidă ușa ca să nu se audă zgomotul de afară. Luară băuturi și Paulie spuse:

— Ințelegi felul în care gândesc. Trebuie să te întreb Vic, ai adus ceva rău de acolo?

— Totul e rău acolo, spuse Vic. Știai care sunt riscurile.

— Eu sunt cumpărătorul, îi reaminti Paulie. Tu ești profesionistul.

El înghiți în sec. De asemenea, mâinile lui aveau un tremur care era nou pentru Vic Serotonin.

— Tu ți-ai asumat riscurile, spuse Paulie, nu eu. Dacă am căpătat ceva de la lucrul ăla?

— Te-ai simți mai rău. Dar îmi pari în regulă, Paulie.

— Nu mă simt bine, spuse Paulie. Am temperatură exact de când a început tărășenia asta. Nu-mi mai e foame. Odată ai adus o Monă, și eu chiar am uitat că este acolo pentru câteva momente. Devin altceva. Ce fel de viață este aceasta?

— Atunci nu mai rămâne decât un singur lucru de făcut, îl sfătui Vic, să-l împuști.

Paulie privi fix.

— Încercasem asta imediat. Dar se reface singur, Vic. Lumini albe ieșeau în rotocoale de peste tot din podea. E cel mai căcăcios lucru pe care l-ai văzut vreodată, plânge și geme tot timpul.

Apoi adăugă pe când Vic se pregătea să plece:

— Apropo, îl iau pe băiatul tău, Antoyne, să lucreze pentru mine, dacă ești de acord.

*

Ora unsprezece noaptea. Prea târziu să mai mergi undeva. Prea devreme ca să mergi acasă. Vic era nedumerit de tot ceea ce văzuse și auzise. Se gândi să le facă o vizită lui Emil și Edith Bonaventure. Se gândi să se ducă acasă să se culce. Până la urmă. Nu făcu niciunul dintre aceste lucruri. În drum spre ieșire. Se opri la masa unde stătea Fat Messner Antoyne. Care purta un costum nou-nouț albastru regal. De lux. Peste o cămașă galbenă; fusese agățat de una dintre Mone. La o privire mai atentă. Se dovedea că de fapt femeia era Irene. Fosta iubită a lui Joe Leone. Irene nu-l scăpa din ochi așa că Antoyne putea vedea multe promisiuni În bluza ei sexy. Stil mexican. De culoare ocru. Ea îl ținea de mână ca și cum i-ar fi luat pulsul și amândoi sorbeau din băutura aceea galben cu roz care Îi plăcea lui.

— Bună. Irene. Spuse Vic. Fat Antoyne. Drăguț costum!

El trebui să vorbească tare pentru a fi auzit peste mulțime.

— De ce să nu iau loc lângă tine? sugeră el.

Când ei se uitară unul la altul. Apoi Înapoi la Vic și nu răspunseră. Vic făcu un gest de.. Ce *poți să-i faci?“.* Ca și cum zgomotul general îl făcea să audă greșit ceea ce se vorbea și seașeză oricum. Comandă de băut.

— Așa deci. Toți lucrează acum pentru Paulie?

— Este temporar. Vic. Îi replică rapid Fat Antoyne ca și cum se așteptase la Întrebarea aceea.

— Este o muncă. Îl corectă Irene aruncându-i o privire lui Vic. Fiecare trebuie să lucreze. Spuse ea. Nu-mi pasă cât sunt dedirectă când spun asta.

— În mod natural. O persoană cu calitățile lui Antoyne caută de lucru În port. Sau pe vase. Continuă Irene să explice. Dar paznicii civili nu o duc așa de bine. Cum crede toată lumea.

— A căutat peste tot și. Evident. Eu i-am găsit această Oportunitate. Viața era grea peste tot. Îi reaminti lui Vic. Și pe o piață a muncii În scădere nu poți avea Întotdeauna prima alegere: din fericire Paulie DeRaad fusese acolo să Umple.. Gaura". Întotdeauna găsise că Paulie era un angajator corect. Fiind cunoscut și pentru plata bună. Vic putea vedea cât de bine îi mergea, spunea ea, după felul nou, drăguț, În care Antoyne își permitea să se îmbrace.

Vic căzu de acord că probabil așa era.

— Nu aveam un loc adevărat acolo, spuse Antoyne dintr-o dată, referindu-se la barul lui Liv Hula. După cum vedea el lucrurile, asta era problema. Tot ce mi-am dorit era o șansă să mă integrez, Vic.

— Totuși, spuse Vic, nu ți-e dor de acele nopți în care pierdeam vremea cu Liv?

— Un alt lucru bun este că aici toți mă strigă pe numele meu, pe care îl prefer. Nu „Fat Antoyne”, ca în alte părți.

— E grozav că ți-ai pierdut greutatea, spuse Vic.

Pentru Irene, cu instinctele ei ascuțite de Monă care simte pulsul Vieții, Vic Serotonin avea fața cuiva care mergea pe jos prin oraș, de unul singur. După ce își termină băutura, le spuse la revedere celor doi și-i adăugă cu curtenie lui Irene: Fii sigură că o să ai o noapte bună, ea simți toate lucrurile pe care Vic nu le știa despre el însuși, vibrând în propriii ei nervi. Îl privi făcându-și drum prin mulțimea din Semiramide, mergând cu Alice până la ușă și își spuse cu tristețe: „Am cunoscut mii de bărbați ca el.”

Cu părul său negru și ochii săi triști, el arăta ca însuși New Nuevo Tango, trebui să recunoască. Dar el nu avea nicio idee despre alți oameni și se cunoștea și mai puțin pe el însuși. Nu putea să se exprime în alt fel. Un bărbat care era pe cont propriu și în ciuda acestui fapt se cunoștea pe sine mai puțin decât îl cunoșteau alții pe el. Își puse mâna peste cea a lui Fat Antoyne.

— Vic Serotonin, spuse ea, va afla prea târziu despre realitatea acestei lumi și cum nimeni dintre noi nu este pus în ea prea mult...

Fat Antoyne ridică din umeri.

— Nu trebuie să ne pese de el.

Acesta fu semnalul ca ei să reia discuția pe care o aveau înainte ca Vic să-i întrerupă. Era aceeași conversație pe care o aveau în fiecare seară de când murise Joe Leone, a cărei mitologie era: ei vor pleca în curând din Saudade și vor călători din nou prin Halou, dar de această dată împreună.

Ceea ce era cu siguranță, după cum indicase Irene, cel mai simplu și mai direct dintre gesturi. Deoarece călătoria îi adusese pe ambii aici și împreună în primul rând.

— Mi-am șters atâtea planete din minte. De ce nu și pe aceasta? Joe și-ar fi dorit asta pentru mine. Spuse. Sunt sigură.

Ochii ei erau nepăsători și strălucitori.

— O. Antoyne. Nu ar fi drăguț?

Antoyne. Mai puțin sigur. Fu încântat că ea o spusese. De fiecare dată când aveau discuția asta se simțea obligat să-i spună lui Irene că ar fi putut găsi însoțitori de călătorie mai buni decât el. Deși își avusese și el ziua lui bună. De asta era sigur. El o auzea mereu răspunzându-i:

— Niciodată să nu te denigrezi. Antoyne!

Dacă făcea asta. Îl atenționă. Însemna că nu era de ea. Se considera norocoasă. Îi spuse. Să-l întâlnească pe Antoyne în noaptea groaznică în care Joe murise. Ea era cunoscută pentru credința ei că viața urmează calea inimii și niciodată nu trebuie să te vorbești de rău. Viitorul era strălucitor pentru amândoi acum. Și oamenii triști ca Vic nu vor găsi niciodată asta.

*

Fără să cunoască aceste gânduri, Vic Serotonin își croi drum prin Moneytown spre Corniche. După o jumătate de oră de mers ajunse la umbra unui debarcader abandonat. Unde stătu privind nisipul. Marea nu era nici la flux nici la reflux. Avea o lumină în ea. Ca și cum ceva se întâmpla

chiar dincolo de orizont. Unde fremăta și spumega la marginea site-ului. Suprafața era de culoarea violet și emana mirosuri estompate de oxidanți și de aftershave ca o sală de dans goală.

Vic cunoștea aceste locuri. Își avea propriile instincte despre orice loc prins între Halou și oraș. Dar aceasta nu-i spunea nimic. Doar că nu ar fi îndrăznit să-și deschidă o afacere chiar aici, peste linie. Nu era o cale bună de intrare. Nu era nicio cale bună de ieșire. Fumă o țigară. Privi și ascultă. În spatele lui. Fetele de la ricșe băteau din picioare pe nisipulcu resturi de scoici din parcarea de la Café Surf. Abia respirând, obosite, în aerul rece al nopții. Clienții se grăbiră spre bar, râzând la reclamele holografice care fluturau în părul lor. De fiecare dată când cineva deschidea ușa, muzica se revărsa în afară. Nu era genul de muzică preferat de Vic, dar, oricum, el intră.

Când plecă, o oră mai târziu, nu devenise mai înțelept. Decorul era o imitație după Sandra Shen. Doar o sală de așteptare. Scrumiere încărcate, mese pline de șervețele folosite, farfurii pe jumătate pline și sticle de bere Giraffe. Mirosul aburului din bucătărie. Și sub reclama roșie a neonului, Muzică de Noapte Live, un tonomat ieftin măcina la nesfârșit remixuri be-bop din melodiile sentimentale ale ultimilor ani. Nu te puteai apropia de toaletă din cauza șuvoiului de oameni care ieșeau. Vic se aplecă pe bar, ascultând formația și clătinându-și capul, apoi se întoarse brusc pe călcâie și se îndreptă spre ușă. Dacă ceva se întâmpla acolo, el nu știa ce era.

El luă o ricșă înapoi spre oraș și îi ceru fetei să se oprească în fața postului de poliție din centrul orașului, de la intersecția străzii Uniment cu Poe, unde Lens Aschemann avea un birou. Trecuse de miezul nopții și vântul spulbera hârtiile pe pavajul pustiu. O fereastră de la etajul al doilea era luminată. Frânturi de siluete treceau încoace și încolo prin fața storului. Nu era greu să ți-l închipui pe Aschemann acolo sus, bând rom, în timp ce îl verifica metodic pe Vic pentru niște scheme despre care Vic nu avea habar. Ce descoperise Departamentul Delicte la Café Surf? Legăturile

din CMP ale lui Paulie DeRaad, probabil conduceau o operațiune în legătură cu artefactele asemănătoare pe cont propriu. Dar atunci de ce să-l pui pe Serotonin la zid pentru lipsa de discriminare a lui Paulie?

— Ascultă, îi reaminti fata de la ricșă, plătești un cal ca să alerge.

— Atunci aleargă, îi spuse Vic.

— Știi că trebuie să mă șterg cu prosopul dacă stau prea mult. Oamenii nu pot înțelege asta.

— Îmi pare rău, spuse Vic.

— Viața e prea scurtă ca să-ți pară rău, dragă.

Vic o plăti la capătul unui teren plin deburuieni. La câteva case depărtare de apartamentul lui în South End. Apoi o luă pe o cale ocolită spre casă. Nimeni nu-l urmărise. Totuși. Când intră în holul clădirii. Nu avea convingerea că este singur. Un pachet fusese lăsat pentru el. Când îi deschise. Găsi o carte legată în piele pe a cărei copertă era desenată o mănă ținând niște flori. Deși toate florile aveau aceeași tulpină. Și aceeași formă. Ele aveau culori diferite. Pentru un moment. Se gândi că Edith Bonaventure găsise jurnalul tatălui ei și îl adusese. Dar scrisul nu era al lui Emil și prima propoziție era:.. Oare sunt confuză când îmi amintesc. Sau încerc să-mi amintesc. Timpul dinaintea copilăriei mele?" Serotonin privi uluit. Apoi fugi sus pe scări. În camera lui unde. În loc să aprindă lumina. Rămase în întuneric. La fereastră. Privind în jos spre stradă. Zece sau douăzeci de metri mai încolo. Pe partea opusă. Cineva se uita la el. Era femeia din barul lui Liv Hula. Cu fața albită de lumina felinarelor. Încadrată de gulerul alb de la haina de blană. Până să deschidă fereastra să o strige. Ea plecă.

*

Câteva ore mai târziu. În partea cealaltă a orașului. Un bărbat care semăna cu Albert Einstein intră în bungaloul de la mare al soției sale moarte. Ușa din față. Umflată de o umezeală sărată. Trebuia ridicată pentru a o deschide. Iar uneori se înțepenea. Nisipul pătrunse peste linoleumul din hol. În loc să aprindă lumina. Aschemann lăsă ochii să se obișnuiască cu licărirea estompată a mării reflectată pe

fiecare suprafață. Își croi drum cu grijă spre bucătărie. Unde șterse fereastra și privi oceanul.

— Ce mai faci? îl întrebă vocea soției. Vezi nava aceea de afară? Era bucătăria unei case goale. Ceșcuțe goale. Rafturi goale. Nisip și praf într-un strat subțire și grăunțos peste tot. Aschemann dădu drumul la apa caldă de la robinet. Prinzând-o în palmele făcute căuș. Să-și stropească fața. Se intoarse apoi pe hol și își scoase pelerina.

În timp ce făcea asta. Vocea soției sale îi spuse:

— Vezi aceeași navă ca și mine. Luminile alea din dreapta. De la Point?

În viață îi pusese constant întrebări similare, indiferent dacă el era lângă ea sau în pat cu alte femei, la jumătate de oraș distanță. Într-un fel nu avusese niciodată încredere în ea însăși.

— Văd nava, o asigură. Este doar o navă. Mergi la culcare acum.

Mulțumit de acest fragment al unui schimb de replici, al cărui rest stătea pe niște niveluri inaccesibile ale memoriei, se așeză în hol, desfăcu gulerul de la cămașă și-și apelă asistenta, căreia îi spuse:

— Sper să ai ceva bun pentru mine. Pentru că nu o ducem prea bine de alaltăieri. Știa că era ambiguu. Las-o așa, gândi el.

După un raid la Clubul Semiramide, ei se certaseră în mașină.

— Nu-mi place să facem uz de armă, o informase el. Acum trebuie să mă scuz față de Paulie.

— Paulie e un ticălos violent.

— Nu contează. Focurile de armă nu sunt stilul meu. Să nu găsești nimic și să aprinzi o lumină pe un perete, asta-i munca pentru o zi? Povești de adormit copiii! Prolema cu DeRaad va fi întotdeauna aceeași. El nu este destul de inteligent pentru binele propriu și niciodată îndeajuns de prost pentru al nostru. Ăsta-i Paulie.

El o atinse pe braț.

— Și condu mai încet, îi spuse. Nu vreau să pierd mașina asta frumoasă. Nu vreau să rănesc pe nimeni. Ea privi

înainte și, în schimb, acceleră puțin.

Moneytown era plin de ricșe și pietoni, iar Cadillacul intra în traficul serii pentru un minut, obținându-l cu greu pe următorul liber. Stai, pornește, stai, pornește; asta îl făcu pe Aschemann să se simtă rău.

— Ei nu sunt niște copii, spuse ea.

— Ești furioasă, pot să înțeleg asta.

Raidul din Semiramide nu-i adusese nimic. Nici nu se așteptase la ceva – cine, la urma urmei, ar ține un artefact ilegal în camera din spate a unui club de dans? Nici chiar Paulie DeRaad. De atunci, chiar fără să știe de ce, Aschemann se întoarse de mai multe ori la Café Surf, spunându-și: „Totul începe de aici." Mai bine stai și te uiți când nu ai nicio teorie. El urmărea golemii apărând din noapte pe ritmuri be-bop, le observa alunecarea piezișă și dispariția în aglomerația din centrul zonei Saudade. Era ca un truc la jocuri. Unul din zece lua mai mult, mergea mai departe, probabil ca să negocieze o cameră.

— Probabil că asta înseamnă ceva, îi spuse acum asistentei sale. Zece la sută dintre ei sunt mai mult decât niște petrecăreți obișnuiți. Vor ceva. Sunt ei măcar artefacte, așa cum le știm noi?

Toate astea, răspunse ea, serveau doar ca să confirme ceea ce el deja știa. Aschemann ridică din umeri.

— Deci este trei dimineața, spuse el. Și nu pricep ce de îți pierzi vremea stând de vorbă cu un babalâc ca mine.

— Vic Serotonin a intrat în Café Surf azi noapte, la jumătate de oră după ce ai plecat. De atunci tot încerc să dau de tine.

5.
Nouăzeci la sută neon

— Ah, spuse Aschemann.

— Nu pot să raportez când te deconectezi.

— Bănuiesc că nu.

— Te-ai deconectat și rătăcești de unul singur, se plânse ea.

Când deveni clar că el nu vroia sa răspundă la asta, spuse: – Avem un mic reportaj. Ai vrea să-l vezi acum? Aschemann spuse că ar vrea.

Casa pâlpâi, apoi dispăru din jurul lui. Își pled ochii spre feed-ul nanocamerelor, spre imaginile oamenilor dintr-un spațiu aglomerat. Vocea asistentei lui se auzi peste înregistrare, având calitățile reverberante, goale, ale unui artefact în procesul de transmisie. Ea părea mai aproape, dar nu chiar în cameră cu el.

— E bine acum? întrebă ea.

— Numai că ei transmit pe un fel de canal de joasă prioritate al CMP-ului. Ale noastre toate sunt joase.

— Canalul e bun. Materialul e prost.

— Au avut și niște probleme tehnice cu asta.

Nimic nu se compară cu faptul de a fi acolo. Imaginea se văluri, se stabiliză, brusc trecu în alb-negru în timp ce dungi negre defilau ne întrerupt în câmpul vizual al lui Aschemann. Puteai fi cel mai experimentat utilizator, că tot vomai până la urmă. Dar acolo, aproape vizibil, era Vic Serotonin, probabil la vreo trei metri depărtare de Aschemann, rezemându-se de Barul Lung de la Café Surf, cu geaca lui de gabardină descheiată și cu pălăria împinsă spre ceafă, în timp ce oamenii din jurul lui conversau sacadat sau alergau pe repede-înainte ca și când s-ar fi aflat Într-o altă lume.

— Parcă ar aștepta pe cineva, spuse Aschemann, scuturând iritat din cap ca și cum ar fi Îndepărtat ceva, În timp ce ochii Îi erau fixați într-un punct În camera goală.

Adesea oamenii căutau să clarifice ceva în acest fel. Îi puteai surprinde uitându-se în sus cu ochii întredeschiși, era o reacție normală, dar care nu funcționa niciodată.

— Ai aceeași imagine ca și mine? spuse asistenta cu voce emoționată. La o înălțime medie? Și este o femeie în dreapta barului, Într-o rochie roșie?

— Da, asta e imaginea pe care o am și eu.

— Uite-l. Il vezi? A spus că nu a auzit niciodată de Café Surf, dar uite-li Este exact ceea ce avem noi nevoie!

Aschemann nu era atât de sigur. Îi ceru să închidă transmisia, și când câmpul vizual îi reveni la normal, spuse:

— Tot ceea ce văd este un bărbat care servește o băutură În bar. Dacă acest lucru e ilegal, noi toți ar trebui să fim într-o capsulă de corecție orbitală. Încotro s-a îndreptat Vic după ce a plecat?

— Nu știu.

— Ce bine.

— Dacă urmărești scena În întregime, defectul scapă de sub control la fiecare două sute optzeci de secunde, și ei deconectează totul pentru a-l repara.

Aschemann îi mulțumi pentru film.

— Du-te acasă acum, îi recomandă el. Culcă-te. Avem o mulțime de lucruri la care să ne gândim.

Își frecă ochii și privi În jur, prin camera în care murise soția sa. Rămase acolo până dimineața, întins Într-un fotoliu galben murdar, înconjurat de lucrurile ei. Parcă îi auzea vocea, întrebându-l ce zi este, oferindu-i ceva de băut. Petrecu mai mult timp în acea casă decât i-ar fi permis asistentei lui; și îi era dor de soția sa mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

*

Ceva în Café Surf îi atrase atenția lui Aschemann, dar nu Putea să spună ce anume era. Apoi, în seara următoare, cum stătea la Barul Lung ascultând tonomatul, o tânără doamnă se așeză pe scaunul de lângă el și comandă un cocktail numit „Nouăzeci la sută neon”. Era o Monă, așa crezuse el la început, care arăta ca Monroe[6] într-o rochie de seară cu corsaj din voal roșu și pantofi asortați cu toc elegant.

— Te-am mai văzut pe aici, spuse Aschemann.

În timp ce el vorbea, ea se aplecă asupra lui. Întrebându-l dacă are un foc, partea de sus a corpului se încovoie de la mijloc, ea aplecându-se și mai mult către el,

---

[6] Aluzie la Marilyn Monroe (n. trad.)

astfel încât se văzu rochia de mătase, jazzul, lumina de la reclama *Muzică de Noapte Live.* Ar mai fi avut nevoie numai de un cadru de aluminiu nefinisat pentru a completa imaginea unui lucru între amintire și ireal. El văzuse rochia aceea în imaginea cu Vic Serotonin. Mai important, probabil, era că el o văzuse în realitate acum paisprezece zile, când ea se împiedicase la ieșirea de la toaleta de la Café Surf, dezorientată de lumina neonului și de muzică, de parcă ar fi fost nou venită pe lume. Incă mai păstrase un aer imatur, labil. Zâmbetul ei era prudent, dar rochia era pregătită să promită orice.

— Vin aici de multe ori, spuse ea. Îmi place trupa. Ție îți place?

Îi luă puțin timp până ce el își aprinse pipa. Sorbi puțin rom.

— Ei sunt la fel de vinovați ca întotdeauna, spuse el.

— Vinovați?

— Sub dexteritatea sa, acest pianist nu ascunde nici gândire nici suflet, ci numai instinct. Dacă nimeni nu este dispus să-l asculte, va cânta împotriva lui însuși; și apoi împotriva sinelui astfel creat, și apoi împotriva sinelui de după aceea, până când toate concepțiile rigide despre sine se pierd prin alunecare și el poate să se relaxeze pentru o secundă în lumina stridentă și în fumul de țigară ca personajul surprins Într-o fotografie veche alb-negru. Ințelegi?

— Totuși e doar muzică, spuse ea.

— Probabil, admise Aschemann. Pentru un detectiv, gândi el, nimic nu e doar ceea ce pare a fi.

El se oferi să-i cumpere încă un cocktail, dar tot ceea ce ea făcea era să se uite la el vag, ca și cu", nu ar fi auzit, așa că el continuă:

— Omul mai În vârstă are o capacitate de înțelegere diferită a lucrurilor, una care pentru prietenul lui ar fi părut nesărată și egoistă. El crede că asta-i doar pentru că nicio muzică nu este posibilă, că niciuna din toate muzicile nu e posibilă.

Aici, Aschemann zâmbi ușor În felul lui elegant.

— Drept rezultat, încheie el, acum universul se remarcă prin continuitatea lui, fără două sau trei reguli invariabile și un instrument muzical demodat numit saxofon.

— Dar vinovați? Este asta suficient încât să-i facem vinovați? Detectivul ridică din umeri.

— Complici, atunci. Este numai un fel de a spune. Eu prefer New Nuevo Tango. Este mai multă simțire.

Ea se uită fix la el, se dădu jos de pe scaun, și izbucni într-un râs nervos care dezveli petele de ruj de pe dinții ei albi. Lui i se păru destul de reconfortant mirosul ei puternic, cald, cam nespălat, cam ieftin.

— La revedere, spuse ea. Poate ne mai vedem.

Aschemann o privi plecând, după care își termină băutura și o urmări fără grabă, pas cu pas, prin aerul cald până în inima neagră a orașului. El simțea mirosul vinovăției și al excitării ei care venea din țesătura de străzi ca să îl întâlnească. El simțea mirosul plăcerii ei de a fi Vic, acolo, în Saudade, în locuri care meritau văzute. Știa că era În spatele ei? El nu știa cum vedea ea lumea, dar ea nu-l uitase. Era sigur de asta, dar nu era sigur de cât de periculoasă putea fi. O urmări până la o scară de serviciu lângă o țeavă de apă rece în spatele fabricii de îmbuteliat lapte de la Tiger Shore, și urcă grăbit ultimele trepte de metal ale scării exterioare pentru a o prinde din urmă și a-i pune mâna pe umărul ei cald. Zgomotul pașilor lui răsunară, când ea bâjbâi ușa. Scăpă cheia. O ridică.

— Așteaptă, îi ordonă el. Poliția. Nu intri fără mine.

Se uita la el disperată; apoi peste umărul lui, nu ca și cum ar fi fost cineva acolo, ci spre orașul însuși.

— Te rog!, spuse ea. Nu știu cu ce am greșit.

— Nici eu.

Orice s-ar fi întâmplat după aceea, el vroia să aibă o dovadă că fusese acolo.

Era gol: podea din scândură cenușie, un bec, un singur scaun de lemn. Pe peretele de pe partea opusă a geamului, umbra unor storuri trase cădea peste un poster cu logo-ul Surfnoir.

— Ascultă, spuse ea. De ce nu iei un loc…?

Când ea se aplecă să-i desfacă haina de ploaie, rochia ei roșie îi deiveli sânii, într-o licărire de lumină. Ea îngenunche și îi putu auzi răsuflarea. Era placid, mai curând inert. Mai târziu, își ridică poala rochiei și ea se așeză cu picioarele desfăcute în fața lui. Atât de aproape încât el văzu că mersul ei, cearcănele din jurul ochilor, fondul de ten întărit de pe puful de la colțurile gurii, conspiraseră sub neonul din Café Surf. Făcând-o să pară mai bătrână decât era. Când își dădu drumul. Ea șopti: „Așa. Așa.” Se îmbrăcase timp de o lună cu aceeași rochie. Era o victimă, dar a cui? Nu era sigur. Habar nu avea ce era ea. Cum de simțise el mirosul excitării ei. Și totuși nu reușise să-l simtă pe al lui? Era ceva ce-l depășea.

— Unde dormi? spuse el nedumerit. Nu-i niciun pat aici.

Această idee lăsă să se aștearnă un moment de confuzie. Fusese foarte scurt. Dar când și-a întors capul ca să se lămurească și să o plătească, ea stătea nemișcată într-un colț, panicată, îndreptată cu fața spre unghiul dintre pereți. Învățase suficient cât să știe ce-și dorea orașul, dar nu mai mult de atât. Haine noi erau împrăștiate pe podea, curate dar dezordonate, ca și cum ar fi încercat să le poarte dar nu știa cum. Adunase și niște obiecte, niște pene colorate pe un băț, o sticlă nedesfăcută de „Nouăzeci la sută neon”. Ea începu să pălească pe măsură ce o privea, dar el era deja afară, pe scara de fier, cu mult înainte ca procesul să fie complet. Se întoarse la Barul Lung, unde bău până când încetă să mai tremure. Relaxându-se cu muzica și cu lumina, se gândi: avea vreo importanță cine era ea, când aici în fiecare noapte lumea putea fi, într-un fel, atinsă? Vinovăția îl făcu să raporteze asistentei lui:

— Cred că încep să înțeleg ce se întâmplă.

*

Două zile mai târziu, cu mâinile în buzunare într-o după amiază târzie petrecută cu prietena lui, sticla, Vic Serotonin lenevea la intrarea barului lui Liv Hula, urmărind pisicile care alergau înapoi în site. Aștepta acolo de cinci minute și strada Straint era încă plină de ele.

— Plătește nota aia odată, îi reaminti Liv Hula de după

tejgheaua de zinc.

— Sigur, spuse Vic.

El mai rămase acolo un minut sau două fără să spună nimic iar apoi își ridică gulerul și plecă.

Liv Hula freca o pată de pe tejghea. Înmuie cârpa În chiuvetă.

— Mă bucur să te văd Vic, spuse ea Încet pentru sine. Mai treci pe la noi.

Urcă scările și deschise radioul pe postul Retro, dar se anunțau doar luptele de seară, care-i aminteau de Joe Leone.

Afară era Saudade.

La un capăt se vedeau turnurile Înalte, negre cu auriu, ale clădirilor cu birouri de firme și hotelurile pentru turiști, cu lumini care pătrund în ele pieziș; la celălalt capăt, pastelurile de la Corniche, pălind într-un apus de rozuri fierbinți și impure și nuanțe de verde. Între ele, marea; și undeva, dincolo de orizont, legănarea surfului, ca un pliu într-o bucată de hârtie de culoarea unui porumbel. Adieri persistente de briză, străbăteau străzile de la țărm, culegând În drum mirosurile puternice de mâncare de fructe de mare și de băuturi amestecate. Hotelurile se goleau, barurile se umpleau, lumea ieșea cu fiecare ușă deschisă.

Vic Serotonin lăsă în urmă toate astea, ridicând permanent din umeri.

Vic era nedumerit. Avea un jurnal învelit în piele într-un buzunar și un pistol Chambers în celălalt.

Coborâ strada Straint până la intersecția cu Neutrino End, unde două fete cu ricșă și clienții lor erau deja într-o altercație în trafic, apoi o luă la stânga spre Cahuenga, care îl ducea spre Hot Walls, în cele din urmă. După aceea, îi luă cinci minute să găsească ușa. Era una din acele locuințe Înalte și Înguste, cu șase etaje de apartamente. Vic sună la ușă. Așteptă mult. Timp în care sună de mai multe ori. Apoi o voce ezitantă spuse:

— Cine e acolo?

— Nu-ți amintești de mine? spuse Vic. Voiai să mă vezi.

Ca sa te ajut.

— Intră. Domnule Serotonin.

EI urcă scările în grabă. Câte două.

*

Jurnalul ei îl neliniștise pe Vic. Dar nu putea să se oprească din citit... Mi-e teamă de necunoscut, „scrisese ea... Dar teama de cunoscut este cu mult mai rea.”

Erau pagini cu genul acesta de lucruri. O listă cu cheltuieli. O plimbare cu ricșa până în centrul orașului. Mese la baruri de lux ca Els and Encientum. Lenjerie intimă de la Uoest. Cărți de la Parker and Bright. Apoi o descriere a luptelor. Flăcări reflectând un fel de anti iluminare pe arenă. Mirosuri de scorțișoară arsă. Cultivari mergând țanțoș. Fildeș și tatuaje. Penisuri cu erecții de cal. O lumină bruscă apoi ceva lucios și aburul ridicându-se în penumbre.

— E o dimensiune morală aici de care nimeni nu pare conștient. Era concluzia ei referitoare la lupte.

Asta era bine. Abia zgâriase suprafața. Dar era mai mult decât puteai vedea. Era ceva la care te așteptai. Dar după aceea iar începu:

— Ceea ce cunoști funcționează ca uns. Dar tu ai face orice ca să eviți lucrurile pe care deja le știi.

Îi venea greu să se așeze. Părea ca și cum ar fi fost cineva care a petrecut un timp în Saudade; apoi. Ca și cum nu ar fi făcut-o. Dar dacă ea aparținea altui loc. Nu avea niciun indiciu de unde ar fi putut fi. Avea aparența unei femei care a depins de privilegiul unei planete trecute în care se descurca. Și care se pierduse inevitabil în spațiu. Știa doar să mănânce. Să meargă la cumpărături și să se plimbe prin oraș; altfel. Ea stătea acasă și devenea agitată. Și-a iubit apartamentul. Spunea ea. Dar relația ei cu orașul era parțială. Neconstructivă. În ciuda acestui lucru. Ea nu se bucură de nicio navă de acolo. Ceea ce orice turist ar fi făcut.

— Oare a meritat să trăiesc așa? se întrebă ea. Viața este la fel pentru toate celelalte creaturi? Așa văd ei lucrurile aici?

Vorbind ca una din acele creaturi, lui Vic i-ar fi plăcut și

lui să afle.

Dar răspunsurile nu erau la îndemână, iar limbajul jurnalului - era gol deoarece obiectul lui adevărat, propria ei anxietate, avea să rămână pentru totdeauna prezentă și nemenționată, așa că orice observație sugera mai mult decât putea spune. Ca rezultat, chiar fizica părea câteodată ermetică și totuși ușor de decodificat. Mirosindu-l, paginile lui răspândeau mirosuri din oraș: cafea, parfum, lemn șlefuit. Apoi, foarte slab, un miros de sex uman. Vic nu putea să-și imagineze asta. Cuvintele apăreau din aceste mirosuri ca și cum ar fi fost tot senzații: „Visez doar picturi nebune, cred că m-am smintit. Un bărbat pare că vomită un șarpe. Cineva îl ajută. Acoperișul casei lor e în flăcări. Ei se dau înapoi unul pealtul, par încolăciți, încovoiați, într-un limbajul al trupului care nu are niciun înțeles.”

„Asta se va întâmpla cu mine în site? Visez la cum e? Nu vreau să intru dar trebuie.” Fără să poată să explice această combinație de nevoie și teamă, Vic fusese împins de la spate, în repetate rânduri, spre intrarea care îi atrase privirea de la bun început. „Sunt confuză când îmi amintesc, sau încerc să-mi amintesc timpul dinainte de a mă naște?”

Apoi, ca și cum aceasta nu ar fi fost de ajuns: „Libelulele mari și lăcustele, care oarecum mi-au umplut viața, sunt emblematice pentru acei ani. Erau specii extraterestre, imagini ale varietății; tentante și pline de teamă ca și cum ar fi fost speriate. De obicei încercau să vorbească prin intermediul femeii pe care am cunoscut-o ca Fata de sub libelulă. Ea traducea pentru ele, prelua, se proiecta în afara propriei ei persoane, transpunându-se, în funcție de nevoile lor. Nu avea o viață proprie. Era un fel de radio, un radio retro. Se întindea pe un fel de cenușă neagră, umedă. Ea eram eu. Ele stăteau deasupra ei, tremurând. Încercau să-i explice cât de prost merseseră lucrurile pentru ele. Cum fuseseră purtate de vânt până aici în circumstanțe pe care nu le puteau controla. Cum nu trebuia să fie aici. Într-un fel, ele erau părinții mei, dar locul lor nu era menit să fie aici, în lumea pe care o știam pe atunci. „Insectă“, a tras ea

concluzia, „este o anagramă de la incest."

Chiar și pentru o copilărie pe o altă planetă, asta părea extrem de deplasat.

*

Cel puțin el îi învățase numele, scris în repetate rânduri pe primele două sau trei pagini cu o mână care, lipsită de formă la început, în curând deveni exersată și fluentă. Era Kielar. „Doamna Elizabeth Kielar”, îl scrisese ea în repetate rânduri, ca o fată încercând identități viitoare, de la cea mai sigură până la școala destul de scumpă New Venusberg. „Elizabeth Kielar. Doamna Kielar.” Vic nu îl folosi niciodată, dar era un nume. Ea se uită nesigură la el de la intrare. Paltonul de blană al Irenei, care era atât de admirat, atârna peste un combinezon de satin periat, care incurajă lumina de pe coridor să arunce umbre albastre pe claviculele ei subțiri.

— Îmi pare rău, spuse ea. Îmi...

— Însfârșit, spuse Vic, scuzele nu sunt niciodată suficiente.

O dădu la o parte și intră în apartament. Erau șapte sau opt camere una după alta, cu ușile de legătură deschise, astfel încât puteai să vezi cât erau de mari. Mai multe ferestre identice, situate toate pe partea stângă, luminând ca un unic spațiu artistic divizat, un restaurant sau o galerie. Vic o simțea în spatele lui, trăgând paltonul mai aproape de sâni, urmărindu-l cu acea nedumerire curtenitoare a ei. Ea mirosea a Anais-Anais și a ceva săpun scump, cu aromă de flori.

— Ai știut, insistă el, fără să întoarcă privirea, dar până acum nu ai recunoscut.

Luă jurnalul.

— De ce mi-l dai?

Închise ușa încet în urma ei.

— Ești furios, spuse ea. Nu știu de ce ești atât de furios.

— Pe de o parte, nu pot lucra cu incertitudini.

— Ai vrea să bei ceva?

Această idee păru că o face să-și revină.

— Dormeam când ai bătut la ușă, spuse ea. Te rog intră

să bei ceva.

— Vreau să știu ce crezi că aș putea să-ți ofer, spuse Vic.

— N-a mers pentru că erai atât de furios. Îmi era mai multă teamă de tine decât de site.

— Poate așa ti se pare ție acum, spuse Vic.

Cu toate acestea, în sfârșit, ce putea el să facă în afară de a ridica din umeri? O urmă în curiosul apartament linear, acceptă o băutură, se așeză într-un sfârșit pe o canapea cu o pătură din șnur verde aruncată pe ea, și o urmări cum se aranja în celălalt capăt, în colț, departe de el, astfel încât să nu fie văzută. Se așeză picior peste picior. Își lăsă paltonul de blană să cadă ușor de pe ea și îi aruncă o privire lui Vic când reveni. Vic făcu o față lungă în timp ce punea cu grijă jurnalul ei pe o măsuță, asta fiind probabil forma lui de a spune că s-a terminat acum, că tocmai o lăsa singură. Pe masă mai era o vază subțire de sticlă. În timpul dimineții, lumina ar fi căzut imediat pe ea, amestecând umbra transparentă a vazei cu umbrele tocului de la fereastră.

— Asta e băutura care îți place? il întrebă ea. Asta preferi?

După un moment, el spuse:

— Când ai nimerit în barul lui Liv Hula, am crezut că ești oturistă. A fost o greșeală. Ne-a pus pe amândoi în pericol.

— Domnule Serotonin, eu…

— Uită-te lamine, o îndemnă Vic. Ascultă ce spun, acolo, cei mai nesinceri oameni sunt cei care caută ceva. Vicțile lor au fost prea grele ca să le rezolve. Acum speră să li se întâmple ceva bun, dar așteaptă de prea multă vreme, și asta îi face periculoși. Nu știi niciodată ce are să li se întâmple acolo. Deși ei au vrut să găsească ceva, ar fi fost mai ușor ca lucrurile să fi fost așa.

Era un discurs standard pentru o femeie ca ea. De obicei il spune într-un colț al barului lui Liv Hula, sau într-unul din hotelurile de turiști din suita de hoteluri existente.

El dădu băutura pe gât. Se aplecă.

— Ințelegi? spuse el.

Ea tremură și brusc își trase paltonul în jurul ei.

— Ești furios pentru că ți-e teamă, spuse ea.

Vic ridieă din umeri și zâmbi.

— E bine că putem ajunge la un acord, spuse el politicos.

La aceasta, ea își încreți buzele și își întoarse capul. Așa încât tendoanele gâtului ei ieșeau în afară. Vic putea să vadă încordarea din ele. Pielea ei era puțin mai închisă decât știa el.

— În dimineața asta, spuse ea încet, am stat aici timp de o orâ fără să mă mișc. Mă doare acum. Aștept să se întâmple ceva, și nici măcar nu știu din ce parte va lovi.

Se întoarse brusc din nou către ei și îl întrebă:

— Te-ai rătăcit vreodată?

Ochii ei aveau o culoare curioasă între verde și căprui, erau atât de mari și de direcți, că lui îi era teamă să nu o dezamăgească, uitându-se la ei într-un fel neclar.

— Crezi că știu? spuse el.

— Oamenii se rătăcesc dintr-un instinct de apărare. Apoi se tem și hotărăsc să-și revină.

Ea se ridică de pe canapea și se aseză în fața lui zâmbind.

— Haide să vezi, spuse ea. Vino aici cu mine și uită-te pe fereastră.

Cum el nu răspunse, se îndreptă spre geam să privească afară.

— N-am să te aștept, spuse ea.

Apoi:

— Uite!

Afară era Saudade, vârfuri de acoperișuri și străzi întinzându-se în ploaie și în întuneric. Raze de lumină. Taxiuri și trecători lucind sub neon, reclame mișcătoare ca niște fluturi pastel. Strigăte îndepărtate, râsete. Peste toate acestea, peste portul turistic și clădirile militare, dincolo de orizont, puteai vedea ceva, o dungă albicioasă, ca de surf, granița site-ului, un abur incert în care pluteau niște forme fizice. Mai sus, Traseul Kefahuchi se întindea de-a lungul cerului negru, flexibil, ca principiul creator al unei cosmologii vechi. Vic Serotonin stătea lângă doamna Kielar.

El se încruntă brusc, ca și cum ar fi văzut ceva de care ar fi vrut să fie sigur. În cele din urmă își pled ochii către ea.

— E liniște în seara asta, spuse el.

Ea zâmbi.

— Oare? spuse ea. De ce ai venit aici?

— Nu știu.

— Spune-ți asta, dacă vrei. Nu va ajuta.

Paltonul din blană i se deschise din nou. Lumina orașului se scălda în c1aviculeleânguste și pe marginea combinezonului din satin, care se întindea de-a lungul lor, pielea ei era de culoarea piersicii. O căldură neașteptată iradia din ea. În clipa în care el deveni conștient de asta, ea știu. Râse scurt și sedădu cu un pas sau doi mai încolo.

— Nu trebuia să mă mai vezi. De ce îți pasă de niște turiști? Nu pentru jurnal ai venit. Ci pentru mine.

În acel moment, Vic o luă de umerii mici și rotunzi.

— Ceeste asta? spuse el, ceseântâmplă? și începu să o sărute.

Buzele lui erau adăpostite în ale ei, ea se sprijini de canapea și îl trase în jos. Vic dădu la o parte paltonul și îi ridică furoul până la talie, simțind căldura ei pe față; privirile furișe și sclipirile de lumină pe pielea ei îl excitau. Era una din acele femei care se zvârcolea mult. Dorința fierbinte năvăli la suprafață în broboane de transpirație. Așa e în legea firii. Nu știi dacă te vor sau nu, dar ceva nu se va opri în ele. Ea il mușcă de braț. Un picior împins și azvârlit nerăbdător pepalton, ca și cum și-ar fi căutat locul, apoi el intră în ea.

— Dumnezeule, spuse Vic.

— Îți place asta, spuse ea. Îți place.

Gemu ușor, ca și cum și ei i-ar fi plăcut. Zâmbi la tavan pentru un moment, apoi își desfăcu picioarele și începu să spună da, cu o voce hotărâtă dar meditativă, în ritmul lui Vic:

— Da. Da. Da. Da. Da, până când el își dădu drumul.

— Cât de mult îți doreai asta! făcu ea.

Vic, confuz cum nu fusese niciodată în viața lui, încercă săse desprindă de ea și se ridică. Ea își încolăci picioarele în

jurul lui și il ținu de umeri în așa fel încât el nu avea cum să-i evite privirea.

— Mă duci în site, domnule Serotonin?

El se uită fix la ea, și c1ătină din cap. Se trase deoparte.

— E Vic, spuse el cu o voce groasă, apoi, așezându-se pe marginea canapelei, și uitându-se fix la fereastră, vorbi cu el însuși ca și cum ar fi vorbit cu ea,

— Sunt Vic.

El se simțea folosit. Nu știa ce simțea. Rămase acolo așezat pentru jumătate de oră, cu spatele la ea, aplecat ca pentru a se apăra de ceva. Niciunul din ei nu spunea nimic, apoi el se Întoarse și o luă din nou. Întorcându-și fața către ea, Îi șopti:

— Habar nu ai cine ești.

Când Vic se trezi era încă noapte, și era singur.

El o căută în tot apartamentul. Lambriuri albe și covorașe etno lăsau să se vadă pereții de marmură până la nivelul umerilor, peste pătrate largi de linoleum alb și negru; apoi tapet verde de satin și podele de lemn Închis la culoare, uzate și inegale, dar șlefuite până la o strălucire fină. Obiecte erau peste tot, amprenta unui extraterestru mort, instrumente muzicale aruncând umbre În unghi, trei tablouri decolorate ale unor strămoși, rame negre lăcuite. Ceramici ale unei culturi al cărei nume nimeni nu îl cunoștea, la o mie de ani lumină de Plajă, un milion de ani care se scurg Încetul cu Încetul. Totul se schimba, de la o cameră la alta, cu excepția ferestrelor, și prin acestea, lumina orașului se simțea curată, culorile paie accentuând valorile de muzeu ale casei, golind tot ceea ce mai rămăsese. Se simțea fericit de la ușoara adiere de vânt, pe care o simțea pe piele. Îi amintea că era În viață.

— Doamnă Kielar? strigă el.

Era acolo, ghemuită la geam, stând goală, cu picioarele sub ea, răsucită de la mijloc, ca să poată vedea afară. Forma ei, coatele ei vulnerabile de pe pervazul geamului care suporta greutatea părții superioare a corpului ei; mâinile Îi erau strânse atingându-i fața. Se roti puțin Înainte și Înapoi. Vic o atinse.

— Doamnă Kielar?

Niciun răspuns. Era limbajul corpului unei persoane care aștepta să i se Întâmple cel mai rău lucru din viața sa.

— Mă doare, Îi spuse ea. Mă doare.

— Te duc acolo, se oferi el. În curând.

*

În partea cealaltă a orașului, bărbatul care semăna CU Einstein trăgea cu satisfacție din pipa lui goală și dădea din cap aprobator.

— Pentru prima dată tehnologia asta a funcționat, îi spuse asistenta lui. Îl avem acum.

El aprobă iar din cap.

— Îl avem pe Vic acum, spuse el.

— Nu înțeleg de ce, spuse asistenta.

Era aproape de zorii zilei, iar ei îi era foame. Erau în biroul lui Aschemann de zece ore, timp în care priviseră toată înregistrarea unei nanocamere camuflate pe care Vic Serotonin o adusese fără să vrea în apartamentul doamnei Kielar, și ea se confundase cu praful din casă, cu aburii de transpirație și de respirație caldă, cu cojițele purtate de vânt ale pielii delicate ale doamnei Elizabeth Kielar, care deja pluteau pe acolo. În cele din urmă, interferențele obișnuite ale transmisiei distorsionaseră cursul imaginii, înghețând-o pe doamna Kielar în atitudinea sa lângă fereastră, în timp ce agentul de turism, gol, aplecat peste ea, cu gura deschisă, ca să spună ceva, când un ciudat de nepotrivit punct de reflexie a luminii într-un ochi, îl făcu să arate ca un câine necredincios.

— Du-mă acasă, spuse Aschemann, și poate că o să-ți spun.

A dată intrați în mașină, el se răzgândi, și totuși începu să vorbească despre soția lui. De ce, asistenta nu putea să spună. El insistă să aibă capota trasă în timp ce conducea. Părea obosit, bine dispus, puțin mai lipsit de energie decât de obicei, părul lui alb era ciufulit de o pală din vântul de dimineață care pătrundea prin parbrizul deschis în Cadiliac. Când ea îi sugeră să găsească un loc unde să ia micul dejun, el făcu un gest de iritare.

— Soția mea, spuse el, era agorafobă. Nu știai asta.

Văzând că asistenta nu-i răspunde, în loc să rămână calm și practic, în loc să-și arunce în treacăt privirea la oglinda de la mașină, să schimbe viteza, să încetinească pentru a lăsa un grup de cultivari să treacă drumul prin fața Cadillacului, beți, umflați, sângerând din rănile lor de pe ring, el vorbi:

— A să-ți folosească. Ar trebui să mă asculți dacă vrei să înțelegi crimele de la Neon Heart.

— Pot să ascult și să conduc în același timp, sublinie ea.

— Spui tu.

Se așternu tăcerea. Apoi el continuă:

— Sunt tipuri de agorafobi pentru care chiar și o bătaie la ușă este prea mult de la lumea exterioară. Altcineva trebuie să poarte răspunderea pentru ei. Imediat ce intri În casa lor devin niște monștri.

În camerele soției lui, spunea el, podeaua și mobila erau pline cu obiecte, așa Încât nici nu știai prea bine cum să ajungi de la ușă4a canapea.

— Odată ce intrai acolo nu puteai să te miști, decât cu extrem de multă precauție. Orice mișcare rapidă era domolită de acest labirint – aici, râse el – unde era chiar și un cod, trei sau patru trageri rapide de cablu aprindeau lumina de la toaletă. Nu este vorba, vezi tu, neapărat de faptul că ei nu se simt În siguranță În public, pe cât se simt În control numai pe teritoriul lor.

Părea că așteaptă un răspuns, dar ea nu se putea gândi la unul. Până la urmă ea rosti:

— Biata femeie. Unde ți-ar plăcea să mănânci?

Aschemann dădu din cap și privi fix tot Înainte.

— Asta e tot ce poți să-mi spui? "Biata femeie? U Probleme ca ale ei sunt atât de usor de tratat, nimeni nu ar trebui să le aibă. Așa gândești tu, în 2444?

— Am crezut că poate vrei să mănânci.

— Agorafobia este o strategie teritorială agresiva: refuzul de a ieși forțează pe cei din afară să intre, acolo unde este posibil. Pe teritoriul agorafobie mergi prin labirintul agorafobului.

— Nu înțeleg, spuse ea, ce legătura are asta cu crimele?

— Păi, dacă nu ai deloc răbdare?

Delictele veneau și plecau pentru el, spunea Aschemann, dar crimele au continuat.

— Ele continuă până În zilele noastre.

Îi spuse asta cu un fel de satisfacție amară. Fiecare nouă crimă putea fi o legătură cu victimele, deși tot ce aveau În comun era doaraxila rasă și tatuajul stil Carmody.

— Și desigur, după cum Aschemann îi aminti, investigația însăși.

De mult interzisese organizației de detectivi să lucreze la caz. Înregistrările, precum și vechimea În muncă, i-au permis să facă asta, să împărtășească importanța cazurilor rezolvate, documente de serviciu completate cu succes. Se răspândise zvonul că Aschemann făcuse crimele. Putea să păstreze secretul, așa credeau cei mai mulți.

— Și ce dacă?

— Oprește aici, ordonă Aschemann. Putem să luăm micul dejun aici.

Au coborât pe bordura din fața barului Pellici.

O locație plină de colesterol la jumătatea drumului spre Neutrino, barul Pellici oferea pereți Deco și Cafe electrique. Mai important, spunea Aschemann, era că puteai să auzi mâncarea afumându-se în grăsime. La acea ora a dimineții, Pelliei era plin de fete cu ricșă, îmbrăcate în Iycra roz și negru, înghesuindu-se unele în altele. Stăteau la tejghea, neștiind ce să facă, neputând să folosească scaunele, aplecând capetele fără încetare, rușinate că se aflau printre oameni obișnuiți. Aschemann le zâmbi, una sau două îi întoarseră zâmbetul. Din momentul în care începu să mănânce, el păru să fi uitat atât de soția lui cât și de crime. Bucuroasă de asta, asistenta readuseân discuție subiectul referitor la Vic Serotonin.

— Marele nostru Vic, spuse Aschemann, recăpătându-și umorul odată cu glicemia. Of, Vic, il certă el, ca și cum Serotonin ar fi fost așezat de partea cealaltă a mesei. Vic, Vic, Vic.

EI făcu un gest a pagubă.

— Pe lângă sex, Vic împărtășește și un secret cu această doamnă Kielar, putem dovedi asta. Așa că acum există o crimă legată de site. Putem să mergem să-l luăm și să purtăm o conversație cu el.

— Nu văd la ce ar folosi.

— O să-l abordăm așa atunci: de ce Vic se ocupă fără probleme de afacerea lui, când noi nu obținem ceea ce vrem?

— Ai fi putut să faci asta oricând.

Aschemann ridieă din umeri. Îi zâmbi, ceea ce sugera că ea avea dreptate, ea pierduse un aspect important despre careel ar fi lămurit-o, din pură generozitate.

— Vic era un nimeni, spuse el, și acum este cineva.

Își aprinse pipa și se lăsă pe spate.

— Mănâncă-ți mâncarea, îi recomandă el, înainte să se răcească.

El o urmări încurajator pentru un moment, dând din cap aprobator și zâmbind la fiecare Îmbucătură pe care o ducea la gură, apoi spuse:

— În tot acest timp, oameni ca mine s-au Înșelat. Ne-a fost frică de site din motive greșite.

Pe asistentă n-o interesa. Ea se uita hotărâtă În farfuriei ei.

— De șaizeci de ani Încercăm să controlăm ce iese de acolo, vreun cod nou, noi forme de artefacte care ar fi putut să dispară, toate lucrurile alea extraterestre, nu putem să le prezicem comportamentul, sau, ca În multe dintre cazuri, să spunem ce sunt.

— Noi nu ne-am gândit nieiodată că se face trafic În ambele direcții.

Se opri din mâncat, rămânând surprinsă și se uită la el.

— Dar nimic nu intră acolo, spuse ea.

Aschemann zâmbi și dădu din cap aprobator.

— Un răspuns foarte bun, spuse el. Ești sigură de asta, nu-i așa?

EI îi dădu un prosop fierbinte.

— Poți să-ți ștergi buzele cu el.

*

În seara următoare, Vic Serotonin merse la lupte.

Nu era mort după ele. Poți să pretinzi, și oamenii pretind adesea, că fiecare luptă e altfel: dar este o diferență care dă rezultat din asemănare, așa Încât dacă ai văzut o luptă le-ai văzut Într-adevăr pe toate. Aceasta era viziunea lui Vic. Dar era atât de neliniștit că trebuia să o conducă din nou pe doamna Kielar În site, Încât se gândi că mai bine ar mai încerca o dată să pună mâna pe jurnalul lui Emil Bonaventure – speranța lui fiind că, în ciuda așteptărilor, ar putea conține o descriere mai robustă, o hartă a site-ului mai demnă de încredere decât oricare dintre cele născocite de Vic. Speranța lui era că i-ar putea oferi un avantaj. Așa că o apelă pe Edith Bonaventure și o invită să meargă cu el ia Preter Coeur.

— Pentru că știu că-ți place să mergi acolo, îi spuse.

— Mi-ar fi plăcut să pot merge, Vic, spuse Edith. Dar știi, Emil nu se simte prea bine. Omul ăsta e bolnav cât pentru toate păcatele lui! Și vreau să mă spăl pe cap. Pe lângă asta. La revedere pentru acum. Și distracție plăcută.

Și a Închis legătura.

Vic oftă și o restabili.

— Ai nevoie de o seară În oraș. Edith. Încercă el.

— Știi. Spuse Edith. Ca și cum conversația dintre ei nu s-ar fi încheiat. De când Joe Leul a murit. Mi-am pierdut interesul pe care il aveam Înainte.

Ea râse În hohote:

— Spune că sunt încăpățânată și gata. Sugeră ea cu voce joasă. Ca și cum ar fi vorbit cu o persoană pe care Vic nu putea să o vadă.

Transmisă pe un canal public ieftin. Vocea ei căpătă un ecou sardonic. În spatele acestui ecou. El putea auzi muzica de acordeon. Muzica de New Nuevo Tango. Dărâmând precizia lui manierată către o absurditate naturală a Vicții de tangou; însăși Edith. Ar fi pariat Vic. A inregistrat. În zilele ei de glorie. La treisprezece ani. Avea deja o hologramă cu muzica ei.

— Ascultă. Îmi pare rău. Vic. Dar știi cum e.

De aceasta data Vic a fost cel care a închis primul.

— Foarte bine. Acceptă el. Cred că știi ce vrei.

Edith se răzgândi imediat.

— Poate o să vin. Spuse ea.

Luptele se țineau peste tot. Puteai să vezi una la orice colț destradă. După ora șase; dar locul pe care ei il numeau Preter edeur era principala locație din Saudade. Plin de poluanți. Și de flora nativă care prospera de pe urma lor. Se întindea. Cavernos și boltit. Un pustiu plin de gropi de ciment acoperite. De-a lungul câtorva acri. În fața aureolei site-ului. la capătul unei linii extinse de la Cahuenga Boulevard. Pe timpul zilei. Ploaia bătea printre stâlpii de sprijin a mai multor secțiuni fără pereți despărțitori. Printre fâșiile oblice ale razelor de soare. Care cădeau pe trupuri: pierdute. Dormind. Amețite. Moarte. Fusese un fel de șantier naval militar. Înainte ca CMP-ul să se Il uteân clădirea lor de azi. Acum își revenea din nou la viață. Ja fiecare apus de soare. De mărimea unei pătrimi de oraș. În afaceri pentru el însuși. Condus de el. Păzit de el. Făcut de el. O întindere cu depozite cu alimente. Case pentru adăpost. Piețe de vechituri, compilatoare, magazine de schimb de mărfuri și cabine de tatuaj vizitate de oricare cultivar. Vocile crainicilor de la Radio Retro, transmiteau în direct prin tehnici sofisticate strigând prin difuzoare. Monele lucrau pe liniile de ricșă în grupuri pline de veselie prefăcută. Stârniți sexual, Oamenii Noi se clătinau, amețiți de o dușcă de Night Train, căutând un colț liniștit unde să se masturbeze. Toate acestea, sub o lumină amestecată, de la o flacără de petrol, până la lumina puternică, orbitoare, de halogen. La Preter Coeur, umbra unui stâlp te acoperea cu toată greutatea unui stâlp în adevăratul sens al cuvântului; în următorul moment îți pierdeai simțul echilibrului, tresăririie și roti riie licăririlor fumurii jucând ca niște pești pe uscat. Reclamele erau peste tot, cu lumina lor în suportabilă, cu promisiunea lor simplă, care până la urmă te prindea: până când raiul de fluturi din jurul capului tău, se transforma într-o coroană de spini, și găseai că tocmai ai dat informațiile tale de taină unei dubluri de la patruzeci de blocuri mai încolo, pe strada Pierpoint.

În această revărsare de lumină și fum și fapte de viață, pe care puteai să le descrii în orice clipă ca niciodată previzibile în ceea ce privește următoarea stare, luptătorii se mișcau cu o grație studiată, deslușită, cu discursul redus de suplimentele hormonale, către hârăitul amuzat, încrezător, nearticulat al celor care sunt invincibili în ceea ce fac, și care niciodată nu vor fi mai puțin decât ceea ce sunt, și care vor fi întotdeauna mai ceva decât tine. Lumina se revărsa pe picioarele lor ca de cocoș, întărite, cu degetele încordate și apărate de folii de alamă. Brusc îți erau dezgolite ciudatele articulații la genunchi și șold, veșnicul penis extins în erecție pe punctul de a plesni din suspensorii de piele, al doilea deget al pintenilor de alamă, tatuajele mișcătoare care păreau vii în lumină, de-a lungul trunchiului matur, înnegrit de cruste și cicatrici. Era o zi ca oricare alta de demult, deja mitologică, deja moartă.

Turiștii iubeau asta. Dacă ai fi putut să privești în noapte, de la cinci sau șase sute de picioare în aer, ai fi văzut orice ricșă în Saudade, grăbindu-se ca niște limfocite T spre locul de infecție, pentru a fi parcate sub indicatorul Unele Zip’s Preter Coeur.

Și lui Edith Bonaventure îi plăceau luptele.

— Oh Vic, spuse ea, ia uite! Uită-te la lumini!

Felul ei rigid, obișnuit de a fi, era îndulcit prin plăcere, și fiecare luptă pasională îi înmuia inima.

— Uită-te la monstrul acela de penis!

— Niciunul din ei nu e la fel de viu ca noi, spuse Vic.

Era surprinzător de adevărat.

— Ăștia nu-s decât niște făcături.

— Oh, nu, râse Edith. Asta e cumva invidie? Cumva gelozie? Vic, cred că am dreptate!

Dar Vic simțea mai puțină invidie și mai mult un fel de confuzie generoasă. Cum ai tăia mărunt morcovii, dacă ți-ar sta în cale penisul tot timpul? Să tot intri și să ieși din baie? Era adevărat, credea el, că în ciuda vitalității lor, care se emana în aer ca forța Vieții pe care ai fi așteptat-o de la un cal sau orice alt animal mare, luptătorii erau mai puțin decât reali, până la urmă era o încăierare lipsită de sens, a

visurilor lor personale, în paralel cu un fel de idee publică referitoare la cu ce ar trebui să semene un luptător. „Visuri” erau, oricum, un cuvânt greșit folosit aici, gândi Vic. Visuri conform regulilor. Erau ieftini. Erau Unele Zipp, ca și orice altceva din Halou. Nimeni, cu excepția unei Mone, nu ar fi fost văzută moartă după un vis, în zilele noastre. Edith, purtând cele mai bune haine, un om matur încă de la treisprezece ani, o persoană plină de viață ca ea, nu ar fi vrut asta. Ieșiseră pentru un divertisment de seară, hotărâse ea, nu pentru o dezbatere politică. Ea îl luă de mână, ochii ei străluceau, ceea ce îl făcu pe el să se simtă bine, într-un fel.

— Ești excitată, spuse el.

Ea îi aruncă o privire piezișă, misterioasă și pragmatică în același timp.

— Poți să-ți dai seama de asta, nu-i așa? spuse Edith.

După ce ei au fost înconjurați de un miros ca de scorțișoară și adrenalină, un adaos molecular trecând prin neocortex și direcționându-se către creier, o făcu să țipe de bucurie.

— Vreau să pariez! Vreau să pariez!

Era o noapte de încăierări solide, previzibile din punct de vedere tehnic, dar cu acțiune dramatică pe viu din plin. Mirosul de hemoglobină se așeză în straturi pe ringul aglomerat, ca o vreme cețoasă la țară, îmbogățit cu semnăturile chimice specifice fiecărui luptător și împrumutat prin tradiție de la mirosurile băuturii de alcopops ale Vechiului Pământ: Two Dogs, Jopa Lume, Decoda, Yellow Fever și acel minunat standard care îl făcu popular pe Leul Joe însuși, Alcola. Edith o adora. Primii ei luptători câștigaseră în trei minute și jumătate, respectiv patru minute; al treilea nu se descurca atât de bine, dar nu îl remarcă. În timp ce starea ei sufletească rămânea bună, Vic spuse:

— Ai văzut vreo urmă a acelui jurnal? Jurnalul vechi al lui Emil?

Edith se holbă neatentă la el, lampa de petrol pâlpâind deasupra trăsăturilor ei. Apoi, ea spuse:

— Dumnezeule, Vic, nu știu. Ce îți pasă?

— Merg acolo.

— Vic, mergi acolo în fiecare săptămână. Este cariera ta.

Pe ring, ultimul ei favorit alunecă pe propria sudoare și asta însemnă sfârșitul lui pentru acea noapte. El părea bucuros cu rănile lui. Mulțimea renunță să mai facă glume răutăcioase pe seama lui, în timp ce antrenorul lui îl târâ în colțul albastru pe partea cealaltă a ringului, după care Edith dădu dezaprobator din cap și îl privi lung pe Vic.

— M-ai adus aici ca să-ți dau cartea lui Emil? De aceea m-ai invitat să ies? râse ea. Dumnezeule, Vic, nu era nevoie să-ți cheltuiești banii! Aș fi putut să-ți spun nu, acasă, petreceam o noapte liniștită, doar tu și cu mine, înainte ca Emil să cadă din pat sau să se ridice, sau să se sufoce în somn, lucruri pe care le face des acum.

Dădu din cap încet cu neîncredere.

— Vic, spuse ea, ești un fraier.

— Uite, spuse Vic, eu…

— Ai pierdut o partidă de sex în seara asta.

— Edith…

Ea se evaporă imediat în mulțime. El îi surprinse privirea încă o dată, apoi se făcu nevăzută. Era întotdeauna greu să vezi la Preter Coeur. Mereu aveai senzația că se schimbă luminozitatea în colțul ochilor și nu știai niciodată dacă era o umbră sau un Băiat Fantomă, un algoritm de gangster, cu simțul umorului căutat în sărutul profitului. Vic Serotonin ridică din umeri. Nu putea să o condamne pe Edith. Edith știa ce voia; înțelesese nevoile ei, probabil într-o măsură în care nimeni altcineva nu ar fi putut. Ea avea să se întoarcă la treburile ei. Până una alta, el cumpără un card de luptă, din care înțelese că el știa numele unuia dintre concurenții din următoarea încăierare, un băiat de pe strada Straint, ale cărui lovituri dărâmaseră niște uși la barul lui Liv Hula. Teoretic, acest băiat era rapid și părea bun de pariat. Douăzeci de minute mai târziu, cu trei lupte în plus, în încercarea de a-și salva demnitatea, Vic simți o smucitură de mânecă: era locotenentul lui Paulie DeRaad, Alice Nylon, îmbrăcată în micul ei pardesiu impermeabil din plastic și

purtând cizmele roșii Wellington.

— Bună, Alice, spuse Vic. Ai venit să-mi porți noroc?

Alice era acoperită de doi sau trei soldați de-ai lui Paulie, iar fețele lor se contorsionară înspre Serotonin, într-o amenințare juvenilă. Ea își întinse gâtui să vadă ce se petrecea pe ring și se dădu înapoi.

— Deci, unde sunt banii în afacerea asta, Vic? vru ea să știe; și când îi spuse, își scutură capul, a neâncredere. Se pare că am ajuns aici prea târziu ca să te mai salvăm de tine însuți, spuse ea.

Între timp Vic făcu gestul de a îndrepta o armă, cu degetele, și ținti către copii.

— Să nu faceți vreo prostie, îi avertiză el.

Alice oftă.

— Paulie spune să vii cu noi, îl informă ea, nu fără compasiune. Se simte cam rău azi.

*

Nu foarte departe în mulțime, Mona Irene, privea toate acestea cu un oarecare amuzament. Privea atentă. Intuiția îi era trează. În lumina inconstantă din Preter Coeur fața ei părea mai bătrână, și oricine o știa pe Irene, refugiată de pe o planetă pe care puțini se gândeau vreodată să o viziteze, ar fi recunoscut-o, așezată acolo, ca o structură tectonică dincolo de curbele clare și plane ale trăsăturilor de Monă. Era poate acea lrene care observase cum Edith Bonaventure plecase în grabă în mulțime numai pentru a fi înlocuită imediat de Alice Nylon, ca și cum acestea două erau singura alegere din lumea lui Vic, răspântia din călătoria unui bărbat singur. Era poate acea lrene care se gândea că „e mai ușor să ajungi acolo decât să ieși, fetițo”; în timp ce îi spunea lui Fat Antoyne Messner:

— Toate drumurile duc, până la urmă, către Vic Serotonin.

— Trebuie să recunosc că ai dreptate.

La Preter Creur el ar fi fost de acord cu multe lucruri pe care Irene le-ar fi spus. Era un mocăit, ea se simțea obligată să recunoască asta: dar luptele îl făcură să-și pună brațul în jurul ei, și să cumpere nimicuri. Luptele îl făceau

să-și dorească să facă sex. Ceea ce-i plăcea ei cel mai mult când făcea sex cu Fat Antoyne era cât de neexperimentat și nesigur era, cât de neprofesional. Ea ar fi putut să-i tragă capul inspre sân îi ei după ce el își dădea drumul, iar el avea să stea acolo, gâfâind și spunând:

— Iartă-mă!

Și apoi, ca să-l liniștească:

— Șșșș, îmi place să fac orice fel de sex. Așa sunt eu.

De când era cu Antoyne devenise mai caldă, astfel încât visa să fie una din femeile alfa ale Vechiului Pământ.

Ea privea cum Alice Nylon îl seducea pe Vic, și, luându-l pe Antoyne grăsanul de braț îi spuse:

— Ascultă, poate Vic ne-ar ajuta.

— Eu nu mă duc să vorbesc cu el, spuse Fat Antoyne.

— Atunci va trebui să găsim banii în altă parte, îi spuse ea. Să vindem ceva?

— Nu am nimic.

— Toată lumea are ceva de vândut, puiule. Antoyne, încurând vom fi atât de fericiți și plini de bani! Pe bune! Oriunde am merge vom sta foarte bine, și vom lua cele mai bune decizii, acolo, între acele milioane de stele. Iubesc! vom spune. *Îmi iubesc viața pentru că e atât de adevărată acolo, la TV!*

Între timp se gândea ce să facă, să iasă totul cum trebuie: „Va trebui să-l determin să meargă la un Unele Zip mai întâi. Poate o să cumpere un pachet care să-l facă să arate mai viguros și să umble mai repede cu mâinile, dar să rămână sensibil totodată; pe lângă asta, va fi tot Antoyne pe care il cunosc și îl iubesc. EI va fi Antoyne pentru totdeauna pentru mine, care ejaculează prea devreme și nu înțelege că îi pot ierta asta, pentru că am văzut multe la viața mea."

6.
Pe strada C.

0000

O oră mai târziu, când Alice Nylon și trăgătorii ei îl livrară pe Vic în spatele clubului Semiramide, Paulie DeRaad stătea crăcănat, în același scaun în care Vic îl văzuse ultima oară, ca și cum în perioada survenită nu s-ar fi mișcat din loc, ci doar i s-ar fi făcut rău. Alice crezu că stătuse acolo de cel puțin o zi. Îi aduse băuturi de la bar, spunea ea, dar el nu părea la fel de interesat ca de obicei; de fapt, nu părea interesat deloc.

— Nu mai e el însuși, știi? îi spuse ea lui Vic. De obicei scoteai un Night Train pe care-l dădea de dușcă și apoi boțea cutia de o parte a capului său, e atât de simplu, nu? Ei bine, astăzi n-o să bea nimic. Apoi se va trezi brusc și te va chema.

— Cum face asta?

— Păi, spuse el, știi tu, adu-l la mine pe nasolu' ăla de Vic, își aduse aminte Alice. Vreau să spun că după aceea e din nou așa, uită-te.

Paulie își ținea picioarele răsfirate, capul era dat pe spate ca și cum scaunul ar fi avut tetieră, dar de fapt nu avea, că era doar un scaun obișnuit, neconfortabil și plin de mucegai. Tot corpul îi era rigid. Unde nu era de nuanța albăstruie a laptelui, pielea lui avea un luciu metalic în mod special evident în jurul pomeților și a frunții. Ochii lui erau închiși deși îți dădeau impresia că puteau clipi în orice moment. Era greu de spus cât de bolnav era Paulie, dar nu avea încotro. Zâmbea fericit ca o fată. Genul acela de zâmbet e uneori surprinzător, surprinzător de atrăgător. Era ca și cum paulie voia să împartă ceva. Uneori voia să împartă atât de mult, încât practic închidea ochii ia abuzuri. Lui Vic Serotonin nu-i păsa să știe despre ce era vorba. Astea nu erau zâmbete adevărate. Știa el: era ceea ce mai rămânea când nu mai aveai niciun motiv sa zâmbești.

— La dracu' Paulie. Spuse Vic.

— Se mai trezește uneori. Dar nu înțelegem ce spune.

Vic se îndreptă spre ușa biroului pe care o întredeschise. În Semiramide Club era fum. Muzică și aburi de alcool. Afacerile curente; nimeni nu-i avea grija. Închise ușa la loc.

— Mai știe cineva de treaba asta? Vreo legătură din CMP? Alice credea că nu.

— Atunci să-l lăsăm așa. Recomandă Vic. Putorile alea n-au nevoie să știe. E-n regulă?

În ceea ce-o privea. Alice era de acord.

— Bine. Zise Vic.

Când se întoarse spre Paulie văzu că acesta se trezise. Se ridicase din scaun și stătea foarte aproape de Vic. Roșu la față din cauza sângelui din obraji și cu ochii lui albaștri foarte larg deschiși.

— Ce mi-ați făcut. Nenorociților? zbieră el.

Vic simți că i se face părul măciucă:

— IIIisuse. Paulie. Spuse el. Nu știu.

Înainte ca el să mai poată adăuga ceva. Paulie îl împinse la o parte și îngenunche în fața lui Alice Nylon.

— Tu ești fetița mea frumoasă? spuse el.

— Da. Spuse Alice.

— Atunci dă-mi un zâmbet. O linguși Paulie. Așa! Vezi? Deja te simți mai bine.

Se ridică iar și începu să mărșăluiască fără încetare prin cameră. Mergând din șolduri. Fără să îndoaie genunchii. Păru să îl intereseze tot felul de lucruri. Apoi se oprea și privea peretele fără să facă nimic. După ce se agită așa o vreme. Controlând lucrurile din biroul său. Ca și cum ar fi vrut să înțeleagă cine era. Se opri în fața unei holograme cu el și cu Incă doi tipi care scăpaseră cu viață din naufragiul bătrânei *El Rayo X*. Păreau puțin bronzați dar rânjeau cu toții deși erau în costumele de vid. Ridicând degetul mare de la o mână și arâtând diferite arme și dispozitive cu cealaltă.

— Cine sunt oamenii ăștia? îl întrebă Paulie pe Vic. Dar când acesta îi spuse că nu știe. Sângele îi năvâli iar în obraji și se prelinse pe față. Vic se uită la Alice care ridică din umeri.

— Nu e Paulie pe care îl știam.

Din clubul Semiramide se auzeadifuz zgomotul râsetelor și al aplauzelor. Începuse partea a doua a spectacolului. Cu clasicul modern Iordan V-IO. Vic Serotonin se gândi o clipă.

— Mai este vreo ieșire? întrebă el.

— Ușa din spate dă într-o alee.

— Adu-o pe fata lui cu ricșă, îi spuse Vic ei. Și nu vorbi cu nimeni.

După ce Alice plecă, începu să cotrobăie prin hainele lui Paulie până când găsi cheia de la camera în care Paulie păstra artefactul pe care i-l vânduse Vic. Pentru oricine altcineva ar fi părut ceva dubios, dar Paulie stătea relaxat, cu capul ușor ridicat ca să poată să vadă holograma cu propria-i persoană. Ochii i se închiseseră iar. Câteva minute mai târziu fata cu ricșă era la ușa din spate.

— Ea e Annie, spuse Alice, venind în urma ei.

— Aoleu, da' nu arăți bine, se adresă Annie lui Paulie.

Toți trei îl scoaseră pe DeRaad de acolo; și mai mult efort le trebui să-l urce în ricșă. Alice Nylon stătea pe genunchiul lui Vic. Vic era înghesuit lângă Paulie și încerca să facă lumină în situația în care se afla. Își dorea să o fi manevrat mai bine pe Edith Bonaventure, pentru că poate cartea tatălui ei i-ar fi spus mai mult despre starea lui Paulie. Se gândea dacă nu cumva era pe punctul de a face o greșeală.

— Nu-mi vine să cred că acesta e Paulie DeRaad, spuse fata cu rișca după o milă sau două. A murit cumva?

— Fă stânga, spre Voigt, îi spuse Vic.

— Știi ceva? Uită că am întrebat.

— Am ajuns? întrebă Alice.

În camera de pe strada Voigt nu se schimbaseră multe. Mirosul era tot neplăcut. Paulie, care se trezise din nou când s-au apropiat de casă, îl simți de la douăzeci âe metri. Ținea capul ridicat și avea nările dilatate. Stătu destul de liniștit pe treptele de afară, în timp ce Vic se lupta cu ușa, iar fata cu rișca plecă în noapte către zona din afara corporației, dar se putea spune că arăta un oarecare interes.

Dacă Paulie era interesat, așa era și băiatul, pe dinăuntru. Când au ajuns în cameră băiatul se îndreptă către pat și se ghemui într-un colț. Era gol. Îi privea cu un zâmbet inocent.

În timp ce cu mâinile făcea gesturi timide ca și cum ar fi împins ceva către Paulie. Paulie zâmbea și el. Întregul trup al băiatului se cutremură o dată, din cap până în picioare: în timpul fiorului, avu o privire lucioasă, și se contractă un pic cași cum ceva din interiorul lui s-ar fi epuizat.

— Nu te vreau, spuse el pe vocea aceea în trei tonalități simultane, care suna mai mult ca o voce electronică decât ca una omenească.

Câteva scântei strălucitoare îi ieșiră dintr-un ochi. Deodată el întredeschise ușa și dădu să plece, dar Paulie îl ajunse și îl prinse de braț. Forța directei de dreapta a băiatului îi aruncă pe amândoi la podea.

— Ascută, spuse Paulie ca și cum ar fi vorbit pentru sine, e urât, e tare urât.

Se tăvăliră câteva clipe strâns încleștați, apoi căzură în pat întinși unul peste altul, față în față. Paulie avea un zâmbet îngăduitor pe buze și își lăsă obrazul către cel al băiatului; îi șopti ceva. Băiatul privi înspre tavan, mai întâi lipsit de expresie, apoi începu și el să zâmbească.

Vic nu înțelegea ce se întâmplă.

— Trebuie să înceteze chestia asta.

Alice nu era de aceeași părere.

— Paulie n-o să-i mai facă niciun rău, spuse. Uită-te, sunt prieteni.

— De asta mi-era teamă, spuse Vic.

Situația rămase aceeași pentru vreo câteva minute, apoi fața băiatului se lumină pe dinăuntru exact ca și cum cineva ar fi aprins un bec în capul său. Gura i se deschise încet și lumina umplu camera și pe Paulie DeRaad, strălucitoare și Vic cași radiația care-i mâncase pielea cu atâția ani în urmă. Era o lumină pe care o puteai auzi. Suna ca o orgă. Ieșea din gura băiatului dar se reflecta atât de repede pe pereți încât părea că în același timp avea sursa peste tot. Vic și Alice duseră mâinile la ochi, dar încă puteau vedea lumina atât de Vic încât credeau că simt căldură, deși nu era nicio căldură acolo. Apoi se stinse, iar camera redeveni liniștită și întunecoasă și băiatul din pat nu era decât un copil Point zăcând confuz și gol în propriul

lui trup mizerabil. Paulie DeRaad stătea întins alături cu ochii larg deschiși, zbierând la vechiul său prieten Vic:

— Dobitocule! Dobitocule!

— Paulie, eu…

— E codul fiică, Vic. Dobitoc neprofesionist, idiotu' dracului, mi-ai adus o fiică și eu merg ca mortu' acum!

De fapt, nu mergea deloc. Paulie zăcea întins pe spate, imobil, cu excepția unei părți a feței, a ochilor și a gurii. Ochii îi erau ieșiți din orbite în efortul de a-i ține deschiși. Fălcile îi erau atât de încleștate, că vocea sa suna ca și cum ar fi venit dintr-un canal informațional, de undeva din parcarea orbitală. Îl auzeai scrâșnind din dinți. Mâinile lui sfâ- șiară hainele.

— Ăsta nu-s eu, spunea el. Eu sunt oare?

Și se punea brusc pe râs. Era în mod evident râsul lui DeRaad, se auzea de la Cor Caroli la Motel Splendido de fiecare dată când era la ananghie și râdea:

— Ascultă, Vic! Parcă aș fi ca pe vremuri!

Gândul ăsta păru să-l relaxeze. Suspină și își întoarse fața către băiat; codul începu să picure din gura băiatului ca o tapioca rece. Vic și Alice se dădură la o parte. Băiatul se contorsionă convulsiv, se rostogoli, se ghemui în poziție de fetus și purtă o conversație cu el însuși pe trei voci diferite. În momentele acelea Paulie DeRaad căzuse din nou în inconștiență. Reușise să-și smulgă câteva haine iar brațele sale goale aveau același aspect de ceară ca și ale băiatului.

— Asta a fost o mare greșeală, spuse Vic. Ar trebui să-l ducem înapoi la club.

Alice dădu dezaprobator din cap.

— Lasă-l în seama mea, spuse ea. Are nevoie să fie într-un loc al lui acum. Nu vreau ca lumea de la Semiramide să afle.

— Nu știu la ce te gândești, Alice.

Alice zâmbi vag.

— De acum am eu grijă de el, spuse ea.

Ochii îi erau dați peste cap și își dădu seama că apelase pe cineva. Pentru că Alice avea opt ani nu însemna că nu

putea fi de ajutor: dimpotrivă, altfel n-ar mai fi fost cea mai bună trăgătoare a lui Paulie DeRaad. Deja făcea aranjamente:

— Da, spuse ea, în zece minute, Map Boy. Înapoi la Voigt. Apropo, o ricșă nu e de ajuns. Ascultă, nu încerca să mă aburești. Și să nu intri; aici chicoti scurt, dacă nu ai cu adevărat probleme. Da, da, la naiba, am mai auzit asta.

Și glumea cu Map Boy, apoi ochii îi reveniră la normal și spuse:

— Vic, încă mai ești aici? Ca să fiu sinceră, n-am nevoie de tine prin preajmă.

Serotonin ridică din umeri și se îndreptă spre ușă. Aproape că ieșise când o auzi strigând:

— Mai bine ai face cumva să aranjezi lucrurile, Vic.

Era două dimineața și el se simțea pe dinafara acestor lucruri mai ales a lui Paulie. DeRaad îl crezu unul din contemporanii săi. Deși nu era mare lucru, din câte știa Vic erau vreo douăzeci de ani diferență, iar considerase mereu asta ca pe un compliment pe care avea să-l merite într-o zi, deși în cartea lui Paulie puteai fi ales pentru o generație în mod special favorizată de aiureală și judecată strâmbă. La începutul relației lor Vic fusese flatat, dar de vreo câțiva ani nu mai avea niciun interes să sfârșească precum Paulie sau vreunul din prietenii lui. Își complica viața și găsise că era răspunzător pentru proasta întorsătură pe care o luaseră lucrurile în cazul lui Paulie.

Străzile erau goale și o ceață subțire și sărată plutea în aerul dimineții. Vic rămase nehotărât, pentru câteva clipe, la colțul străzilor Voigt și Altavista; apoi socoti că era mai bine să se întoarcă la Clubul Semiramide, își ridică gulerul de la haină și o luă pe strada Straint, către barul lui Liv Hula; aici o găsi pe Liv căscând sprijinită de tejgheaua de zinc, în timp ce, dintre ceilalți, Elizabeth Kielar făcea o pauză de conversație.

*

În aproximativ același timp, în biroul lui de la celălalt capăt al orașului Lens Aschemann, un om care împrumutase asemănarea izbitoare cu bătrânul Einstein, își

informă asistenta:

— După suprafață știi când o apă e adâncă. Când ești copil înveți să interpretezi culorile, mișcarea, felul în care lumina joacă pe suprafața ei.

Lumini portocalii jucau pe suprafețele lui Aschemann; în timp ce monitorii săi, nefolosiți și neiubiți se foiau în colțurile lor.

— Este o necesitate a speciei de a face asemenea estimări, continuă el. Dacă implicăm tot ceea ce nu este acolo, nu numai în cazul ăsta, în lume cazul pare să aibă niște legături, o nevoie similară de delict care apare și la detectiv.

— Înțelegi?

— Nu.

— Atunci mai gândește-te până mă duc să-l văd pe prietenul meu Emil Bonaventure.

— Te duc eu, se oferi asistenta.

— Un om nu-și poate vizita un vechi prieten fără să vină cu poliția după el? întrebă Aschemann, dând din mână a pagubă. Ia-ți liber în noaptea asta, du-te acasă și spală-te pe păr, îi dădu el ultimele instrucțiuni.

Ea îl privi ca și cum atunci îl vedea pentru prima dată.

— Of, iar te-am supărat. Atunci du-te la bar, fă ceva; pot să-ți dau o listă de baruri drăguțe, numai să nu te prind că încerci să faci sex pe terenurile din spatele lor.

— Mulțumesc pentru sfat, spuse ea.

Asta îl amuză.

— Începem să ne cunoaștem unul pe celălalt de-acum, recunoscu el.

Îi dădu cheile Cadillacului. După raid-ul din Clubul Semiramide, îi interzisese să se mai întoarcă aici sau la Café Surf singură.

Imediat ce plecă, îi puse pe monitori să îi deschidă un canal cu înregistrările lui. Fără să se supere din cauza acestei cereri nepotrivite, monitorii începură să se agite în jurul ei șoptind:

— Drăguță, putem să-ți mai aducem și altceva?

În acest timp ea se așeză confortabil în scaunul de piele

a lui Aschemann și făcu ochii țintă undeva în aer, ca și cum abia s-ar fi trezit din somn, buzele ei mișcându-se ușor în vreme ce fluxul informațional se mișca prin brațele ei. Era un capitol despre moartea soției lui. Ea tot îl parcurgea pentru că, deși părea să-i ofere cheia spre sufletul lui, nu știa cum trebuia răsucită în broască.

— Ești sigură că stai confortabil? o întrebau monitorii. Pare că stai tare incomod.

— Stau bine, spuse ea.

Mai târziu conduse Cadillacul lui Aschemann către Corniche și îl parcă îndreptându-l către mare.

Era o noapte liniștită, cu nori joși și cu o geană de lumină verde chiar deasupra orizontului. Briza mătura nisipul din jurul palmierilor șuierând pe deasupra mașinii. Ea coborâ pe drumul de acces către bungalou-ul unde locuise soția lui Aschemann. Era umezeală acolo. Înăuntru era un miros închis, dar nu tocmai de mâncare. Ea intră în bucătărie, pe hol, în sufragerie, privind albastrul cobalt al mării și ascultând murmurul ei, cu ochii închiși, așteptându-l pe Aschemann și pe soția sa să apară în fața ei. Dar nu se întâmplă așa. Erau absent, respectiv moartă; nu s-ar fi manifestat astfel niciodată. Trebuia să-i găsească, în mobila veche, în covoarele stătute. Se hotărâ să înceapă cu un morman de scrisori din birou.

„Să fii mereu fericită ca acum”, îi scria detectivul soției sale imediat după ce s-au cunoscut, „să fii atât de sinceră față de altcineva este ceva la care nu m-am așteptat niciodată.” Căderea nervoasă era previzibilă. El o înșelase imediat după căsătorie, prin hoteluri, după amiaza, și pe terenurile din spatele barurilor, noaptea. După ani de zile ea l-a iertat, dar el nu s-a putut ierta niciodată; uneori îi spunea:

— O parte din mine și-a pierdut răbdarea cu noi doi. Vreau înapoi la distracție. Până la urmă mereu unul dă mai mult iar celălalt mai puțin și este dezamăgit.

O părăsise pentru că ea nu știa să se apere de el, dar asta il făcea să fie la fel de demn de milă precum era ea.

„Târziu după-amiază a plouat”, scria el dintr-un

apartament de pe strada Trei. „Mă simt foarte singur și trist fără tine. Pentru o clipă tot ce doream era să fiu acasă, printre lucrurile cunoscute, ca și cum viața pe care o am aici ar fi o vizită pe care am făcut-o singur.” O chema Prima, dar din motive care asistentei îi scăpau, el o alinta Utz sau Utzie. Dragă Utz. Bună, Utzie. După ce s-au despărțit, el nu i-a mai SCris ce făcea, îi scria despre oraș în schimb. Îi scria despre lucruri obișnuite. Îi scria despre serviciul lui. Ca să prinzi criminalul, spunea el, trebuia să mergi adânc în interior: acolo aveai să-l găsești.

Pe parcursul corespondenței, dacă putea fi numită așa, aveao preferință pentru hârtia aproape transparentă, albastru deschis, împăturită din fabricație, ca să poată fi introdusa în plicul său. Primele scrisori, pline de drăgălășenii și desene pe marginea scenelor de sex dintre ei (ca și cum prin asta își dovedea lui însuși că el și nu altul fusese acolo), erau friabile dar intacte; în timp ce ultimele, deși pline de cruzime, se desfăceau singure, ca și cum ar fi fost citite în fiecare zi de atunci încoace.

De ce alesese să-i scrie scrisori din moment ce locuiau în același oraș, în aceeași casă? Oare Prima îi răspundea vreodată la ele? Era imposibil de aflat. „Încep să nu mai văd bine”, scrisese el cu trei zile înaintea morții ei „și totuși visele mele sunt la fel de compacte ca niște reclame”.

Asistenta lui Aschemann reciti toate scrisorile, apoi rămase la fereastră. Afară, valurile pe plajă, mirosul de sare și de scoici, o ceață fină, toate amestecate într-o singură substanță, ca un nor de fum. Cu toate acestea, ea păru sa audă ceva: un scâncet sau un hohot de râs. Cum se îndrepta spre mașină, un grup de copii ieșiră din întuneric, îmbrăcati în haine de ploaie lucioase, murmurând, împingându-se, uitându-se drept în ochii ei:

— Încercați-vă norocul, îi invita ea, cu un zâmbet așa de plăcut că plecară cu toții în întuneric scuturând din capete. Ați vazut? șopti ea.

Pe drumul spre casă se uită în oglinda retrovizoare, în oglinzile laterale, schimbă vitezele cu grijă: ea era o polițistă, practică și calma, dar niciodată pasivă. Se întreba

de ce nu-i înțelese nici pe Aschemann nici pe nevastă-sa, care, conștientă încă de la început de dezastrul căsniciei ei, îl încurajase sa le domine Viețile. Se întreba dacă acolo rămăsese măcar jumătate din ceea ce fusese ea.

*

Aschemann întotdeauna descrisese ca echivocă relația lui cu Edith Bonaventure.

— Ce vrea să spună cu asta, zicea Edith, mie nu-mi place de el.

Aschemann și tatăl ei fuseseră prieteni și parteneri încă din prima zi în care poliția a intervenit în afacerile cu artefacte din Saudade. Aproape imediat ce Emil sosise pe planetă, atingându-i solul în zona portuară civilă, având un bronz de Halou și o fiică viitoare vedetă la acordeon, Aschemann îl arestă.

— Acelea au fost zilele bune, îi amintea mereu Bonaventure lui Edith ca și cum la treisprezece ani n-ar fi fost destul de matură să aprecieze și singură. Lucrurile nu erau atât de grave.

Chiar la treisprezece ani Edith avusese îndoielile ei în privința asta, dar fusese loială.

— Nu-mi place un om care-mi arestează tatăl, îi spunea ea lui Aschemann acum. Sub nicio formă.

Detectivul stătea pe un scaun de lemn în camera ei, zâmbind către holograme și trofee, cu costumele expuse pe pereți, cu fustele lor frumoase desfăcute în evantai ca și cum trupul ar fi fost încă sub ele. Acordeoanele, ca niște câini bătrâni, cu dinții răriți în zâmbete șifonate, îl priveau sălbatic de pe rafturi și din vitrine.

— Totuși, spuse ea oferindu-i un pahar de Black Heart, bea ceva înainte să pleci. Vic Serotonin ne-a adus asta, chiar ieri.

Aschemann care văzuse mărimea nanocamerelor lui Edith și dezacordul lui Vic în legătură cu Preter Coeur, nu o crezu; dar nu era neplăcut să auzi numele lui Vic apărând atât de repede în timpul conversației.

— Așa, Vic, spuse el cu un zâmbet.

Scutură din cap ca și cum caracterul agentului de turism

era o povară pe care o puteau impărți.

Edith îl privi netulburată.

— Vic e generos cu un vechi prieten, așa ca tine.

— Toți îl iubesc pe Emil, spuse Aschemann. Asta primești În ziua de azi în schimbul celebrității.

Și mai luă o înghițitură. ’

— E bun romul acesta al lui Vic, o felicită el.

— Mai ia.

— Îmi ajunge.

— După încă un pahar poate o să ai destul curaj să-i pui cătușele lui Emil. E sus, ca de obicei. E ceva mai slăbit azi, așa că nu-ți va crea probleme.

Aschemann nu mușcă nada.

— Păcat că Vic e prins într-o chestie urâtă, plusă el.

— Cu toții suntem prinși în ceva urât.

— Vic a deschis o ușă, nici măcar nu știu dacă a făcut-o intenționat. Noi tipuri de artefacte ies de acolo.

Edith făcu o mutrișoară de copil.

— Ce este nou sub soare?

— Umblă pe-acolo, se surprinse Aschemann vorbind, ca și cum locul ar fi proprietatea lor.

Edith încă se mai gândea la noutăți. La tot ceea ce văzuse nou în zilele acelea. Drept urmare, argumentă ea, nimic nu era nou. Văzuse asta scris pe un zid. Filosofia ei era: fiecare noutate apare la timpul ei.

— Poate că așa este, spuse ea.

— Și încă ceva: imediat ce Paulie DeRaad se implică, nu4 mai găsești pe Paulie. Echipamentele noastre nu-l detectează. Echipamentul e bun, poate un pie învechit, dar cineva a vorbit la el într-o limbă pe care n-o știu. Poate un limbaj militar. S-ar putea ca prietenii lui de la CMP să ne pună În curând întrebări al căror răspuns nu îl știm.

Până la urmă Aschemann se hotărâ să mai bea un pahar. În timp ce-și turna spuse:

— Eu nu l-aș mai lăsa pe Vic să meargă în site, până când nu știu ce se petrece. Edith, ar trebui să-mi spui ce știi, pentru că asta nu Înseamnă doar puțin turism. Nu e doar o aventură pentru o femeie de pe o altă lume, cu timp

la dispoziție.

Mai multe stări de spirit, complexe dar reținute, se perindară pe chipul lui Edith.

— Ai să știi toate astea, spuse ea pe un ton acuzator.

Îi luă paharul din mâna lui Aschemann, turnă conținutul la loc în sticlă și o puse deoparte.

— Tata e sus, spuse ea. Ți-l amintești?

— Speram să mă ajute.

— Cum? A renunțat de multă vreme. Tu și cu Vic sunteți tot ce are, dar i se face rău când te vede…

Edith se opri brusc. Privea instrumentele muzicale în cutiile lor ca și cum ar fi cântărit Încă odată viața ei. Apoi spuse pe un ton obosit:

— Nu renunț la Vic, las-o baltă.

Aschemann nici nu se așteptase la altceva.

— Hai să-l vedem pe Emil, sugeră, ca și când ar fi fost o idee nouă.

Bonaventure dormea pe jumătate ridicat pe capul patului. Perna îi alunecase așa că trupul său închipuia un S pe fondul alb al peretelui. Privea vag În colțul cel mai îndepărtat al camerei. Jumătatea stângă a gurii îi dezvelea dinții dar expresia asta părea să aibă prea puțină legâtură cu ceea ce gândea el. Când îl văzu pe Aschemann i se lumină chipul.

— Bună, Vic, spuse el..

— Nu sunt Vic, răspunse Aschemann.

Vioiciunea pieri de pe fața lui Emil.

— Atunci arestează-mă, rosti cu voce joasă.

Apoi păru să adoarmă iar.

— Asta-i ceva nou? o întrebă Aschemann pe Edith.

— Nu, răspunsescurt. Același lucru vechi. Lens, prietenul tăue pe moarte. A avut mai multe feluri de cancer pe care nimeni nu le cunoștea, cu atât mai puțin să le vindece. Totul aluat-o razna în corpul lui ca și cum ar fi încercat să devină altceva, dar nu putea. Organele lui funcționau și se blocau rând pe rând iar oasele nu mai produceau trombocite.

— Picătura care a umplut paharul, Îi spuse Edith lui

Aschemann, a fost un virus hibrid, format în celulele lui din patru tipuri de AM și dintr-o genă artificială pe care nimeni n-aputut s-o identifice.

— La urma urmei asta nu înseamnă nimic, spuse ea. Lucrul cel mai rău e că nu mai poate visa. Te las. Am stat toată ziua cu el, e o ușurare să vină cineva în vizită.

— Nu vreau să-l văd așa, spuse Alice.

Ovreme stătu pe scaunul tare de la capătul patului, dar nu se petrecu nimic.

— Emil, trebuie să vorbesc cu tine. E o problemă cu site-ul. Ai putea să mă ajuți, nu contează că suntem pe poziții diferite. Am aflat ceva ce nu știa niciunul dintre noi.

Bonaventure se foia în somn.

— Să nu-l aduci aici. Spuse el. Iar detectivul se apropie de fața lui. Însă nu era decât o bolboroseală din cauza febrei.

Respirația îi mirosea a mort ca și cum toate coșmarurile pe care nu le avusese încă roiau în jurul lui ca un gaz.

— Îmi pare rău. Emil. Spuse Aschemann în cele din urmă. Te-ar fi interesat descoperirea mea.

La parter. Edith stătea pe podea sortând niște agende de toate mări mile într-o cutie. Care erau pline cu un scris de mână dezlânat și de diagrame cu cerneluri diferite. Cu coperte decolorate și pătate de apă. Arătau de parcă ar fi fost mânuite neglijent și îndoite ca să fie puse în buzunar. Scăpate pe jos. Pierdute și regăsite de-a lungul timpului. Scotea câte una. Răsfoia două. Trei pagini apoi pe toate deodată. Ca și cum ar fi sperat că avea să cadă ceva dintre ele. Iar apoi punea agendele la loc în cutie. În aer mirosea puternic a praf. Când apăru Aschemann. Ea închise cutia și o împinse înapoi. El crezu că ea se simțea mai bine.

— Nu te ridica. Spuse el. Trebuie să plec.

— Nu mai vrei să bei ceva?

— Nu. Dar asta e pentru tine.

Edith îl privi pieziș.

— Nu de bani ducem lipsă. Spuse ea.

Se așeză între Aschemann și ușă.

— Îți amintești cum stăteam în poala ta când m-a adus

Emil prima dată la Saudade? îi spuse ea. Ce zile erau pe-atunci! Stăteam în poala ta. În biroul tău. Cu tine.

Râse strident. Dar nu era clar de care dintre ei doi râdea.

— N-ar fi trebuit să te lași convins. Ar fi trebuit să-l închizi pe viață. Așa ar fi fost salvat acum.

Aschemann nu știu ce să răspundă la asta.

— O să chem o ricșă. Spuse el.

Ea ridică din umeri și plecă din calea lui.

— Încă ceva. Strigă după el. Nu-mi place să te duci la Vic așa. O fi el tâmpit. Dar nu a făcut rau la nimeni.

După o pauză continua:

— Nu intenționat. În orice caz.

Dar în clipa aceea detectivul nu mai era acolo.

*

Dintotdeauna avusese o admirație pentru generația lui Bonaventure. Deși ea scăzuse de-a lungul anilor. Se considerau niște diamante neșlefuite. Dar în realitate erau niște bețivi. Drogați. Piloți și contrabandiști. De pe vremea lor căzuse site-ul pe Pământ. Nu putea fi cartat. Nimeni nu știa un drum prin aureolă. Care era mult mai activă pe-atunci. Sau. Dacă reușiseră. Aveau să sfârșească înăuntru. Nici măcar nu erau siguri dacă termenii „ânăuntru” și „afară” mai aveau vreun înțeles. În ciuda acestui fapt. Plecau acolo zilnic. Pe jos. Prin aer și cu orice fel de vehicul care funcționa cu petrol ieftin. Autohton. Ajungeau acasă. Dacă mai ajungeau. După trei săptămâni. Numai ca să își dea seama că afară trecuseră doar douăsprezece ore. La fel de bine. Se întâmpla și invers. Nicio perspectivă. Nicio informație. Niciun fel de socoteală nu își avea rostul.

Cât despre artefacte. Le căutau prin pământ chiar dacă asta însemna un delict de drept comun. Săpau după ele prin pământ ca prin brânză. Scoțându-le afară cu felurite anestezice și radiații cu particule. Drept consecință mureau cu sutele de boli ciudate sau în accidente inexplicabile. Și înăuntru și în afara site-ului. Lăsând în urmă testamente prea exuberante ca să fie înțelese. Și ultime dorințe tatuate pe bucile lor. Aceste hărți prețioase. Ale căror nord psihic

avea legături cu unele caracteristici la fel de instabile din Traseul Kefahuchi de pe cerul nopții. Se dovedeau mereu fără valoare.

— Dar ascultă. Spunea Emil Bonaventure pe tonul supraviețuitorului care era gata să împărtășească din experiența lui și a altora. Însă după o pauză lungă ridică din umeri perplex pentru că uitase ce voia să spună.

Aschemann luă ricșa către casa fostei lui soții.

— Mergi în zona necorporată a portului. Îi spuse el lui Annie.

Traficul era lejer. Portul părea inactiv. Gardurile erau nemișcate sub luminile de halogen. La ora la care ajunse la SUicide Point briza de seară alunga ceața înapoi către mare. La suprafața apei era un strat subțire de petrol și din SCobitura golfului putu auzi cum era încărcat un vas. Câțiva copii Point cocoțați pe Adacs-uri ieftine alergau pe plajă fără o țintă anume. Aschemann îi luă la întrebări și după aceea își apelă asistenta.

— Mă miră că ai venit aici, spuse el. Fără să mă întrebi.

Asistenta se simți jenată. Era fără vlagă și confuză. Își petrecuse noaptea la o rezervație de dubluri de pe strada C. Acolo intrase total în rolul de soție a lumii moderne a anului 1956, spălase podeaua, plecase la cumpărături în târgui de unelte numit Meteorit, apoi, într-un inexplicabil al treilea episod, se dezgoli în fața oglinzii unui dulap de haineși rămase în doar într-un dezabie larg și transparent din satin. Sânii îi erau grei cu aureolele mărite și maronii, iar restul corpului, după propriile standarde, era moale și începuse să se îngrașe. La puțin timp își scoase îmbrăcămintea și începu să spună de mai multe ori „0, Robert, e atât de bine să te am înăuntru. Ai de gând să mi-o tragi, Robert? Mi-o tragi? „până când ajunse la orgasm, și o rază de lumină subțire, albastră, trecu peste imaginea ei și ea căzu extenuată. Noaptea ei liberă fusese diferită dar mai puțin amuzantă decât se așteptase. Fusese o experiență” artistică" până la urmă, și preferase Meteorit-ul, care era făcut dintr-o roată ca o tobă uriașa fără înveliș, ridicată pe un braț roșu de oțel strălucitor care se ridica la 70 – 80 de

grade de orizontală. După ce intrai acolo, Meteoritul începea să se rotească din ce în ce mai repede și erai țintuită de perete numai prin implacabilele forțe fizice.

— Am greșit, se scuză către Aschemann. Am crezut căai spus că vei veni aici.

Trase cu ochiul la fluxul informațional de pe brațul ei. Pentru o clipă, în ciuda pregătirii ei, nu știu ce să facă... Incercam să înțeleg...", se gândea ea să-i explice, dar până la urmă doar îl sfătui:

— Ar trebui să te culci.

Și întrerupse legătura.

*

După ce Aschemann plecă, Edith Bonaventure merse în camera tatălui ei și rămase privind un minut sau două găurile albastre din spatele c1aviculelor, apoi îl luă de umeri și îl scutură până când se trezi.

— Ascultă la mine, Emil, spuse ea. Ascultă-mă. Uită-te la mine și ajută-mă.

El începu să tușească.

— Îmi pare rău că-ți fac asta, Emil, continuă ea.

Îl trase înainte așa încât el se sprijinea de ea, lipsit de greutate, cu bărbia pe umărul ei, având capul greu cât al unui copil, în timp ce ea cotrobăi mai întâi pe sub perne apoi pe sub fundul lui osos.

— Am nevoie de el și trebuie să fie pe-aici pe undeva.

Îl dădu la o parte și începu să-l lovească cu pumnii în piept.

— Vorbesc serios, spuse ea.

Emil se apăra fără vlagă.

— Stai, spuse el, nu-i nevoie să faci asta.

— Unde este?

Urmă o pauză mai lungă și ea crezu că adormise la loc. Apoi el râse:

— E sub pat.

— Emil, ticălosule! Nenorocitule!

— E sub pat, cu sticlele. Mereu a fost acolo, spuse Emil. Puteai să te uiți oricând.

Râsul său se potoli.

— Lui Vic Serotonin nu-i va folosi la nimic, o avertiză el. Nu are niciun rost să i-l dai lui Vic.

În vocea sa se simțea mulțumirea.

— De ce? Pentru că Vic este un turist.

Se așeză cu grijă pe marginea patului și vomită fiere pe jos.

— Scuză-mă, spuse el.

Rămase atârnând așa, obosit, cu fața la două palme de POdea, tatuajele căutând să se ascundă ca niște păduchi, pe liniile umbrite ale venelor sale. Pielea îi mirosea puternic a ceva imposibil de definit. Edith îl așeză înapoi în pat și șterse POdeaua. Îi șterse și fața care cândva avea puterea de a-i alunga orice grijă, dar care acum era doar piele și os, cu ochii mari Ca de copil. Era o față de șaizeci de ani pe care recunoșteai dorința, dar nu și depravarea. Mereu căutase altceva; nu-și făcuse niciodată un cămin și, drept urmare, nici nu știa cum era să ai unul. Ea il strânse în brațe și il legănă.

— Mereu erai inutil, îi spuse. Erai un tată inutil.

Începu să plângă.

— Nu știu ce să fac, spuse ea.

— Îmi pare rău pentru viața ta, șopti Emil.

Ea il lăsă să cadă din brațe și îl așeză pe spate dezgustată.

— Nici acum nu te maturizezi? strigă ea.

Jurnalul era acolo, împins cât de departe putuse, În întunericul de sub pat, unde singurul mod de a găsi ceva era să mături podeaua cu mâinile, înainte și înapoi, orbecăind, până când dădeai de ceva. Ce altceva mai era dedesubt? Edith nu voia să știe.

— Dacă vomiți pe mine cât stau eu așa, să știi că te omor, il amenință ea.

Dar nu primi răspuns. Imediat ce găsi cartea și se ridică în picioare să plece, el o apucă de braț și o trase spre el. Edith era uluită de forța lui și acum înțelegea pentru prima dată că toți cei care il cunoscuseră fuseseră la rândul lor uluiți.

— Unde-i Vic? întrebă el.

— Vic nu-i aici, Emil.

— Eu nu am fost niciodată mai departe, spuse el. Asta-i ca o mărturie. Un an în site și cartea asta e tot ce-am păstrat.

— Emil…

— Cincizeci dintre noi am plecat, dar numai doi am revenit. Am mers până în centrul lui. Unde-a fost Vic Serotonin? Nicăieri.

— Emil, mă doare!

— A meritat, spuse el.

Ochii săi își schimbară foarte rapid aspectul și el îi dădu drumul brațului ei.

— Un an a trecut acolo, băiete!, țipă el, iar aici mai puțin de o zi. Ce înțelegi din chestia asta?

După ce îl calmă, duse jurnalul în camera ei. La lumină arăta rău. Aventurile tatălui său îmbătrâniseră odată cu el. Copertele erau zdrențuite și unsuroase; ca și spatele lui Emil, cotorul era putred. Fiecare pagină era pătată, mâzgălită, ruptă. Unele pagini erau îndoite pe lungime, pentru a lăsa la iveală doar grupuri de cuvinte ciudate: „comportament emergent”,. Apusul amygdilei „și” ieșiri acceptate ca intrări". Dar numai acestea erau mai citețe. Site-ul fiind ceea ce era, adică un coșmar electromagnetic, scrisul era singura modalitate de a scoate ceva din el; dar cum să scrii cartea falsă a unui loc care lucra constant ca să-ți schimbe cerneala, lăsând la o parte lucrurile pe care le vedeai? Manuscrisul tatălui ei era gata să cadă în furtuna aceea, marginile paginilor scăpând doar printr-un noroc să cadă una în cealaltă.

El încerca să rămână calm. Într-o încercare ratată de a merge pe mare cu o barcă cu pânze el scrisese: „La două mile de [indescifrabil] Point, epavele apar la jumătatea refluxului.” Apoi: „Satnav și cronologia moartă, ambele lipsite de sens aici, dar care îl țineau pe Mutton Dagger pe linie cu rafinăria de petrol și puteai curăța nisipul. Ben Moray spune că a mers la două picioare sub apa joasă.” Peste toate astea era scrise niște instrucțiuni cu o mână tremurată, ceva ce părea scrisul altcuiva: „las-o baltă”.

Apoi, sub ea: „ceva l-a mâncat pe Billy în ceață. Am pierdut [indescifrabil] și a trebuit să ieșim. Patru zile aici înseamnă o săptămână afară”. Și apoi: „De unde știm că atunci când revenim totul e la fel?” Edith închise cartea. Să citească mai departe însemna să pătrundă prea mult în lumea interioară a lui Emil. De *unde știm că atunci când revenim totul e la fel?* Părea mai mult un strigăt de triumf decât de teamă. De fapt, tatăl ei fusese viu doar cât stătuse acolo, unde totul era toxic, nedefinit și unde te puteai aștepta la orice. Indiferent ce spunea el despre asta, și indiferent ce spunea despre el însuși, iubea anxietatea. Iubea umbrele, felul în care cădea lumina, faptul că totul era imprevizibil. Așadar ce scria în jurnal nu era decât fațeta arătată lumii, sau poate chiar aceea pe care o știa el și de aceea scrisul îi era dezordonat, mâzgălit, grăbit. Cât despre Vic Serotonin, era același. În ciuda părerii proaste pe care o avea Emil, Vic era același, așa că poate cartea i-ar fi de ajutor. Poate că, la urma urmei, i-ar da de capăt situației ăsteia cu Lens Aschemann și Paulie DeRaad. Orice ar fi fost.

— Vic, tâmpitule, spuse Edith cu blândețe, ca și cum el s-ar fi aflat acolo, cu ea în cameră.

Când ridică privirea, acordeoanele rânjeau la ea de pe pereți; pe fereastră vedea strada plină de pisici, cu blana lor albă și neagră, neatinse de stropii aurii ai ploii care se vedea căzând la lumina felinarelor. În ciuda lor Edith luă cartea, haina maro de lână și umbrela.

— Am plecat!, strigă ea la taică-său.

Foarte multă vreme nu se auzi niciun răspuns; apoi, chiar înainte ca ea să închidă ușa de la intrare, Emil, care stătuse acolo treaz, cu un zâmbet plin de curiozitate pe chip de când luase ea jurnalul, strigă:

— N-o să-l ajute cu nimic. Mai bine dă-i-l lui Aschemann, cel puțin el e un om de încredere.

— Emil, îl iubești pe Vic!

Asta îl făcu să râdă, dar râsul i se transformă rapid în tuse.

— Și ce dacă?, întrebă Emil Bonaventure cu ochii în tavan, când reuși să vorbească iar. Poți să iubești și o

dezamăgire.

*

Vic Serotonin mersese până la barul lui Liv Hula mai devreme în seara aceea, la timp să o audă pe Liv spunându-i doamnei Kielar:

— Uneori mă descurc și fără asta.

Nu știa despre ce vorbeau. În lumina puternică de deasupra se distingeau clar trăsăturile lor, așa cum erau ele aplecate una spre cealaltă, pe o parte și pe alta a tejghelei de zinc și formau între ele un spațiu liber ca o iluzie gen vaza lui Rubin. Deși niciuna dintre diferențele dintre ele nu se putea spune că se rezolvase prin asta, le făcea dintr-odată să aibă ceva în comun, în orice caz mai mult decât ceașca de ciocolată a Elizabethei Kielar răcindu-se pe tejghea lângă mâna ei. Mai mult, fiecare dintre ele ar fi putut avea ceva în comun cu Vic Serotonin. Vic se arătă surprins să le vadă privindu-l cu coada ochiului. Vorbiră un pic mai mult, apoi, luând act de prezența lui acolo, se depărtară ușor una de cealaltă și rupseră tăcerea:

— Bună, Vic, spuse Liv Hula. Cu ce gânduri pe la noi?

Apoi, ca și cum nu observase:

— Clienta ta e aici.

Fusese o noapte liniștită. Mai devreme, câțiva croitori de la magazinul franciză de pe strada Straint veniră să celebreze o victorie la Lupte; fuseseră urmăriți de la Preter Coeur de câțiva turiști coborâți de pe o navă Beths/Hirston - probabil Pro Ana, care era la al doilea circuit anual cu destinații pe Plajă creativ selectate, Saudade fiind puțin mai mult decât o escală pentru alimentare cu combustibil. Timp de douăzeci de minute aceasta fusese cauza unei agitații neobișnuite printre monitorii lui Liv, dar după aceea unul dintre turiști și-a amintit numele unei locații noi de pe bulevardul Antarctica și au plecat cu toții. Ăsta era pe scurt, comețul într-un bar, se gândi Liv, în timp ce ștergea mesele, punea banii în casă, spăla paharele golite lăsând apa caldă să-i curgă pe mâini.

Se gândea cu nostalgie la vechea ei viață, care era atât de diferită de cea de acum. În după amiaza aceea, sus în

camera ei, apăruseră două lucruri.
La început s-a văzut pe ea însăși în oglindă, din întâmplare. Fața pe care o vedea era prea mult fața ei și prea puțin fața Elizabethei Kielar. Obosise să nu aibă niciodată parte de o haină de blană. Obosise să mai fie mereu ceea ce era. Ochii ei nu mai erau liniștiți. Sus în Halou puteai să treci peste asta, te puteai reinventa, te puteai mișca înainte. Pentru că spațiul gol e blând. Totul e negociabil acolo. Sunt puține lucruri în care să te implici. Însă aici, jos, camera ta este la fel ca și tine.
Al doilea lucru care i se întâmplase lui Liv era să se trezească dintr-un pui de somn pe marginea unui pat desfăcut și să se uite pe fereastră și să-l vadă pe Antoyne Messner mergând la braț cu Mona Irene. Ea avea un nou look, purta un bolero din mohair, pantaloni trei sferturi și pantofi de latex cu tocuri inalte din acryl, toate de un roz strident foarte la modă; în timp ce grăsanul purta costumul albastru deschis pe care ea il convinsese să-l cumpere când începuse să lucreze pentru Paulie DeRaad, cu părul dat cu briantină și o buclă care-i cădea pe frunte. Erau ridicoli dar în același timp se arătau demni că erau împreună. Parcă erau două întruchipări antagonice ale înfumurării. Văzându-i în lumina aceea difuză, se gândi să se ducă jos și să-i întrebe de ce nu mai intră în barul ei. Acum, privindu-l pe Vic Serotonin poftind-o pe clienta lui la o masă lângă fereastră unde se așezară și începură să vorbească tare, ea gândi același lucru despre ei ca și despre Antoyne și Monâ: „cei doi cred că au descoperit America. Atunci, multă baftă!”
De fapt Vic Serotonin spunea:
— Poate în patru zile putem risca iar, însă doamna Kielar deja dădea din cap dezaprobator.
Trebuia să intre mai repede, spunea ea, asta era o veste proastă. Nervii ei erau la pământ. Nu era sigură, spunea ea, dacă ar mai putea aștepta o zi.
— Nu știu dacă aș mai putea aștepta o oră.
Și era adevărat, gândi el. Indiferent ce ar fi consumat-o pe dinăuntru, i se ridiease onorariul de la partida de sex

avută în apartamentul de pe Hot Walls.

— Trei zile măcar, mai negocie el.

Ea scutură din cap. El încercă s-o prindă de încheietura mâinii dar ea deja se retrăgea pe măsură ce Vic o atingea și îi explică:

— Asta numai pentru că nu înțeleg ce se întâmplă aici.

— Nu, spuse ea.

— Două zile, spuse Vic. Două zile, doamnă Kielar, poți să-mi dai răgazul ăsta. Ceva se întâmplă cu Paulie, ceva se întâmplă în site. Polițiștii sunt peste tot, ca furnicile.

Doamna Kielar încercă să evite cuvintele acelea ca pe o lovitură cu pumnul – se aplecă până la picioare atât de mult încât scaunul se dezechilibră. Apoi se uită mirată la scaunul răsturnat de parcă era tot ce putea fi mai rău pentru amândoi.

— Nu pot, șopti ea.

Vic nu mai știa ce să mai facă. Era mirat de propriul său comportament în aceeași măsură ca și de al ei. „Aștept să se întâmple ceva”, și-o aminti el spunând: „și nici măcar nu știu din care parte are să vină.” Se ridică și își puse brațul în jurul ei apoi așeză scaunul la loc.

— Uite ce e, spuse, așa. Vezi? E-n regulă. Nu-i nicio problemă.

Unde o atinsese mâna lui simțea că spatele, cu tot cu umărul drept, se încordează și tremură. El era la rândul său conștient de fierbințeala pe care Elizabeth Kielar o transmitea amândurora.

— În patruzeci și opt de ore suntem acolo. Spuse el. Promit.

Ea deveni ca o hologramă; dacă te uitai bine. Fiecare parte a ei părea să conțină întregul pe care nu-l înțelegeai. El încercă s-o convingă să se așeze iar. Dar în loc de asta ea se agăță de el. Au mai comandat de băut și s-au așezat la masă. Față în față. Fără să vorbească. Doar ținându-se de mână. Așa îi găsi Edith Bonaventure mult mai târziu. Când intră în bar îmbrăcată în haina ei de lână maro și ținând într-o mână jurnalul din site al tatălui ei.

— Vic. Ești un împuțit. Spuse ea.

*

Se îndreptă către Liv Hula și îi ceru de băut.

— O să beau asta aici. La bar. Îi spuse. Nu te superi dacă stau pe taburet și vorbim. Nu?

— Tu ești clientul. Spuse Liv Hula.

— Asta-i bine. E bine. Răspunse Edith. E bine pentru că. Dacă stau cu fața la tine. Nu sunt nevoită să-l văd prin vitrină pe împuțitu' ăla.

Își roti privirea prin bar câteva clipe.

— E bună afacerea asta a ta. Îi spuse lui Liv Hula. Însă e cam dosită. Ar trebui o renovare. Ceva. O tematică. Ceva vesel.

Dintr-o înghițitură dădu jumătate de pahar pe gât apoi se șterse la gură cu dosul palmei.

— Ascultă. Vic. Strigă ea ținând jurnalul sus ca să nu fie nicio îndoială în privința a ceea ce avea în mână. Emil a avut dreptate. Vezi ăsta? Am traversat tot orașul pe jos ca să ți-l aduc. Dar poți să te lingi pe bot acum.

— Doamne. Spuse Vic.

— Poți să te lingi dracului pe bot. Vic. Pentru că nu faci doi bani și la urma urmei n-ai fost nicăieri. Nicăieri.

Edith își termină băutura și se ridică.

— Mulțumesc. Se adresă lui Liv Hula. Mi-a plăcut. Noapte bună.

În clipa aceea Vic Serotonin era în picioare. Ajunse primul la ușă și o prinse de încheietura mâinii.

— Edith. Putem discuta. Spuse el.

Edith râse ușor.

— Nu, Vic, nu putem. Ai făcut o greșeală acolo.

Vic se gândea la ce să-i răspundă.

— Fii atentă, începu el, orice ar spune Emil, acolo se întâmplă ceva. Deja văzu că nu asta era ceea ce voia ea să audă, dar nu se putu opri. *Toate* experiențele noastre acolo ar putea fi false.

— Ce bine-ar fi dacă v-ați mai maturiza amândoi, spuse ea gânditoare.

— *Edith...*

— Știi de ce anume îmi amintește toată treaba asta? îl

întrebă Edith, iar gestul ei rotund păru să includă tot, pe doamna Elizabeth Kielar, barul lui Liv Hula, strada Straint la care nici măcar nu se uita, însuși Saudade care nu era nimic mai mult decât niște nisip pe Plajă, o escală de alimentare cu combustibil a cuiva care făcea un circuit mai lung. Îmi amintește de lupte.

— Edith –

— Îmi amintește de noaptea aceea la lupte, spuse ea.

Privi înspre încheieturile ei prinse de mâinile lui Vic, apoi ridică privirea spre fața lui.

— Nu dau doi bani pe ce-i acolo, Vic.

Rămas fără replică îi dădu drumul din strânsoare și ea plecă pe strada Straint prin ploaie, apoi se mai opri o dată și adăugă fără să se întoarcă:

— Și nici pe Emil, după care plescăitul tocurilor ei se micșoră conform unei curbe acustice simple, exacte și inevitabile.

Înăuntru, în spatele său, doamna Kielar aruncase cu un pahar într-un perete și acum stătea în picioare, botoasă ca un copil, pe podeaua înnegrită lângă fereastră, privind de-a lungul străzii Straint către aureola site-ului, care se putea vedea în depărtare ca o linie de pereți ruinați, geamuri sparte și sârme în zig-zag, și refuză să mai vorbească.

Liv Hula mătura calmă bucățile de sticlă spartă.

— Îmi pierd simțul umorului, spuse către Vic.

Între timp se gândea că în după amiaza aceea fusese deprimată. După amiaza nu-i bine să fii singură.

7.
Space Noir

Vic o duse pe dna Kielar în Hot Walls cu o ricșă. La întoarcere, în dimineața următoare, era arestat. Arestarea fusese rapidă și abilă: un Cadillac decapotabil, care mergea liniștit în sens invers traficului, se opri lângă bordură și

portiera din față se deschise atât cât Vic să poată urca.

— Hei. Făcu el.

În același timp asistenta lui Aschemann coborî pe trotuar, rânjindu-i în față și spunând:

— Urcă în mașină, Vic.

Deja era o zi frumoasă, bătea o briză slabă dinspre litoral. Razelesoarelui străluceau în oglinda retrovizoare și alunecau pe linia perfectă a Cadillacului și în ochii lui Vic. Se pare că avusese în dimineața aceea o premoniție în ceea ce-l privea, pentru că zâmbetul asistentei era tot mai larg și în asta întrezări tăietura croitorului, subcutanată și subliminală. Ochii ei deveniră inexpresivi. Informațiile curgeau prin brațul ei, umplând-o de propriile lor plăceri.

— Vic Testosteron, spuse ea. Vic, poți să mă încerci și pe mine, sau pot eu să chem o echipă de pompieri.

În acest moment aruncă o privire plină de înțeles spre cer.

— Sau ai putea, pur și simplu să vii cu mine și nimeni nu va avea de suferit. Ce spui?

Vic ridică din umeri și se urcă în Cadillae.

Ea îl privi inexpresiv, dădu din cap și închise portiera.

— Pune-ți centura, îl sfătui.

Vic se aștepta să fie dus într-o celulă de detenție. Se ^tepta să i se facă un proces verbal. În schimb, ea îl plimbă vreo CinCI minute pnn trafic, destul cât să-l facă să se întrebe ce se întâmplă, apoi spuse deodată:

— Cred că-l știi pe Lens de ceva vreme.

— Pe cine? întrebă Vic.

— N-ai cunoscut-o niciodată pe nevastă-sa?

— Întreabă-ți brațul, sugeră Vic. Poate o să-ți spună.

EI nu știa despre ce vorbește. Chiar dacă ar fi știut, nu ar fi vrut să continue.

— Sau brațul tău știe numai rezultatele luptelor?

— E aici, spuse femeia în receptor.

— Frumoasă mașină, spuse Vic ca și cum ar fi fost și o a treia persoană în mașină cu ei, în spate. Și îmi place mirosul de piele adevărată de pe banchete.

Întoarse un buton de crom de pe bord și porni muzica.

Postul WDlA, Radio Retro, transmite către planetă. Asistenta lui Aschemann, încă vorbind, ajunse la buton și îl închise.

— Nu, spuse ea privindu-I cu ochi goi pe Vic, și mutându-și apoi privirea din nou la stradă. El nu e o problemă.

Vic fu lăsat singur aproape zece minute într-un birou la etajul al doilea al sediului poliției de la intersecția străzilor Uniment și Poe. Biroul fusese dat recent cu spray pentru a mirosi a ceară adevărată de mobilă. Jaluzelele erau coborâte, și totuși destule raze de soare se strecurau printre ele pentru a face vizibile suprafețele uzate, zgrunțuroase, dar strălucitoare din încăpere, scaunul din piele maro, biroul de metal și scrinurile pentru acte, podeaua șlefuită și linoleumul verde. Vreo doi monitori apărură de la colțuri când se așeză Vic, părând și uzați și nefolosiți în același timp.

— El nu e aiei, dragă, se scuzară ei. Vrei o ceașcă de ceai?

Vic începu să se uite prin sertarele de la birou. Găsi câteva pachete de scrisori scrise pe o hârtie subțire de un albastru pal, care erau îndoite cu grijă așa încât să formeze plicuri. Erau vechi. Una dintre ele începea așa: "Dragul meu Lens dar nu avu timp să citească mai departe, le puse înapoi și închise sertarul pentru că Aschemann intra în cameră.

— Nu te ridica, Vic, insistă detectivul. Îmi place să te văd relaxat. Spune-mi dacă te deranjează monitorii.

— Pentru ce sunt arestat?

— Îmi voi pune haina în acest cuier, spuse Aschemann, ca să nu ne stea în cale. Vic, nu ești arestat, încă.

Serotonin se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, spuse el.

— Încă nu ești arestat, dar aici ești la Departamentul Delicte, nu într-un bar de pe Straint. La loc și vorbește, ce-i așa de greu?

Vic se așeză din nou, ocupând scaunul de piele din spatele biroului, lăsându-l liber pentru Aschemann pe cel

tare, din față. Detectivul nu lăsă să se vadă dacă era iritat de această lipsă de protocol, ci doar își ridică puțin pantalonii de la costumul maro deschis pentru a nu face.. Genunchi", și manșetele vechi ale pantalonilor dezveliră ciorapii negri și gambele albe cu un început de ulcer varicos, apoi întrebă:

— Și cum e în site, Vic?

— Cred că Îți bați joc de mine.

Detectivul dădu din cap ca și cum ar fi fost un răspuns la care se aștepta; ca și cum ar fi fost un răspuns din câteva posibile, toate meritând să fie luate În considerare și care, în final. Aveau aceeași importanță. Nu fusese, la urma urmelor, o întrebare pertinentă.

— Eu stau aici să-mi fumez pipa, dacă nu te deranjează, spuse el. În timp ce tu te gândești.

Filmul alb – negru de calitate mediocră începu să de deruleze pe un perete. Era ca un spectacol mut: Vic Serotonin pe o stradă în Hot Walls, Vic Serotonin cu o doamnă durdulie la braț, Vic Serotonin cumpărând o pălărie. Vic plimbându-se pe strada sa cu pălăria dată pe spate. Viața lui e prezentată cuprinzător: într-o secvență își face loc prin mulțimea de vi- puri de la clubul Semiramide a lui Paulie DeRaad, oprindu-se să schimbe două vorbe cu iubita lui Paulie; imaginea se pierde deodată la ușa de la camera din spate a lui Paulie și acum Urmează drumul lui Vic prin oraș, până la Barul Lung, unde POți vedea, ca prin ceață și cu zgârieturi din cauza filmului prost, duo-ul din Café Surf cântând o piesă proprie, pe care au numit-o Decoda. Această înregistrare video era inteligent făcută, avea un fir narativ, avea logică. Îl urmărea pe Vic în toaletă, trecând peste vopseaua scorojită și Iinoleumul în carouri și din nou îl surprinse afară uitându-se nedumerit la nisipul umed de dincolo de bar, peste linia de demarcație a site-ului. Aschemann îl privi pe Vic cum se uită la el Însuși. Își fumă pipa. După câteva minute Îngheță imaginea.

— Deci, spuse el, ceea ce urmează se Întâmplă aproape noapte de noapte În locul ăsta. Vic, tu nu ești În aceste secvențe, dar crezi că te poți uita ca și când ai fi?

Sus pe perete, siluetele se clătinau În semiântuneric, miș. Cările lor erau aproape de neinterpretat; o ușă Într-un colț, reclama luminoasă de neon Muzică de Noapte Live În altul, altă ușă, apoi marea. Nanocamerele mișunau la malul mării ca niște pești. Vic văzu ceva ce semăna cu noii oameni care se mișcau șovăielnic dinspre Café Surf, neformați, care ie^ șeau deodată, nedumeriți, curați, plini de așteptări.

— Poate că se întâmplă și ziua, poate nu ne uităm destul de aproape.

Doi băieți îmbrăcați În cămăși. O fată care dansează stângace pe nisip. Se țin braț la braț și urcă spre Maricachel Hill, către centrul orașului. Încearcă să stea de vorbă, dar e mai bine pentru ei să se sprijine unii de alții și să cânte bucăți de cântece învățate cu 20 de minute în urmă la Café Surf. După aceea, ei găsesc ceea ce caută, și, unul câte unul și dispar. Se uită fix și gânditori la reclamele luminoase, se uită la intersecții cu zâmbete moi și meditative, apoi dispar în locuri întunecate și în case de toleranță. Un minut se mai văd în camere, într-un milion de camere, apoi orașul Îi absoarbe. Camerele se sting.

Aschemann opri filmul brusc.

— Sunt artefacte sau oameni? întrebă el. Poate tu ne poți ajuta, Vic, echipamentul nostru nu poateface distincție. Orice ar fi, nu au experiență practică de viață. Nu au deprinderea realității.

Făcu o pauză. Apoi se aplecă într-o parte, puse pipa pe birou lângă scrumieră și spuse:

— Soția mea era cam așa.

Vic făcu ochii mari:

— Ce?

— Au o rată de îmbătrânire accelerată. Majoritatea lor se erodează până la nimic în cursul unei ore. Cu excepția celor care rezistă!

Aschemann scutură din cap.

— Cum să spun? învață cum să mănânce, cum să se îmbrace. Învață ce vrea orașul de la ei. Obțin o cameră și...

Își scutură capul cu admirație.

— Vic, trebuie să știu ce rol joci în toată treaba asta.

— Asta crezi tu că facem noi, Paulie și cu mine? Că facem contrabandă cu ăștia? Asta nu are nimic de-a face cu noi.

Aschemann ridică din umeri. Vic îl privi supărat. Niciunul nu spunea nimic. Sus, lângă tavan, monitorii se deschiseseră și se amestecau împingându-se unii în alții ca niște lilieci. Scurte secvențe începură să se desfășoare iar pe perete: Vic Serotonin intră în Barul Lung, își împinge pălăria spre ceafă, schimbă câteva cuvinte cu barmanul. Iese pe la baie și se uită atent la nisipul umed care are o lucire gri de la camere. Aschemann dădu din cap ca și cum acele imagini ofereau nu numai o nouă probă, ci și scienza nuova, un nou mod de a privi lucrurile. Apoi spuse:

— Vic, trebuie să îmi cer scuze. Înțeleg acum din acest film că nu ai fost în Café Surf și mai ales în spate, lângă sârma ruginită, la o aruncătură de băț de site, în care nici nu ai negat că ai fi fost de mai multe ori.

Vic râse iritat.

— N-am fost niciodată în Café Surf înainte să crezi tu că am fost. Am fost doar să verific. Crede-mă, e cel mai prost bar pe care l-am întâlnit vreodată.

Detectivul, impresionat de profesionalismul acestei explicații, păru că o ia în seamă. Dar, indiferent de concluzia la care ajunsese, o lăsă la o parte și, când începu din nou să Vorbească, își urmă un gând mai vechi.

— Să presupunem că își găsesc locul, Vic. De ce? Ce se va întâmpla cu ei după aceea?

Nu știu ce să răspundă așa că rămase privind în gol. În cele din urmă Aschemann spuse:

— Vic, eu nu sunt bun la asta. Am nevoie de sfatul tău aici.

— Eu sunt doar agent de turism.

Chiar când spunea acest lucru. Pe care niciunul dintre ei nu părea să îl ia în serios. Vic își reaminti o scenă de când era în site și revâzu artefactul pe care mai apoi i-l vânduse lui Paulie. Artefactul îl privea de la câțiva pași. Era nervos dar nu-l slăbea din ochi. Lui Vic îi luase cam două. Trei ore

călătoria prin aureolă și era la aproximativ cinci sute de metri în interiorul site-ului. Așteptând sub un cireș despre care știa că era înflorit continuu de șase ani. Erau mirosurile obișnuite. Atât cât putea să-și dea seama. Și zgomqtele obișnuite ale animalelor. Auzea frânturi de melodii pe care credea că le știe. Părea că e o voce care recită ceva. Apoi senzația că toate își pierd înțelesul. Era una din acele amintiri care dispar imediat din memorie. Dar asta îl făcu pe Vic să se gândească și deodată nu mai dori să fie în biroul detectivului.

— Mi-a făcut plăcere să discutam. Spuse el. Poate ne mai vedem.

Destul de repede pentru cineva care părea așa de în vârstă. Aschemann se postă între Vic și ușă. Îl prinse pe Vic de mână.

— Nu pleca. Vic. Spuse grăbit. Mai e ceva. Am fost să îl vad pe Emil astăzi. Dar era plecat.

— Ce are Emil de-a face cu asta?

— Vic. Filmul ăsta cu tine poate fi explicat. Spre satisfacția tuturor. Pot să închid ochii la tot ce ai făcut. Chiar și acum.

— Și ce vrei în schimb?

— Vreau să mă duci acolo. Vreau să fii ghidul meu înăuntru.

— Dumnezeule. Ești la fel de nebun ca și mine!

Privi fața detectivului. Cu semnătura de Uncle Zip în pungile de sub ochi. Cu fire de păr alb. Cu pleoapele clipind cu amabilitate. Un sentiment inexplicabil le umezi ochii și îi făcu vulnerabili. Le inmuie colțurile buzelor. În patruzeci de ani nimeni nu pătrunse în tainele lui Aschemann. Nici asistenții lui. Nici superiorii. Nici soția lui. Și acum venea din senin un agent de turism obscur. Într-un birou sărăcăcios și gol. În mijlocul unei dimineți. Cu monitorii răsuciți În cotturi. Ca niște frunze moarte. Tot ce îl făcuse pe el detectiv de poliție. Tot ce îl făcuse pe el un opozant de încredere când îl întâlni pe Vic în stradă. Era confuz acum.

Devotamentul lui obsesiv față de Departamentul Delicte se dezvăluia, printr-o simplă inversiune, ca fiind aceeași

obsesie care îi schimbase viața lui Emil Bonaventure sau a lui Vic Serotonin. Vic nu dorea să despice firu-n patru. Îl dădu la o parte pe bătrân și ieși din birou. Nu dorea să știe motivele lui Aschemann. Nu voia să afle ce îl schimbase așa de brusc. El nu voia să i se reducă libertatea de acțiune.

— Arestează-mă sau lasă-mă să plec, spuse el. Oricum nu mă simt în largul meu cu nimic din toate astea.

— Nimeni nu se simte, aici în Halou, îi aminti Aschemann șiâl privi pe Vic plecând pe hol. Ar trebui să ai grija de acum incolo, îi strigă, în caz că nu te pot apăra de tine însuți.

O contactă pe asistentă.

— Pune toate camerele pe el, îi ordonă.

Dar componenta orbitală a sistemului de supraveghere, un roi de microsateliți combinați, nu funcționa.

— Motoarele psi se încălzesc prea tare pentru materialul ceramic din care sunt făcute, îl informă asistenta. Ele nu vor funcționa nici azi, se scuză ea, și nici în zilele următoare. Prin urmare, se va lucra pe avarie. Vor fi ceva pierderi în aria de acțiune.

Chiar atunci Vic Serotonin făcea din mână la o ricșă, în plină lumină a zilei, la intersecția dintre Uniment și Poe, și deveni la fel de invizibil ca și prietenul său DeRaad.

— Credeam că îl arestăm, spuse asistenta.

— Ne-am răzgândit.

Omul care semăna cu Einstein încercase întotdeauna să își învețe subordonații că poliția e o activitate secătuita de romantism, chiar dacă e înecată în lacrimi de fiecare mister posibil. E opusul Vicții, credea el, pe care o avusese soția lui, deși știa că abilitatea ei de a-și vedea viața ca pe o linie Continuă fusese alterată, destul de devreme în relația lor, de încercările lui de a o aduce în „lumina reflectoarelor”. Mai Conta asta acum, când el începuse să înțeleagă ce se întâmplă În prăpastia epistemologică dintre Saudade și site?

Vic Serotonin se duse de la biroul detectivului direct la Semiramide Club, cel mai apropiat loc care Îi veni în minte, unde Putea să bea ceva. Părea un depozit la acea oră a

dimineții, cu aceeași ambianță dacă nu luai în seamă mirosul de feromoni și de lichior. Personalul de salubritate era înăuntru. Câțiva oameni de-ai lui Paulie, tulburați de absența lui, stăteau în jurul meselor din spate și între ei, Fat Antoyne Messner și iubita lui, Irene, care discutau cel mai fierbinte subiect din Halou din toate timpurile: ce vor face cu Victile lor dacă vreodată vor ieși la liman. Irene putea deschide o afacere. Avea o grămadă de idei. Dar știa sigur doar cum se va numi, indiferent cum ar fi lovit-o norocul: Nova Swing. Acesta era numele pe care grăsanul îl putea lua în considerare. Într-adevăr, el îl primi așa cum primise toate planurile lui Irene, cu privirea cuiva deja convins. Din partea lui, ar fi preferat să cumpere o barcă. Nova Swing ar fi fost un nume bun pentru o rachetă, credea el, sau pentru un butic. Și o rachetă era, din orice punct de vedere ai fi privit, o afacere. Antoyne ar ști întotdeauna cum să facă bani dintr-o rachetă. Irene îi apucă mâna peste masă și îi zâmbi cu fiecare parte a trupului ei.

— Am putea avea afacerea noastră, Antoyne, nu am avea nicio limită pentru lucrurile făcute.

Așa îi găsi Vic.

— Ascultă, Fat Antoyne, spuse el, împingând unul din scaunele libere ca să se poată așeza. Chiar mă gândeam la tine când veneam încoace.

Ceea ce era adevărat, deși ceea ce-i capta cel mai mult atenția lui Vic era promisiunea pe care o făcuse lui Elizabeth Kielar. Nu era un moment bun să primești un client nou. Pe de altă parte, nu avea nicio îndoială că în curând circumstanțele îi vor face intrarea imposibilă. El nu era sigur de ce se temea mai mult: să fie prins în vreo operațiune desfășurată de Paulie DeRaad la Café Surf (pentru că acum era sigur că era operațiunea lui Paulie, susținută material în interesele proprii, poate de partizanii întunecați din CMP) sau să-și permită să intre în starea de confuzie psihică și în judecata greșită pe care Paulie o atrăsese la Departamentul Delicte. Gândindu-se prea mult la asta, își pierdu încrederea în sine. De asta se bucura că îl vede pe Fat Antoyne, deși gândul de moment îl făcu să se

răzgândească în legătură cu oferta pe care urma să i-o facă.

— Mă gândeam că întotdeauna ai vrut să intri într-un grup, spuse el. Acum ai avea ocazia.

El zâmbi spre Antoyne, care nu răspunse, apoi spre Irene care se uita urât la el și care spuse:

— Scuză-mă, mă grăbesc la toaletă să mă pudrez.

— Ar fi ceva de lucru, Antoyne, dacă vrei.

— Lucrez pentru Paulie, sublinie Antoyne. În afară de asta, nu te văd cu zilele, poate chiar cu săptămâniie și deodată vrei să lucrăm împreună. Niciodată n-ai vrut să te ajut când m-am oferit.

— Poate a fost nepoliticos din partea mea, încuviință Vic.

Antoyne repetă numai:

— Niciodată nu ai vrut să te ajut când m-am oferit.

— Înțeleg, spuse Vic.

Știa că nu era de ajuns, dar nu știa și ce anume voia Antoyne să audă de la el. După o pauză, continuă:

— Paulie nu se simte prea bine. Cred că ai auzit.

El ezită.

— Știu chiar de la Paulie, n-ai vrea să fii în locul lui. Nu arată bine, Antoyne. Va trece vreme bună până când va mai putea să se miște. Uită-te în jurul tău.

Îi arătă puștanii înarmați care se amenințau din când în când că se împușcă la un joc de zaruri numit Hughie Trei Puțe. De fiecare dată când venea cineva în fața ușii, ei își ridicau imediat privirile și fețele lor luminoase de șase, șapte ani, în speranța că era Alice Nylon cu vești.

— Băieții ăștia știu asta. Ce zici, luăm de băut?

Vic se lăsă pe spate. Antoyne se uita la el ca și cum s-ar fi gândit'ce să spună. Au rămas așa până când Irene se întoarse de la toaletă, într-o stare mai bună și acceptă cocktailul, oferit ei și lui Antoyne.

— Voi doi, puteți să mai fiți prieteni, judecă ea, după ce veniră băuturile, dacă veți avea încredere unul în celalalt. Știți bine că am dreptate.

Încerca să-l privească pe Vic drept în ochi.

— Drăguț din partea ta, Irene, spuse Vic cu privirea pierdută. E mai adevărat decât orice am auzit până acum. Mă gândeam să mergem înăuntru mâine, îi spuse lui Antoyne.

Urmară câteva discuții, unde să se întâlnească, unde exact și când să aibă loc intrarea, la ce să se aștepte Fat Antoyne în ceea ce privește plata, apoi Vic pled acasă.

— E un tip singuratic, concluzionă Irene în timp ce ea și Antoyne îl priveau cum pleacă de la Semiramide, al cărui drum e întotdeauna ocolitor. Antoyne, vreau să-ți mai cer ceva, dar vreau să te gândești bine înainte de a răspunde pentru că poate să însemne foarte mult pentru speranțele și visurile noastre.

*

Într-un colț din apartamentul lui Vic de pe South End, pe un dulap mic din lemn, cu sertare vopsite manual în verde închis, erau aranjate câteva lucruri pe care Vic le adusese din site. Nu era nimic în neregulă cu ele. Când te uiți la un lucru, întotdeauna simți pentru o clipă că trăiește o altă viață, că, de fapt, își ia libertatea de a trăi altă viață. Dar acestea nu erau lucruri, sau, cel puțin, nu păreau să fie. Erau obiecte obișnuite pe care el le pusese acolo. O șopârlă de alamă lungă de trei inci, un castron plin cu bile colorate în culori aprinse, una sau două ilustrații prăfuite cu fructe.

Vic le examină câteva clipe, gândindu-se calm la cum stăteau, reproduceri ieftine care, de altfel, umpleau camera. Apoi oftă, trase unul din sertare și despachetă pistolul Chambers din pânza moale în care îl ținea.

Șterse praful de pe dulap, despachetă o a doua pânză și așeză pe ea pistolul desfăcut. Îl inspectă, curățând cu grijă părțile mecanice înainte să le reasambleze. În acest timp arma îi amintise cu o voce blândă dar persistentă că părțile sale mecanice nu erau pentru uzul posesorului. O așchie avea menirea să țină părțile fizice sub control, iar pistolul Chambers era cunoscut ca fiind coșmarul contrabandistului, de care și oamenii se temeau.

Vic îl avea de la Paulie DeRaad care il primise, la rândul lui, gratis, împreună cu alte lucruri, într-o Iadă, de la un

sergent de la sala de arme a CMP-ului. Lucraseră împreună. De câte ori curăța arma, Vic auzea vocea lui Paulie care îl sfătuia: „Tratează-l cu respect pe nenorocit și poate că va omori pe altcineva în loc să te ucidă pe tine”.

Odată treaba terminată, Vic păru că nu știe ce să facă în continuare. Lumina din cameră se schimba, se însera, aerul se răcori, era ceață în depărtare, în partea necorporată a portului. Din când în când se ridica și se uita pe fereastră la stradă, dar el mai mult stătea în pat, învelind și dezvelind pistolul. Până când Elizabeth Kielar bătu la ușă și el îi deschise.

Ea se opri ncândemânatieă în mijlocul camerei, ca și cum ar ti așteptat o altă invitație.

— Am venit, nu știu de ce… M-am dus la bar, dar mi-am amintit apoi că nu te-aș găsi.

Înainte ca Vic să poată spune ceva, ea continuă grăbit:

— E totul în regulă?

Își desfăcu gulerul de la haină, apoi îl lăsă la loc, în așa fel încât lumina ce venea de afară să îi accentueze linia ascuțită a obrazului.

— Mi-ai spus să vin.

— Nu spui niciodată ce vrei? întrebă Vic.

O atinse acolo unde cădea lumina. Amândoi rămăseseră nemișcați și ea îl privi cu o expresie năucită.

— Nu știm niciodată ce vrem să spunem, zise ea. Ci doar ne comportam așa, clipă de clipă și nu știm niciodată, până când e prea târziu.

Apoi, când Vic își coborî degetele până când acestea îi simțiră pulsul, la gât, adăugă:

— De ce să nu o facem? Amândoi vrem.

Vic se trezi mai târziu, dintr-un somn adânc și agitat, pe jumătate convins că cineva îi lăsase un mesaj pe care nimeni nu voia să îl asculte, o schimbare de plan, o datorie care trebuia plătită, un părinte mort, genul acela de mesaj care, în 2444, putea doar să îți atragă atenția de la sentimentele care te făceau să pari real în propriii ochi. Desuurile de satin ale doamnei Kielar erau pe pat, alunecoase ca apa. Elizabeth stătea alături în genunchi,

întoarsă puțin de la mijloc, cu picioarele sub ea, iar umbrele întunecate ale serii îi dețineau fiecare mușchi și cută a corpului. Avea un miros uscat și Pătrunzător, iar Vic, excitat, îl luă drept mirosul ei personal.

Își deschisese jurnalul și îl ținea îndreptat spre fereastră. Astfel încât lumina de afară să cadă pe paginile lui. Când văzu că el este treaz. Îi zâmbi.

— De ce am făcut asta? întrebă ea.

— Numai tu poți răspunde la această întrebare.

— M-am uitat pe fereastră când dormeai. Și m-am uitat prin lucrurile tale. Am greșit? Tremura. Uitându-se într-un punct fix. Ca și cum ar fi văzut o cale lungă Înainte.

— Scriu pentru că nu-mi amintesc nimic despre mine. Tu îți amintești lucruri din copilăria ta. Domnule Serotonin?

— Eu sunt Vic. Spuse el.

Îi atinse brațul deasupra cotului.

— Nu trebuie să intri în panică. Spuse el. Citește-mi ceva.

— Mi-e frică de ce se va întâmpla mâine. Spuse Elizabeth.

— Citești sau asta e ceea ce simți?

— E și ceea ce citesc. Dar e și ceea ce simt. Spuse ea.

— Nu trebuie să mergi acolo. Sugeră Vic. Deși știa că se va duce.

Ea Închise jurnalul. Îl puse pe pat și Începu să se Îmbrace. Vic luă jurnalul. Îi mirosi paginile. Le răsfoi. Le simțea cum îl privesc. Încercând să anticipeze ce va face. Găsi un pasaj și aproape Înțelese; citi cu voce tare... O seamă de călători pe mare. Scrisese ea. Nu își vor mai redobândi niciodată mersul pe uscat. Ei vin la țărm. Dar de acum înainte. Pentru ei. Mersul va fi Întotdeauna la fel de greu ca mersul pe saltea. Dar e mai rău să stai liniștit sau să Încerci să dormi. Cel puțin. Când Încearcă să se miște. Simptomele se diminuează."

— Nu. Te rog. Nu. Spuse ea.

— .. Ei numesc asta rău de debarcare."

Își puse mâna pe gura lui că să-l oprească.

— A ce miros degetele mele?

— A mare. Spuse el.

Râse.

— Atunci... udă-mă".

El îi dădu mâna ei la o parte. Linse interiorul degetelor și i le lăsă În jos.

— Tu să faci asta Începu să spună. Când vocea lui Alice

Nylon îi umplu urechile fără niciun avertisment.

— Dacă ești acolo, Vic Serotonin, spunea Alice, Paulie ar vrea să vorbească ceva cu tine; după asta Paulie veni la receptor.

Vic o împinse la o parte pe doamna Kielar.

— Bună, Paulie, spuse el.

*

Printre ascunzătorile lui DeRaad, era un apartament la ultimul etaj la Beddington Gardens, o clădire care avea incorporat un turn de pe plajă, din perioada retro-socialistă de prin 1965, cu pereții ca o cortină ruptă, plin de teancuri de ziare pe care furnizorii le foloseau ca separatoare în loc de ciment. Un spațiu drept și gol, cu lumini incorporate, cu fereastra din sticlă mată inspre curba ecluzei de la Suicide Point, apartamentul fusese mobilat în stil modern, cu bar într-o parte și un raft ce semăna cu o consolă TV veche, din lemn, conectată la canalele FTL prin care Paulie era în legătură cu tot ce il interesa.

Un covor alb fusese întins peste tot în cameră.

Alice își adusese șeful acolo înainte cu doua zile și de atunci il ingrijea. Gătea ceea ce știa, mai mult falafel și negrese, dar pe Paulie nu prea il interesa mâncarea. Îi pregătea amestecuri din diferite băuturi din bar dar, în mod inexplicabil, Paulie nu voia să bea. Când dormea, ea îi ștergea fruntea cu o batistă sau stătea pe vârful degetelor și il admira. Îi plăceau cel mai mult bluzele de corp albe și indispensabilii pe care el îi ținea curați și bine împăturiți în sertar și își afundă fața în ei când îi văzu pentru prima dată, dar numai îi privi apoi, ca să nu îi strice. În rest, își petrecea timpul vorbind cu cei de la Semiramide, preluând mesajele, făcând curat în casa de la celălalt capăt al orașului, încercând să își dea seama cât de speriați erau cu toții.

— Se simte bine, îi spuse ea prietenului ei Map Boy căruia, pentru că nu era din echipă, i se putea destăinui puțin. Pe de altă parte, nu aș vrea să te apropii prea mult de el. Sunt precaută, înțelegi?

În micile intervale când Paulie era treaz, el nu dădea prea multă atenție exteriorului, pentru că își restabilea conexiunile.

Nu era nimic rău în asta, așa că în primul rând ea se simțea ușurată că Paulie scăpase de Vic. Ea aștepta, în cazul în care vreunul dintre ei avea nevoie de ea, dar spera că acea conversație o va ușura. Speranțele i se spulberară când îl auzi pe Vic spunând „Bună, Paulie". Tot ce spuse Paulie a fost:

— Nu mă lua tu pe mine cu „Bună." Cine ești tu să vorbești așa cu mine, împuțitule?

Vic îi spuse lui Paulie că ar fi bine să se liniștească. DeRaad râse strident.

— Îți vine să crezi? o întrebă pe Alice Nylon.

Indiferent ce altceva era în neregulă cu Paulie, rămăsese îndeajuns de abil ca să își dea seama că ea era încă acolo. Protecția era pe primul loc în cazul lui Paulie. Ea spuse:

— Nu, nu pot să cred asta Paulie, nicidecum.

Când auzi vocea lui Alice, Vic păru ușurat.

— Cum mai merg lucrurile? o întrebă el.

— Ei, drăcie, tu nu ai ce discuta cu Alice atâta vreme cât sunt eu aici, zbieră Paulie. Vorbește-mi, nenorocitule!

Niciunul nu își putea permite pentru nimic în lume să înainteze în direcția indicată, așa că era liniște în ambele părți.

— Drăcia dracului, spuse Paulie, dar nu se adresa nici lui Alice, nici lui Vic, ci poate, dată fiind situația sa din acel moment, vorbea cu sine însuși. Apoi continuă cu o voce mai calmă:

— Ce faci ca să mă ajuți, Vic? Mă ascund de oamenii mei. Sunt bolnav. Pierd teren. E în mine, Vic. O simt. O aud, parcă. Ei îmi spun: Cac-o!, dar de vreme ce nu pot să am scaun normal, e un sfat al naibii de minunat. Între timp, tu

ce faci ca să mă ajuți?

— Paulie, nu știu ce să îți spun.

Era ușor de observat poziția în care se afla Vic. Paulie nu mai avea controlul asupra lucrurilor. Alice putea vedea asta, era încă cea mai apropiată prietenă a lui Paulie, dar era ușor să vezi că el nu mai avea controlul asupra lucrurilor.

— Și dacă ți-aș fi adus o fiică, spuse Vic, ăsta-i un risc pe care știai că ți-l asumi.

Alice il simți cum căuta să spună și altceva, dar, în final, adăugă doar:

— Mă întălnesc măine cu un client de la Baltic Exchange, chiar în zori. Poate că voi găsi ceva cu care să te pot ajuta, și fiecare dintre noi trei știe despre ce este vorba.

Urmă altă tăcere, apoi Paulie DeRaad spuse:

— Îți bați joc de mine, Vic… și închise legătura.

— Alice, o strigă el. Ești încă cel mai bun pariu al meu?

— Știi bine că da, Paulie.

— Fă-mi atunci legătura cu Lens Aschemann. Am niște informații pentru el.

Pentru prima dată de când erau la Beddington Gardens, Paulie țipase patru ceasuri întregi în somn, în timp ce luminile păreau că se târăsc pe brațele lui în sus spre gură. A doua zi, o trimise pe strada Voigt pentru a-i aduce copilul bolnav pe care îl ținea acolo, care începuse toate astea și care avea sânge» radioactiv" sau cam așa ceva. Când se întorsese, după ce îi luase întreaga dimineață să stea cu copilul care duhnea, voma, cădea din ricșă și umbla prin magazine cântând pentru sine în timp ce fața îi strălucea de o veselie pe care Alice nu o invidia, Paulie improvizase o perdea care să despartă camera principală în două. De atunci înainte el își petrecu timpul în spatele perdelei cu copilul, iar pe ea nu o lăsă să intre acolo sau să-l privească din nou. Era o toaletă chimică acolo. Trebuia să le dea niște lucruri pe după perdea. Odată ea văzu că patul era lipicios și ei la fel. Din cauza unui lichid ca o rășină. Poate că vomaseră acolo și de aceea Paulie nu mânca mâncarea pe care i-o pregătea ea. După aproape opt ore, mirosul începu

să se simtă în cameră. În plus, de când Paulie se ascunsese după perdea, ceva nu era în regulă cu vocea sa. El începea fiecare propoziție cu un ton gros ca și când cuvintele ar fi venit de undeva din spatele gâtlejului sau ca și cum ar fi mâncat brânză Roquefort; apoi, la mijlocul propoziției, urca o octavă și vorbea ca și cum ar fi scos niște sunete muzicale. Alice cunoștea aceste sunete. Nu îi plăceau.

— E aici, îi spuse ea lui Paulie când detectivul sosi.

De data asta ea părăsi camera. Nu știai niciodată ce înregistrează camerele de observare de la Departamentul Delicte.

Cu aproape o oră înainte ca Paulie să îl apeleze pe Vic, Lens Aschemann se plimba vioi pe Corniche spre Café Surf unde. În loc să intre în Barul Lung și să ocupe locul său obișnuit din colț. Se piti în întuneric sub digul din spatele clădirii. Bătând cu piciorul ritmul muzicii de jazz care se auzea încet departe în noapte. Până când îl văzu pe Antoyne Messner apropiindu-se de el pe plajă.

— Bună. Spuse el, e o noapte frumoasă., nu-i ^. Fat Antoyne?

— Spune-mi Antoyne, îi ceru acesta.

Era ud leoarcă. De parcă cineva îl împinsese recent în mare. Haina sa de ploaie îi acoperea costumul albastru doar parțial. Vremea de afară îl urmărise din bar în bar de la Lumea de Azi la Breakaway Station. Aranjându-i părul care-i încadra fața înroșită: de fiecare dată când intra undeva. Ploaia se liniștea; cum se hotăra să plece. Vremea se înrăutățea iar. Acum se oprise pentru puțin timp pe dig și, uitându-se la mânerele de fontă cu găuri. Spuse:

— Nu voi coborâ acolo. Mulțumesc.

Și pentru că zâmbetul detectivului nu reușea să-i alunge teama. Continuă:

— M-am plimbat în sus și-n jos ore întregi. Crezând că te-am pierdut.

— Asta-i ora pe care am stabilit-o.

— Niciodată nu am stat bine cu timpul. Intru în panică.

Ploaia îl biciui dintr-o dată. Ca să se ferească. Se trase sub dig. Fără a sta pe gânduri.

— Vezi. Murmură Aschemann. Ca și cum Antoyne îidovedise ceva. Nu e așa de rău.

Se uitară la vechiturile care se adunaseră sub dig, prea grele să poată fi mutate de apa mării. Apoi la linia de sârmă ghimpată ruginită și la strălucirea abia vizibilă a părții vestice a barului.

— Te temi de asta. Antoyne?

— Nici nu-mi pasă.

Aschemann se prefăcea că dă importanță acestui fapt.

— Am crezut că am văzut ceva mișcându-se acolo. Spuse el. Chiar înainte să vii tu.

El nu se putu hotărî dacă era genul de mișcare pe care îl face o cârpă sau o bucată de hârtie aruncată care cade rapid pe nisipul pestriț sau e o mișcare făcută de altceva, mai plin de viață.

— Tuturor le pasă de asta, spuse el. Altfel, despre ce am mai discuta?

Antoyne ridică din umeri. Aschemann se chinui să-și scuture pipa, apoi renunță și sugeră că, de vreme ce nu se întâmpla nimic, mai bine aveau să intre în Barul Lung.

— E mai cald acolo și am putea să bem cocktailul pe care l-ai făcut cunoscut tuturor. Dar Antoyne nu voia să fie văzut în Café Surf.

— Am venit să renunț la Vic, spuse el.

— Asta face să se vadă altfel lucrurile, spuse detectivul. De asemenea, mi-am amintit că nu îți place muzica de acolo. Vino cu mine, atunci. Să privim lucrurile în față, poți să îmi spui tot ce știi despre asta.

Îl luă pe Antoyne de mână și îl puse să se uite peste gardul vechi înspre site, mirându-se:

— O parte din Traseul Kefahuchi! O parte din inima lucrurilor care a căzut pe Pământ! Mi-e frică de asta, Antoyne și nu mă deranjează să recunosc. Mi-e teamă de ceea ce înseamnă asta pentru noi și de asta te-am întrebat cum te simți.

Tot ce primi ca răspuns a fost albul ochilor lui Antoyne. Gardul de sârmă era așa de ruginit că la atingere curgea din el un fel de nisip umed. Frecându-l puțin între degete,

ca și cum ai strivi o frunză de mentă, Aschemann adulmecă mirosul puternic de fier. Nimeni nu mai înlocuise gardul ăsta vreodată, se gândi.

— Antoyne, de ce vrei să renunți la Vic Serotonin?

— Nu îmi mai place, se hotărâ deodată Antoyne.

Aschemann îl ținu de braț.

— Dar ești obișnuit cu asta, un om ca tine. Vic a tot venit și plecat anul acesta.

Antoyne râse.

— Nimeni întreg la minte nu ar intra pe aici, spuse el. La asta te gândeai? Că Vicva începe saltul de aici? Privește!

Nu era nicio aureolă, era doar cea mai subțire graniță între două tipuri diferite de lucruri.

— Ai putea ajunge în cea mai rea situație fără niciun avertisment. Privește aerul de aici!

Era doar foarte puțin cald, doar întuneric și aer rece și în^ această vreme îi explica lui Antoyne falsitatea poziției sale.

— Atârn de un capăt de ață, se plânse el.

După o scurtă ridicare din umeri, se eliberă din strânsoarea lui Aschemann și se îndepărtă rapid de gard și dig, în ploaie, cu impermeabilul fâlfâind cu zgomot.

— Nu am fost niciodată acolo nici cu Vic, nici cu altcineva, îi spuse peste umăr.

Aschemann, împiedicându-se, nu auzi nimic din ce spuse acesta. Chiar în clipa în care stăteau de vorbă, ceva se schimbă dincolo de gard. La mijlocul drumului spre Café Surf, unda năvăli peste ei. Fat Antoyne îngenunche pe nisipul ud închizând și deschizând gura, în timp ce detectivul, incapabil pe moment să-și miște picioarele, se opri și se uită fix spre mare, unde i se părea că vede, la lumina zilei, câteva nave vechi și ruginite. Un curent electric apăru pe fața lui și îi crispă fălcile.

— Lui Irene n-o să-i placă ce ai făcut cu costumul tău cel frumos, își spuse.

Fața lui Antoyne se întoarse, aibă ca ceara în ploaia ce șiroia.

— Am informații. De unde o să pornească Vic mâine.

Cine este clientul. Dar mi se pare normal să primesc bani pentru asta.

Ascheman continua să se uite către mare.

— Ți-aș putea găsi ceva, încuviință el vag.

Ploaia îl udă până la piele pe Antoyne. Pe față îi curgeau șiroaie. Mâinile lui și genunchii făceau adevărate gropițe în nisip, curbe în timp ca niște valuri pe o apă.

— Mai mult decât orice, l-am sprijinit pe Vic în ambițiile sale, spuse el, ca toți cei de la Pisica Albă-Pisica Neagră. Dar trebuie să recunosc că nu a fost ceva reciproc și a sosit vremea să iau înapoi ce-am investit în el.

El își ridică privirea către detectiv.

— A fost o pierdere ziua în care am încercat să fiu prieten cu un om așa de singuratic cum e Vic Serotonin, și asta este singura favoare pe care niciodată el n-o să mi-o facă.

Dar Aschemann nu asculta; ochii lui erau atenți în partea cealaltă, cu acea privire pe care o au oamenii când vorbesc la telefon.

— Bună, Paulie, spuse el.

*

La scurt timp după aceste evenimente. În Globe Town. Edith Bonaventure se trezi vinovată dintr-un vis în care ea avea treisprezece ani și era celebră. Un vis asemenea unei străluciri de acordeon din crom în lumina plină de fum. Care se deschidea și se inchidea ca un burduf de acordeon. În acel sens în care ascultătorul pare că e doar superficial în ceea ce privește muzica produsă: un vis care se repetă. În ciuda zgomotului și dansului și strălucirii nostalgice și la care ea se gândea. Globe Town. Din contra. Se prezenta. Cel puțin față de Edith. Tăcut și intunecat. Un triunghi mic de străzi pline cu oameni care păreau că au prea puțin aer de respirat. O eliberare neiertătoare de energie. Un fel de delict comis de un trup asupra altuia. O mare navă de turism (probabil. Se gândi Edith. Beths Hirston Skeleton Queen. Cu destinația Santa Muerte. Planeta prezentată ca făcând parte din Alphane Moons. La cincizeci de ani-lumină sau mai mult de plajă) tocmai își părăsise locul de ancorare.

Indreptându-se spre parcarea orbitală.

Edith își dădu picioarele jos. La marginea patului… Dacă tuconsideri că eu cred ceva din asta „. Îi spunea ea visului… te inșeli”. Podeaua era rece. Cămașa de noapte i se incolălci în jurul mijlocului. Ca și cum muzica din vis era o luptă care o trezise. Nu dădea vina pe Skeleton Queen că o trezise. Mai probabil erau rinichii lui Emil.

— Așteaptă. Il strigă ea. Stai așa că vin imediat. Este în regulă. Lasă-mă pe mine. Este în regulă. Orice ai fi făcut.

Nu răspunse nimeni.

— Vin imediat. Strigă ea.

Emil căzuse din pat și se lovise la șolduri. Ea incercă să-l ridice la loc.

— Încerci să mă ajuți și tu? intrebă ea. Pentru că nu pari să faci asta.

— Am dat de dracu. Băiete. Chestiile alea nu-s oameni. Orice am face. Vine sfârșitul.

— Hai Emil. A fost doar o navă de croazieră.

— Uită-te la nenorocitul ăla! E mai bun decât orice grămadă de pantofi plutitori.

Camera era întunecată, cu rare lumini albastre și verzi de-a lungul pereților: spre ultraviolet, absorbite din pâlpâirile scoase de sistemul de pigmenți de fluture fluorescenți, introduși în tatuajele deștepte ale lui Emil, emiteau acum în spectrul vizibil. Plecarea navei Skeleton Queen cauză și o izbucnire blândă, în timpul căreia părea că intestinele sale nu-i mai rezi stau. Edith, epuizată și supărată deodată, începu să se întrebe ce făcea ea acolo, dacă vreunul dintre ei făcuse vreodată ceva, oriunde ar fi fost. Se întinse pe podea lângă tatăl ei și începu să plângă.

— Nu mă ajuți, spuse ea, întorcându-se supărată asemeni unei soții.

Trebuia să facă asta singură. Apoi, întorcându-se iar:

— Am venit din stele, dar stelele erau casa noastră. Am renunțat la toată distracția și ți-ai pierdut mințile.

Emil îi răspunse nesigur:

— Nu-i asta totul.

Edith își șterse lacrimile și apoi râse.

— Știu, spuse ea.

— Știi de ce cred că trec prin asta? o întrebă. Erori de soft. Toți suntem cu creierele arse în Globe Town. Serios, ar trebui să ne mutăm undeva unde să fim mai în siguranță. Plecările alea sunt un coșmar cuantic.

— Treci prin asta pentru că ți-ai lăsat mințile acolo.

— Da, și asta e adevărat, încuviință el. Dacă e ceva mai rău, atunci e vorba despre sosiri.

— Dumnezeule, Emil, chiar miroși.

— Dacă îmi tragi brațul, cred că pot să împing cu celălalt picior.

În cele din urmă, în lumina slabă și ciudată pe care tatuajele lui o înmagazinaseră din afara spectrului vizibil de la Skeleton Queen, ea îl scăpase și îl curățase. Ea puse cearșafuri curate pe pat și îl așeză inapoi acolo. Îl propti pe pernă și se așeză lângă el. Arăta bine.

— Arați bine, îi spuse. Ești ca un adevărat bărbat în vârstă. Ai chiar și părul acela alb pe care bărbații în vârstă îl au..

Când fu sigură că el adormise din nou, coborâ scările ȘI se așeză pe un scaun răsfoind un volum dintr-un jurnal scris cu cinsprezece ani în urmă. Aerul din cameră se răcori. Se lăsă noaptea. Privind din când în când rândurile de costume din adolescență expuse pe pereți, asemeni unor imagini ale ei dintr-un mediu științific inexplicabil, Edith își dădu seama că uitase unde era, în ce parte a Vieții sale se afla.

„Du-te la culcare acolo și ai să visezi frânturi mici de nebunie, scrisese Emil.” Prin asta am trecut noaptea trecută: un om care vomita un șarpe și cineva îl ajuta. Ei se cuprindeau cu brațele, se contorsionau parcă, într-un limbaj ciudat al trupurilor."

Ea moțăia când Serotonin apelă.

— Bună, Edith, spuse el.

— Ciudat că spui asta, spuse ea și întrerupse legătura.

Când Vic apelă din nou și întrebă cum se simte Emil, ea știuse că va face asta și îi răspunse:

— E bine. E fericit. Poți să îți dai seama întotdeauna la ce se gândește Emil privind găurile din capul lui.

Se auzea un sunet ciudat, ritmic în receptor, însoțit de un fel de interferență vizuală obișnuită care făcea ca lucrurile săse miște într-o parte și în alta în fața ochilor ei. Se simțea bine cu ochii închiși, dar când încerca să privească lucrurile, acestea alunecau. Era viața ei.

— Mă întreb de ce ai sunat, spuse ea.

Și înainte că Vic să poată să răspundă, continuă:

— Ei bine, cred că vrei doar să spui că îți pare rău. Vei veni mâine. Poate îmi vei schimba părerea despre carte.

— Edith…

— Dar cine e acolo cu tine? Vezi, nu răspunzi…

De data asta închise el.

— Deci, niciun mesaj de la tine, băiete, șopti Edith.

Așteptă puțin, destul cât să-i dea timp să se îndoiască de faptul că își făcuse o părere.

Briza aduse ploaia dinspre stradă spre port. O navă mică părăsi spațioportul cu o linie de lumină ca o spărtură. Lumea Încetă să se mai miște. Când văzu că nu mai apelează, făcu ea legătura și spuse vocii de la celălalt capăt:

— Vreau să raportez un delict.

La etaj, Emil Bonaventure fusese proptit drept de perne, Ca un cadavru, pielea sa îi părea galbenă în lumina de afară, coastele sale bătrâne se vedeau ca niște umbre. Energia îi secase din trup și respira foarte slab. Edith îi privea pulsul de la gât. Aproape că îi putea vedea viața prin piele, gândurile din minte, și ce puteau fi ele altceva decât visuri pe care el nu le mai putea avea? Puțină apă era vărsată peste lucrurile din dulapul pestriț și crăpat și obiecte obișnuite aruncate, cărți, farfurii, reviste, tuburi goale mirosind a substanțe chimice, un câine negru ce fugea cu pași mici, fără nicio țintă în jurul său, în vis, într-un peisaj murdar și plin de noroi nici înăuntrul, nici în afara a ceea ce credeai că e pământul, în timp ce o voce de femeie jelea din gâtlejul deschis într-o casă nu prea departe.

— Emil, șopti ea.

Voia să spună: Sunt aici. Voia să spună: E În regulă. Voia să spună: Nu pleca. După un moment își deschise ochii și

zâmbi.

— Unde este Vic? întrebă el.

— Vic n-o să mai vină să ne vadă, spuse Edith.

*

Mai târziu în seara aceea, dinspre mare, începu să bată vântul. Ploaia se transformă în burniță, apoi se opri. În schimb, ceața căzu peste Corniche, acoperind sunetul veseliei de la Café Surf. Un bărbat care semăna cu Albert Einstein se opri puțin pe zidul rece dinspre mare și părea mulțumit să privească ricșele cum veneau și plecau În valuri ca niște scoici sau să schimbe câteva cuvinte cu Monele în cămășile lor de culoare galben lămâi și În hainele portocalii de imitație de blană. Îi plăcea să flirteze cu ele, și În schimb, le arăta fotografii ale unei persoane pe care ele o luau drept nepoata lui. Limita vizibilității căzu la douăzeci sau treizeci de metri, dezvăluind o lumină colorată, plăcută, din care ieșeau roiuri de reclame. Toată lumea se distra cu adevărat, când, dintr-o parte, apăru de după o curbă un Cadillac roz din 1952, binecuvântat sau blestemat, depinde de cum priveai lucrurile, cu masca joasă și stopuri franțuzești cu o estetică impură, un vehicul mare care Își făcuse drum printre ricșe, Împrăștie reclamele și se legănă la oprire, pe niște suspensii mecanice adevărate. În timp ce din interiorul îmbrăcat în piele albă răzbăteau sunetele postului de radio WDIA. Radio Retro. Stația către Stele. Care acopereau vocea isterică a unui comentator din Preter Coeur.

— Foarte impresionant. O felicită Lens Aschemann pe asistenta lui. Îmi voi strânge haina udă înainte să intru. Dacă nu te deranjează. Și o voi pune înapoi aici.

— Monele astea par să te cunoască foarte bine. Spuse asistenta.

— Este muncă de caritate. Hai să ne plimbăm puțin înainte de a intra.

Își puse centura de siguranța.

— Condu unde vrei. De vreme ce vom omorâ timpul. Apropo. Spuse el. Te întorci la Delicte Sportive? Dacă nu. Nu e nevoie să asculți muzica asta insipidă pe care o

ascultă luptătorii.

Se aplecă și închise radioul.

— Mai târziu vom servi un mic dejun adevărat. Poate vrei să mergem la Pellici. Care știu că înainte îți plăcea. Apoi te las să faci ce ai vrut întotdeauna să faci: să îl arestezi pe Vic Serotonin.

El chicoti.

— Acel Vic. Spuse el. Trădat de trei ori în aceeași noapte. E greu să nu râzi.

*

Apucară pe drumul de pe coastă. La început. Când asistenta privi în oglinda retrovizoare. Tot ce putea să vadă era reflexia sidefată a luminilor mașinii. Mai departe. Totuși. Ceața amestecată de temperaturile diferite dinspre mare. Se dispersa. Imediat ce Aschemann își dădu seama că ea vorbea cu el. Își schimbă starea de spirit. Dădu din cap și privi înainte.

— Conduci prea repede. Se plânse el. Cum poate cineva să se simtă bine?

După vreo douăzeci de kilometri aveau vizibilitate Perfectă. Nu mult după aceea. Asistenta trase mașina într-un promontoriu și opri cu fața înspre mare.

— E mult timp de când am stat ultima oară aici. Spuse Aschemann.

Aerul rece umplu Cadillacul. Dar el nu o lăsă să tragă capota.

În schimb. Stătu cu măna pe marginea parbrizului și privi valurile mari ale oceanului cum se spărgeau de țărm. În depărtare. Asistenta putu vedea o lumină albastră. Singuratică. Dezolantă de la o reclamă pierdută care flutura: de altfel. Promontoriul era negru. Iar cerul și marea aveau diferite nuanțe de gri.

— Ăsta e locul din înregistrare? spuse el în cele din urmă. Sunt surprins. Nu a făcut parte niciodată din investigație.

— Ești foarte conștiincios. Spuse ea. Toată lumea e de acord cu asta. Ai venit aici în ziua în care au găsit-o. Așa că ai înregistrat.

— Pare mai frumos la lumina zilei.

Aici el se împotmoli. Privind marea.

*

Alertați de vecini. Cei în uniforme găsiseră corpul soției sale. la ora șase într-o după amiază de vară fierbinte. Întins printre mobilele sparte. Cutiile de haine. Teancurile de așternuturi. Reviste de modă și înregistrări vechi care împărțeau podeaua bungaloului în franjuri înguste. Umplute în acea vreme de o lumină ce pătrundea printre storurile de lemn.

— M-au chemat imediat. Spuse Aschemann.

Era foarte cald înăuntru. Deasupra paginilor îngălbenite. Mai puternic decât mirosul de cadavru. Ieșea mirosul înăbușitor al prafului amestecat cu sare Îți pătrundea în nas și în gură. Căzuse într-un mod ciudat. Într-o parte. Cu o mână prinsă sub ea și cu cealaltă întinsă peste o copie din Harpers & Queen. Mâna stângă strângând un pahar gol. Rochia ei ieftină și decolorată de soare era ridicată atât cât să-i dezgolească o coapsă gălbuie. Dar niciun teanc din vechiturile din jur nu fusese clintit din loc de căderea ei. Remarcă un om în uniformă. Nu era niciun semn că ar fi fost vreo luptă acolo. Era ca și cum ucigașul ei fusese constrâns și el. Ca și ceilalți din încăpere. Pe brațul ei erau tatuate următoarele cuvinte: Trimite-mi o inima de neon/ Trimite-mi-o cu dragoste / Caută-mă în interior.

Când se întoarseră din nou la ea. Găsiră în cealaltă mână o scrisoare pe care Aschemann i-o trimisese când erau tineri

Invitat cu reținere la scenă de către un investigator, care fusese ajutorul său timp de câțiva ani, Aschemann o examină un moment, părând că dă mai puțină atenție la ce scrisese pe hârtia subțire și albastră decât la hârtia subțire și albastră pe care scrisese cu atâta timp În urmă, apoiveni și se opri stânjenit În mijlocul camerei. Cei În uniformă vorbiră cu voci joase și îi evitară privirea. Înțelese totul, dar era ca și cum ar fi văzut-o pentru prima dată. Dacă ar fi privit printre storuri, știa asta, ar fi văzut Carmody, Moneytown, Harbour Mole, Întregul oraș gol și curat Într-o

lumină violet până În port.

— Ce aș putea face? Își Întrebă acum asistenta.

— Au avut dreptate să nu te lase să investighezi cazul.

— Chiar așa? El ridică din umeri ca și cum nu ar conta În cazul ăsta. Le-am spus: „Să faceți treabă bună”. Am spus: „Aduceți-mi detaliile mai târziu la birou.” Apoi am pus pe cineva să mă aducă până aici, pe cineva la fel de deștept și ambițios ca și tine, care putea vorbi la fel de multe. Eram suspect, deși nu lucrasem niciodată la Carmody sau nu am știut niciodată ceva despre tatuaje.

El privi În jur.

— E mai plăcut ziua. Frumoasă lumină.

Lumina frumoasă, un vânt călduț În marginea stâncii, șoaptele fluxului și refluxului dedesubt. Câțiva pini cu conuri roase, o cărare de pământ roșiatic călcat În picioare și bătătorit de picioarele turiștilor. O libertate extraordinară pe care o regretase de atunci Încontinuu.

— Du-mă Înapoi, Îi spuse el. Nu mai mergem la masă.

*

La Întoarcere el era preocupat, așa cum fusese Vic Serotonin când părăsise biroul cu o dimineață Înainte. La bungalou stătu În picioare cu haina udă leoarcă pe mână și o privi cum Întoarce Cadillacul ca să se poată Îndrepta spre Maricachel, în centrul Saudade.

— Ai asta de la monitorii mei, acuză el. Ceea ce a fost o treabă deșteaptă. Sper că e ceea ce ai vrut.

— Nu te voi Înțelege niciodată.

— Nimeni nu înțelege pe nimeni, spuse el. Ar trebui ca amândoi să ne odihnim puțin.

Tot ce reuși să obțină din ambuscada ei fusese să-l determine să privească mai adânc în el însuși, un loc pe care asistenta îl percepea acum ca pe un labirint încurcat care, prin comparație, îl făcea pe cel în care trăise soția lui să pară simplu. În loc să se ducă acasă, se duse prin oraș spre strada C și rezervația de dubluri. Greu de înțeles, începuse să îi placă versiunea sa mai puțin isteață, slabă, pe care i-o propusese rezervația. Amenajă casa gen anii 50, alese haine din anii 50, în special pantaloni de mătase; și

așteptă bărbatul anilor 50 să vină acasă, întrebându-se ce i-ar spune, dacă îi va spune vreodată. Mai mult, ea își imagină pe pielea ei degetele lui boante, pătate de nicotină. Programul flexibil al rezervației nu îi permitea să meargă la cumpărături în Cadillacul lui As- chemann, deși îi recondiționase capota rotunjită, ascuțită și țeava de eșapament, remodelase partea din spate și îi coborâ masca. După ce se gândi la vopsea, o revopsi într-un albastru sidefat plăcut. Acoperi volanul cu un strat de crom și renunță la cromul de pe aripi și de pe radiator. Bancheta din față era destul de lungă cât să se tolănească pe toată lungimea ei, în parcarea de la parcul de distracții, astfel încât să poată privi Meteoritul cum se rotea rapid deasupra ei, în timp ce ea se masturba, apoi, după vreo zece minute să-și dea drumul cu un oftat. Era la fel de bun ca un somn.

În timp ce ea își spunea asta, Aschemann stătea ascultând marea și încercând să potrivească ce credea el despre el și soția sa în ce știa despre site. Renunțând la planul inițial din care făcea parte Vic, Edith Bonaventure îi aducea, într-o ricșă, jurnalurile tatălui ei. Era ceva, spunea ea, ce trebuia să facă. Răsfoind prin ele (puțin mirat pentru că, în ciuda experienței lui, lui Emil îi lipsise singura înțelegere la care ajunsese acum Aschemann), adormi aproape ca din întâmplare și pentru prima dată în cinsprezece ani visă altceva decât femeia moartă: o apă care curgea la fel de rece ca lumina unei dimineți peste picioarele lui și în jurul gleznelor sale. Voci care râdeau emoționate. Erau, credea el, câteva amintiri din copilăria sa.

8.
Unda de șoc

În timp ce pisicile începură să curgă înapoi spre site. În sus. Pe strada Straint și prin fereastra galbenă a barului

Pisică Albă - Pisică Neagră a lui Liv Hula. Ploaia începu din nou. Ora cinci dimineața. Câțiva oameni aveau să iasă imediat ce strada era curățată. Muncitori care foloseau strada Straint ca scurtătură spre muncă. Câțiva vânzători și funcționari cu casele în apropiere. Își făceau drum în oraș. Câțiva luptători veneau dinspre Preter Coeur. Dar. În general. Straint era necirculată și în fiecare dimineață la ora aceea lumina părea mai mult că lasă loc întunericului decât căse mărește. Fereastra lui Liv Hula era singurul lucru viu în acea parte din Saudade. Lumina trotuarul. Priviți din afară. Doi sau trei bețivi încadrați de dreptunghiul de lumină. Astfel încât păreau că nu au nicio treabă unul cu altul. Arâtau ca niște oameni treziți la viață. Arătau ca niște oameni pe care ai vrea să-i cunoști.

Liv. Care privea pisicile trecând și se întreba de ce viața sa semăna cu o oglindă spartă. Cu cioburi de o oarecare importanță. Dar care nu fusese încă utilă la ceva. Încerca să se imagineze ca făcând parte din peisaj: era cineva despre care Puteai să crezi că îți face plăcere s-o cunoști când te plimbi pe strada Straint. Când culorile izvorau de peste tot. De pe gardurile de piatră. De pe pisici. De pe clădirile cu două etaje Cu storurile lor cenușii. Toate laolaltă făceau parte din ea.

— Pisicile nu se udă niciodată. Spuse ea. Ai observat? Oricum ar fi vremea. Ele nu se udă niciodată.

Vic Serotonin, care sosise cu vreo zece minute înainte, stătea acum cu coatele pe tejgheaua de zinc, privindu-și cu atenție mâinile, ca și cum era un efort pentru el să rămână în viață. Clienta sa intrase cu cinci minute mai devreme și stătea singură la o masă. Vic avea o geantă mică la el și o bonetă neagră, de lână, pe cap. Doamna Kielar purta o jachetă de piele scurtă, cu cordon și niște pantaloni largi, negri; părea obosită. Au comandat o cafea cu rom și se prefăceau în fața nanocamerelor că nu se cunosc. Dar nu reușeau să prostească pe nimeni.

Pentru că Vic nu răspunse, tiv îi mai turnă cafea și adăugând lapte dintr-o cană acoperită, îi spuse:

— Ai venit mai devreme, Vic. E o zi de asalt?

întotdeauna vii mai devreme într-o zi de asalt.

Niciun răspuns, de asemenea. Ea ridică din umeri și se duse după tejgheaua pe care o curăță cu grijă cu o cârpă. Se uită înspre doamna Kielar și ridieă vocea.

— Atunci să nu spui nimic, vorbi ea. Nu vreau să aud ce spui despre tine. Am auzit destul despre asta.

Stinse luminile, apoi le aprinse și le stinse iar. Fără ele, aerul din bar se făcea de culoarea sepiei, deși obiectele pe care cădea lumina păreau ele însele fără culoare și erau ca și cum ar fi fost cumva luminate din interior.

— E destulă lumină pentru tine, Vic? Poți să vezi destul de bine în lumina asta?

Când văzu că Vic refuză să muște momeala, Liv plecă după tejghea și rămase în picioare în umbra barului.

Agentul de turism și clienta lui continuau să se ignore unul pe celălalt în felul acela prefăcut. Erau acolo de mai bine de un sfert de oră, când doamna Kielar își împinse scaunul, își ridică gulerul de blană gri al jachetei și plecă, iar Vic aruncă niște bani pe tejgheaua de zinc și plecă și el. Imediat ce părăsi încăperea, Liv ieși din umbra tejghelei și numără banii. Își duse mâna la gură. Se repezi spre ușă și strigă:

— Vic, e tot ce ai. Nu e nevoie să plătești cu toată agoniseala.

Dar deja erau prea departe pe Straint ca să o mai audă, urmărind pisicile albe și negre către aureola site-ului.

— Succes, Vic, strigă Liv Hula. Mult succes!

Dar niciunul din ei nu se uită în urmă.

*

Dacă erau pisici pe strada Straint, atunci erau și câini în partea cealaltă a orașului la Suicide Point. Lens Aschemann se trezise chiar înainte de a se crăpa de ziuă cu o impresie vagă că îi auzise lătrând și alergând pe o suprafață tare. Făcu o tură prin hol și bucătărie, unde avea cea mai bună vedere spre mare, care îi arăta fluxul și refluxul de sub norii întunecați care se mișcau rapid; ploaia suflă deodată într-o parte și alta pe plaja goală. El stătu puțin și ascultă sunetul slab al ploii. Încă mai auzea câinii, dar aceștia se

îndepărtau. I se păruse că nu era treaz de-a binelea. Această idee îl făcu să zâmbească ușor și își contactă asistenta:

— Ai auzit câinii? o întrebă el.

— Ce anume?

Nisipul intrat pe sub ușa bucătăriei în timpul nopții se lipise pe tălpile picioarelor goale ale lui Aschemann. Îl mătură cu palma, întâi de pe un picior, apoi de pe celălalt.

— Fiecare anotimp, îi spuse, este plin de automatisme ale memoriei provocate de mirosul aerului, de felul cum cade lumina. Mă urmărești?

Liniște pe fir. Poate că îl urmărea, poate că nu.

— Sunt câini peste tot. Nu sunt reali, dar nici nu sunt o metaforă. Suntem bântuiți de lucrurile pe care le-am uitat.

— Nu sunt sigură că eu…

— Înțelegi ce vreau să spun? Investigatorul trebuie întotdeauna să recunoască asta. Cu cât îmbătrânim, cu atât sunt mai puternice vocile și cu atât mai nearticulate.

Ea nu mai încerca să răspundă, așa că el spuse:

— Cel puțin nu îi aud pe acest canal, ceea ce e o binecuvântare; îi ceru să pornească apoi camerele de supraveghere din strada Straint, ceea ce o făcu să pară ușurată.

După câteva minute de acomodare cucele ce se întâmplau în bar, el dădu din cap.

— Asta-i tot ce s-a întâmplat peste noapte?

— Pe la trei sau patru dimineața sistemul s-a oprit din nou. S-a înregistrat ceva, dar nu informații esențiale.

— Nu pot să cred, spuse Aschemann.

— Ar trebui să punem oameni acolo.

— Pe cine am putea să folosim? Femeia asta cunoaște pe toată lumea care bea la barul ei. Nu e proastă, chiar dacă Vic este.

Liv Hula stătea nemișcată cu coatele pe tejgheaua de zinc. Filmul se întrerupse și ea se sprijinea din nou pe tejghea. Privea în gol. Părea obosită.

— Oprește-l, pentru numele lui Dumnezeu.

Aschemann Își scutură tălpile de nisip ca și cum această

acțiune i-ar fi putut limpezi situația, sau cel puțin să-l pună În legătură cu ea. Ațipeala din fotoliu îi dăduse dureri de rinichi și nu-și putea explica sentimentul că se apropia ceva de el, mergând În mare viteză spre el, din nici el nu știa care parte a trecutului său era. Nu-și putea explica de ce mâinile îi erau așa de amorțite, ca și când le-ar fi ținut încleștate în timpul somnului. Numai câinii puteau explica asta.

— Cel puțin noi știm unde se duc, spuse el. Avem confirmarea acestui lucru.

Chiar înainte de a Închide legătura, așa încât asistenta să nu aibă timp să răspundă, spuse:

— Apropo, ți-a plăcut somnul din rezervația de dubluri?

— Tu să ai grijă de câinii tăi.

Aschemann se duse la toaletă ținând mâinile în zona rinichilor și spuse:

— Într-o zi o să merg și eu în rezervație.

*

— De unde știm că suntem Înăuntru?

Vic Serotonin se opri pentru ca ea să îl ajungă din urmă.

— Uneori nu prea știi, spuse el cu indiferență.

Evenimentul, căderea pe pământ, sau oricum ai vrea să o descrii, avusese loc cu o generație În urmă, sau mai mult, În vechiul cartier industrial al orașului, plin de fabrici, depozite, docuri și canale pentru vase care la vremea aceea uneau oceanul cu Saudade. Comerțul Încetase dintr-odată, dar arhitectura caracteristică rămăsese ca o margine de jumătate de kilometru lățime, ca un labirint de clădiri goale, cu acoperișuri în ruină, cu țevi sparte, cu bare de fier bătute la ferestrele care nu mai aveau geamuri. La o milă sau două de barul lui Liv Hula, strada Straint seângusta până cese făcea o străduță. Intersecțiile pietruite deveneau ceva mai mici decât aleile industriale, cu gropiși șanțuri, pline de resturi de la cabluri aruncate și grinzi de cherestea. Totul mirosea a rugină și substanțe chimice. Indicatoarele albastre smălțuite de la colțurile străzii trecuseră de mult de la starea de corodare la cea de ștergere totală. Elizabeth Kielar le privi și se cutremură.

— Voi ști, spuse ea.

— Atunci de ce m-ai întrebat?

— Voi simți.

— Tot ce s-a întâmplat data trecută, îi aminti el calm, e că ți-ai pierdut controlul.

Singurul răspuns pe care îl oferi fu o privire furioasă; ca și cum el era cel imprevizibil, cel în care amândoi trebuiau să fie atenți să nu se încreadă.

Peste ani, Vic dăduse întrebării mai multă greutate decât lăsa tonul să se înțeleagă. Știai că ai intrat în aureolă când se schimba vremea, asta era părerea lui. Ocolea printre două curți de fabrici iarna: lumina soarelui cădea pe marginea străzii în timp ce insectele mișunau în traiectorii nesigure, rapide de la lumina puternică în umbra clădirilor. Dacă era soare în Saudade, fâșii de ceață se împrăștiau peste aureolă. Sau vântul, ca și acum, avea să grămădească vreo câțiva fulgi de zăpadă reci, moi și cu viața scurtă. Orice altceva se întâmpla, umbrele cădeau în unghiuri de neânchipuit pentru vremea aceea din an, ca și cum geografia își amintea altceva.

— Liniile de demarcație nu sunt prea evidente, concluzionă Vic.

Trebuia să îți folosești intuiția, și asta devenea lucrul cel mai important.

— Când Traseul Kefahuchi a căzut prima dată pe pământ, ei au încercat să stabilească legături permanente. Ziduri, canale, blocuri de ciment. Dar toate acestea aveau să dispară peste noapte.

În atmosferă fusese ceva și în următoarea dimineață limita dispăruse și te uitai pe un teren de cincizeci de metri pătrați la buruienele înșelătoare și la bucățile de ciment, care formau Un câmp crăpat și gol, imens și inert peste care cădea ploaia.

— Acum s-au mai resemnat. Ridică sârmele destul dedes, le pun în altă parte și numesc asta „depozitare de siguranță”.

Tot încercând să își expliceși gândindu-se la complexitatea relației sale cu Emil Bonaventure, Vic

adăugă:

— Chiar și în aureolă ai nevoie de noroc. Nu sunt unul din oamenii aceia care cred că soarele va răsări a doua zi și acolo.

— Înțelege cineva ceva din asta? spuse ea furioasă. De ce vă purtați cu toții ca și cum ați ști ceva când, de fapt, habar n-aveți?

— Zona asta e împânzită de poliție. Așa că încearcă să ții pasul.

Douăzeci de minute mai târziu se luminase de-a binelea și prima patrulă a zilei le ieși în cale. Vic o împinse repede pe Elizabeth prin prima ușă de la un depozit părăsit, prin băltoace, ciment crăpat, pământ murdar și găuri care dădeau în pivnițe și canale, ceva ce de multă vreme nu mai fusese folosit, și o puse la podea cu mâna peste gura ei. Elizabeth se uită fix la el cu un fel de uimire, ca și când nu înțelegea de ce umilința trebuia să fie parte din această căutare a propriei sale firi, în timp ce vehiculele de un gri mat de la Departamentul Delicte se înghesuiau pe calea strâmtă de acces ca să iasă, blocând repetat lumina apoi lăsând-o să se împrăștie din nou, cu aburi ce ieșeau din cauza căldurii degajate de motoarele nucleare. Aerul era plin de zgomote; în plus, puteai auzi strigătele slabe ale polițiștilor pedeștri care controlau zona de acțiune.

— Nu pe noi ne caută, strigă Vic în urechea lui Elizabeth Kielar.

Dar o ținu imobilizată acolo, ascultând, până ce trecu o vreme după ce motoarele și strigătele nu se mai auziră. Apoi plecară, Elizabeth scuturându-și nervoasă hainele. După asta peisajul era cam același, camioane ruginite, hangare inundate, instalații mecanice mari, părăsite, care se vedeau chiar sub apa puturoasă a mării, dar așa de strălucitoare în semiântu- neric din cauza substanțelor radioactive. Se încadrau în timp și Vic Serotonin era mulțumit de modul profesionist în care lucrurile se desfășuraseră până atunci. Dar pe măsură ce înaintau, totul, fiecare alee și debarcader abandonat, fiecare pod rulant prăbușit sau topit, chiar și patrulele din

Departamentul

Delicte, păreau să se liniștească, transformându-se în altceva nedeslușit. Aureola îi înconjura, ca un val propagat peste tot. O jumătate de oră mai târziu, ploaia îi prinse la marginea si- te-ului – o aversă care se tot înclina în direcția luminii, pentru a se opri în câteva minute, și despre care nu puteai, așa cum spunea Vic, să fii sigur de unde venea sau în ce fel. Totuși, în aparență, lucrurile erau simple.

*

Fără legătură cu patrulele, Cadillacul roz al lui Lens Aschemann își făcu loc pe aleile pline de gropi, așteptând la fiecare intersecție, apoi accelerând scurt și hotărât, apoi părăsi strada, și se năpusti printre buruienele din zona cu ciment, ca și cum șoferul ar fi pierdut controlul mașinii. Chiar detectivul era la volan, astfel că mașina își schimbă alura. Părea un animal mare, primitiv, o specie adaptată nu la minciună, dar nici la adevăr, care, în ciuda legilor lui Darwin, se decisese să le învețe pe amândouă. Aschemann conducea ca și când nu ar fi văzut bine, strângând tare volanul și împingându-și fața spre parbriz, în timp ce asistenta lui, pe scaunul din dreapta, se ținea cu amândouă mâinile de bord, uitându-se ostil la Aschemann.

— Nu înțeleg de ce faci asta, spuse ea.

— Doar nu ești singurul șofer din lumea asta?

— Nu!

— Toată lumea conduce. Tuturor ne place să conducem.

— Asta-i din cauza zilei de ieri.

— Nu-ți răspund. Uneori trebuie să conducem, alteori trebuie doar să ne plimbăm. Nu-mi strica ziua asta frumoasă.

Fața lui Aschemann semăna mai mult decât oricând cu chipul îmbătrânit al lui Einstein, cu pleoapele mai lăsate și cearcănele mai umbrite de nesomn. Ochii îi erau umezi și cu vinișoare roșiatice. Îi dădeau o înfățișare de entuziasm vag. Roțile din față ale Cadillacului părăsiră pământul pentru o clipă, apoi se izbiră atât de tare că suspensiile săriră din loc. Ease prinse instinctiv de mânerul de la geam: asta cauză un răspuns din partea datelor din brațul său.

— Îți este cunoscut termenul de.. Pierdut"? spuse ea.

Semnalele de navigare prin satelit încă mai funcționau, dar softul ei nu mai putea distinge între cele câteva surse posibile, emisii fantomă, emisii rătăcitoare de particule, accidente din zonele lenticulare ale atmosferei. Puteau fi reale sau nu. Cel puțin una dintre ele părea că e chiar în site.

— Ca și cum nu am ști unde suntem.

Aschemann zâmbi.

— Bine ați venit în aureolă, spuse el.

— Asta a fost ieri, îl acuză ea.

El se aplecă și o bătu ușor pe umăr.

— La urma urmelor, putem vreodată să spunem că știm unde ne aflăm?

Era un trafic orbital neobișnuit de intens pentru acea dimineață: trafic militar, trafic extraterestru, trafic de supraveghere. Dacă știai unde să cauți, găseai foarte mulți dintre oamenii CMP-ului. Navele lor erau discret plasate pe orbită, ca să supravegheze orice gen de contrabandă și orice schimb comercial dubios. Și investiția ei era în joc. Urmări datele cum curgeau pe mâna sa, oprindu-se doar să spună:

— Te rog, ține amândouă mâinile pe volan.

*

Odată cu agenția, bunăvoința și locația din South End, Vic Serotonin mai obținuse de la Emil Bonaventure dreptul de a folosi o încăpere de la ultimul etaj al vechii clădiri Baltic Exchange, care era față în față cu site-ul, peste drum de un teren viran pavat cu ciment, din Lots. Asta însemna o încăpere lungă de vreo patru, cinci metri, care fusese odată un birou cu pereți despărțitori de sticlă. De-a lungul timpului, Vic fusese obligat să o apere de alți agenți de turism: doi sau trei dintre ei, conduși de o femeie, pe numele său de domnișoară Jenni Lemonade, dar cunoscută în Saudade ca fiind Memphis Mist, folosiseră un dispozitiv termobaric manual pentru a face o deschizătură în mijlocul podelei, prin care^ puteai, dacă voiai, să vezi în apă, printr-o gaură de zece metri. În ciuda acestui lucru, rămânea o

serioasă locație profesionistă, oferind priveliști asupra Lots-ului, unde se ridicau ușor aburi subțiri de ploaie care marcau interfața. Oferea un loc de așteptare în timp ce evaluai situația. Vic dormise acolo odată; visele pe care le avusese îl convinseră să nu mai repete experiența niciodată. Acum stătea la fereastra care nu avea nici sticlă, nici toc și era uimit să o audă pe Elizabeth Kielar spunând:

— Ți-ai dorit vreodată copii?

Priveliștea o înspâimântâ. Încetă să mai privească imediat ce el o aduse înăuntru având grijă să-și țină fața îndreptată spre groapă, își făcu loc pe lângă perete, într-un colț, unde se ghemui, cuprinzându-și genunchii cu mâinile. Când Vic vorbi, ea îi zâmbi increzătoare, ca și cum el ar fi prins-o în vreo poziție mai puțin demnă. Și indiferent ce era ceea ce cădea oblic, murdar și slab pe fața ei, mai mult o umbrea decât o descoperea. Când erai aproape de site niciodată lumina nu radia normal. Cădea ca și cum ar fi fost refractată printr-un lichid volatil greu, gata să se evapore.

— Eu am copii, spuse ea, dar i-am părăsit.

Ea râse când îi văzu expresia feței.

— Să fiu sinceră, erau de la inceput mult mai mari decât mine. Erau adesea nerăbdători, spuse ea foindu-se.

Apoi își privi mâinile.

— I-am părăsit, spuse ea, pentru că mi-am dat seama că totul o să fie în regulă cu ei.

Vic nu știa ce să facă, așa că nu răspunse. După un moment, ea intrebă:

— Când mergem?

— În curând. Trebuie să așteptăm ceva timp.

Întotdeauna cel mai înțelept lucru era să se gândească la clientă și să nu fie prea dur cu ea, dar, așa cum toată lumea remarcase, Vic stătea bine la capitolul acesta, pentru că își exersase precauția. Câteva adjective din vocabularul Complex al locului, o schimbare a luminii sau densității sunetelor pe care le puteai auzi, aveau să-l liniștească mai devreme sau mai târziu. Nu era neliniștit, nu s-ar fi apucat de treabă dacă era neliniștit. Asta făcea parte din meserie.

— Nu e ca și cum ai aștepta să se deschidă o ușă, îl

sfătui odată Emil Bonaventure.

Sunt unele lucruri pe care le iei drept o permisiune.

— Vino să te uiți aici, o invită pe Elizabeth Kielar.

— Nu știu, spuse ea.

Vic ridică din umeri ca și cum răspunsul ei nu ar fi avut vreo importanță. Apoi spuse, pe tonul cu care se adresa clienților:

— Pentru asta ai venit. Ei bine, asta este.

După câteva momente ea păși afectată în jurul găurii și i se alătură, apoi se uitară împreună la site. Niciodată nu știai sigur la ce te uiți. Dincolo de fire, dincolo de rămășițele zidului origin nal, cu turnurile sale de observație căzute, lumina prismatică se ridica pe marginea lucrurilor. Se schimba constant. Zgomote puternice ca de clopote, grinzi enorme ce cădeau sau huruitul unor mecanisme prea mult tura te se întreceau semănând cu agitația unei Vicspi obișnuite, dar zgomotul era multiplicat de milioane de ori. Era ca într-o parodie a funcției originare a locului. De asemenea, se auzeau fragmente din cântece cunoscute, interferându-se ca la un aparat radio unde se schimbă posturile printr-un simplu reostat. Mirosea a ulei, înghețată, gunoi, lemn de mesteacăn iarna. Auzeai un copil plângând sau ceva zăngănind la capătul străzii, era ca o amintire, dar nu tocmai. Dintr-odată izbucneau erupții de lumină dense, de un roz artificial. Cu coloane roșii și cercuri luminoase, păsări zburând către cuiburi în lumina asfințitului și alte schimbări rapide ale luminii. Apoi vedeai lucruri care pluteau în aer și care păreau că sunt la sute de mile depărtare. Nu-ți puteai da seama nici de mărime nici de distanță, pentru că obiectele acelea se tot mișcau într-o curgere lentă, sau, în aparență, erau obiecte obișnuite, numai că de o sută de ori mărite și din alte timpuri, erau bucăți de fier, sticle de lapte, cești și farfurioare din plastic. Erau prea mariși prea bine conturate, pictate în culori pastelate, cu marginile neclare, în stare să se lichefieze în timp ce te uitai. Sau erau prea mici și aveau calitate fotografică extrem de reală, ca și cum ar fi fost luate dintr-o revistă porno de pe Vechiul Pământ: clădiri, poduri, nave

albe, carcase foliare, apoi conturul unui oraș între! răsturnat ca și cum ar fi fost aruncat printre stoluri de papagali verzi, roți de artilerie din fier, o strecurătoare și un tren de jucărie alergând pe niște șine de jucărie. Totul în stadii intermediare diferite de mișcare. Totul generând o lege simplă după care se remodela lumea. În acel timp. În clipa aceea de ascultare și contemplare. Într-un moment perfect și sălbatic și imposibil de interpretat. Erau toate niște lucruri care zburau prin viață. Poate prin propria ta viață. Sau poate a vieții altcuiva la care te uitai. Zi după zi. Poate că găseai mai multe sau mai puține înțelesuri pentru lucrurile pe care le vedeai și care puteau fi descrise ca tiind reale. De fapt. Nu era o distincție clară. Până când nu intrai de-a dreptul în site.

Vic Serotonin nu simțea altceva decât o ușurare când ajungea la Lots. Nu te legai de acest loc și întotdeauna puteai să te răzgândești și să pleci acasă. Dar aveai încă o șansă să te implici și ca rezultat. Te cuprindea un fel de pace. Te simțeai în siguranță din nou. Te simțeai emoționat și relaxat totodată.

— E liniște astăzi… spuse el.

Elizabeth zâmbi vag.

— E îngrozitor. Șopti ea. Nu pot să mai îndur asta.

— O să fii în stare să o faci din nou?

— Nu pot suporta să nu o fac.

— Ei bine. Atunci. Spuse el. Să pornim.

El se îndreptă către ușâ calm și fericit. Dar când se uită după ea. O văzu că era încă la fereastră.

— E timpul potrivit ca să mergem. O încurajă Vic.

Când o luă de după umeri. Simți acea binecunoscută încordare. Așa de bine modelată. Așa de adânc înăuntrul ei. Ca și cum ai fi atins o membrană elastică și te-ai fi oprit să te întrebi ce mai e de făcut după asta. Ea păru că înțelege. Prinsă între Vic și fereastră. Se întoarse către el; el își împinse fața către a ei. Iar ea il mușcă.

— La naiba. Spuse Vic.

Olăsă să plece și își puse mâna pe obraz. Ea îngenunche. Aranjându-și hainele. Apoi pe ea însăși.

— Da. Spuse ea. Ia-mă. Vic. Intră în mine. Vreau să iau ceva cu mine.

El o privi fix.

— Dumnezeule. Vic. Nu înțelegi? Reglează-mă În timp Ce eu mă uit În site!

Așa îi găsi bărbatul care semăna cu Albert Einstein. El ajunse la ușă. Emoționat de drumul cu Cadillacul. Cu răsufarea întretăiată de la urcatul scărilor. Și îi spuse asis. Tentei sale care stătea lângă el. Zâmbindu-i sec lui Vic:

— Sunt încinși ăștia doi. N-am văzut niciodată așa ceva.

— Întotdeauna avem parte de acțiune din partea lui Vic și a lui Elizabeth. Încuviință ea. Acțiune cu două fete.

Vic apucă pistolul Chambers; noua croială a asistentei reacționă într-o fracțiune de secundă și se întoarse ca să răspundă și acea mișcare vagă o făcu să apară reverberat. Ca și cum ar fi fost în mai multe locuri deodată. Apoi străluci o lumină ca un flash. În urma căreia nu se putea vedea nimic altceva decât că Aschemann era la ușă. Îmbătrânit. Palid și perplex; Elizabeth Kielar sări de-a dreptul în gaura din podea și dispăru. Pentru ca să reapară puțin mai târziu alergând peste Lots spre marginea site-ului. Asistenta lui Aschemann se îndreptă calmă spre fereastră și începu să tragă în ea. Gloanțele pistolului Chambers se curbau încet în jos. Prin ploaie. Făcând un zgomot asemenea unui neon defect și lăsând o dâră de flăcări prin vegetația fină.

— Încetează. Spuse Aschemann.

Tonul vocii sale opri din acțiune cultivarul asistentei și aceasta se uită furioasă spre el.

— Ai văzut? se adresă el lui Vic.

— Da. Răspunse Vic.

Însă ceva se întâmplase cu brațul său. Era amorțit până la umăr și nici măcar nu apucase să o vadă mișcându-se.

— Vic. Ți-am zis că te poate face praf într-o clipă.

Vic se odihnea pe podea. Se uita pe fereastră. Mai fusese arestat. Dar nu avea habar de ceea ce avea să se întâmple în continuare. Între timp. Elizabeth Kielar nu se vedea nicăieri. „Reglează-mă În timp ce eu mă uit în site.”

Până la urmă. Asta era ceea ce majoritatea clientelor sale voiau. Nu se duceau niciodată mai departe de Lots. Se culcau cu tine în priveliștea de acolo. Ca și cum asta le-ar fi făcut să înțeleagă ce se petrecea; nu ca pe o stare a lucrurilor. Ci ca pe un fapl de viață. Poate chiar ca pe un lucru conștient. Ele voiau să privească atunci când își dădeau drumul. Și apoi nu mai vorbeau nimic pe drumul de întoarcere. Era mai mult ca o alegere care făcea viața mai interesantă. Vic nu putea spune că își trăia viața ascultând de acest impuls sau că ar fi avut vreo părere despre asta. Dar riscul era mai mic pentru toată lumea dacă asta era dorința clientului. Deși energiile ei erau pe terminate, el n-o credea pe Elizabeth Kielar și începea să regrete că nu știa mai multe lucruri despre ea.

*

Îl luară pe Vic de la Lots și îi spuseră să se urce pe bancheta din spate a Cadillacului roz, reproducere după un model stil ’52, în timp ce Aschemann se așeză în față și își aprinse pipa. În același timp detectivul fu contactat de biroul de poliție.

— Nicio problemă, spuse el, scuturând un băț de chibrit și împingându-l în scrumiera de la bord, zâmbind și dând din cap către Vic. Mai mult vremea e o problemă în dimineața asta. E aici, e bine, îl ținem aiei. Nu, asta-i altă poveste.

În timp ce Aschemann vorbea, asistenta se plimba nerăbdătoare pe lângă mașină. Câteodată se oprea și se uita spre site ca și cum ar fi văzut ceva ce nimeni nu putea să vadă. Linia trupului i se unduia în timp ce cultivarul ei, emoționat de întâlnirea cu Vic, pulsa mereu către suprafață; șuvoiul de date curgea roșu și verde presărat cu ideograme orientale negre prin brațul său. Se sprijini de mașină și zâmbi amabil către Vic, ca și cum ar fi vrut să înceapă o conversație.

— Vic, spuse ea. Ceea ce am eu inhibă ceea ce ai tu. Ești atent? De asta te doare mâna așa de tare.

— Du-te și caut-o pe clienta lui, ordonă Aschemann.

— O cheamă Elizabeth, spuse Vic, și e emoționată.

Asta ar putea îngreuna lucrurile. Te rog, n-o împușca doar pentru atât.

Asistenta se uită la el și apoi lăsă privirea în jos, spre fluxul de date. O luă la fugă prin ploaie.

— Nu te duce în site, strigă Aschemann după ea.

Se uită preocupat către pipă, apoi către site, ca și cum ar fi avut aceeași valoare, într-un context mai larg. Ceva mare și Portocaliu zbură prin aer, dar abia se putea vedea din cauza ploii. Acel ceva rămase atârnat acolo pentru un moment, apoi se plie până dispăru. Intregul incident se termină în patruzeci de secunde și era imposibil de descris zgomotul produs. Aschemann privi cu un fel de aprobare calmă.

— Merge greu azi, spuse el. Acum câteva ore nu era așa. În vale, la Café Surf, se întâmplau multe.

Păru mulțumit de amintire.

— Din punct de vedere fizic, vreau să spun. Și era și prietenul nostru Antoyne. Azi cred că vine o undă și nimic mai mult.

Vic Serotonin ridică din umeri.

— Înâuntru nu-i la fel de liniște, prezise el.

Voia să fie clar că, în timp ce detectivul avea dreptul la o opinie, dintre ei doi, Vic avea avantajul experienței.

— Ce mai face Fat Antoyne?

— Era puțin supărat.

— Antoyne simte lucrurile mai mult decât va recunoaște vreodată.

— Încă mai vreau să intru, Vic.

— De ce?

— Pentru că soția mea e acolo. Ceea ce vedem este ciclul Vicții unei noi specii de lucruri și cred că soția mea era unul din acele lucruri.

Vic știa atât de puțin despre asta, că habar nu avea ce să răspundă.

— Ce specii? spuse el în cele din urmă.

— Plimbă-te prin centrul Saudade în orice noapte, vizitează cluburile, galeriile, barurile cu muzică. Speciile alea. Sau vino să le vezi în celulele de detenție, nou veniții

de la Café Surf care se uită în jurul lor ca proștii, întrebându-se cum au ajuns în lumea noastră. Le place, cui nu i-ar placea? Sexul, friptura și drogurile tari? Cei mai puternici fac ce face toată lumea: iau o cameră, merg, își fac poftele, fac copii; par jigniți, dar asta pentru că ei nu sunt ca noi. Încearcă să stabilească un contact, încearcă să comunice culumea noastră sau cu cineva din ea. Ei sunt aici pentru o schimbare de stare, dar noi suntem prea plini de noi înșine ca să ne intereseze lucrul ăsta. Dacă te gândești la ei ca la niște oameni, vezi că au calități interesante, dar sunt foarte r. Edumeriți. Sunt ca insectele, Vic, după câțiva ani, oricare ar fi fost instinctul care i-a adus din site, îi va duce înapoi acolo.

Era o pistă dublă, spunea el, una În care, ca rezultat al fricii, oamenilor asemenea lui nu le scăpa niciodată acel început.

— De când Traseul căzuse pe Pământ am crezut că știm cum este să evadezi. Nu părea vreo acțiune umană. Părea mai mult o catastrofă. Ne era clar, puteam face reguli pentru asta. I-ai văzut În centrele de carantină. Vic: jumătate om jumătate artefact, dezagregându-se, vorbind pe voci simultane În timp ce codul fiică le curgea din gură asemeni luminii, ca să infecteze un oraș Întreg. Nu eram pregătiți pentru ceva atât de subtil.

— Soția ta e moartă, spuse Vic. Toată lumea știe asta.

Aschemann Încetă brusc să mai vorbească, pentru că îl podidiră lacrimile la colțurile ochilor.

— Îmi pare rău, spuse Vic.

Se priviră stânjeniți.

— Plouă. Spuse Aschemann ținând palma afară. Nu ți-ai dorit vreodată să fii pe altă planetă?

Își șterse stropii de pe față, care părea obosită și neângrijită. Se juca cu scrumiera de la bord. Apoi schimbă câteva cuvinte prin receptor cu asistenta lui și sfârși conversația spunându-i:

— Vino Înapoi, acum. Pierzi timpul tuturor. Vic vrea să fie arestat și să fie pus într-o celulă.

Câteva minute mai târziu ea apăru tăcută dinspre Lots,

cufața, mâinile și pistolul pline de apă.

— Poți să intri În mașină, spuse Aschemann, bătând ușor bancheta de lângă el. Vino și stai aici, pe scaunul șoferului, așa cum îți place ție. Trage capota, dacă ești udă.

— Toți suntem uzi. Spuse Vic.

— Taci din gură, Vic.

Priviră cu plăcere cum capota, care era de aceeași nuanță de alb ca și tapițeria. Se Închidea ușor deasupra capetelor lor. Apoi Aschemann spuse:

— Vic, femeia asta avea o întreagă echipă de pușcași ca site prindă.

El chicoti.

— Așa de hotărâtă este. Ei Încă mai sunt acolo, pe undeva prin ceață, încercând să-și croiască drum spre casă. Vizibilitatea e sub zece metri, și cei din site se pregătesc de comunieare. Se așteptase la mai multă bătaie de cap din partea ta. Sincer să fiu, și eu la fel. Ce-ți mai face brațul? Amorțeala va trece.

Cum nu primi niciun răspuns, ridică din umeri.

— Motivul pentru care ești în custodia noastră este că nu mi-ai dat ceea ce am vrut. Să nu subestimezi niciodată asta. Este motivul pentru care te-am arestat.

— Dar ce facem cu turista? dori polițista să știe.

— Va trebui s-o lăsăm pe turistă, răspunse Aschemann, fără prea mult entuziasm. La urma urmelor, ei își asumă riscul.

Se lăsă pe spătarul scaunului și îi spuse lui Vic Serotonin:

— Știi, cred că-mi doresc ca Emil să stea acolo în locul tău. Emil ar fi mult mai interesat. Nu a văzut niciodată site-ul ca pe o oportunitate de carieră. A fost întotdeauna o aventură de care nu a putut scăpa. Respect asta, Vic. Cum era Emil când te-ai întălnit ultima dată cu el?

— Nu era bine.

— Nici când m-am întâlnit eu cu el nu arăta bine. Dar Edith părea în regulă.

Aschemann îi spuse asistentei:

— Pornește. Să-l ducem pe Vic de aici.

*

Asta se dovedi mai greu decât și-ar fi putut imagina vreodată. Erau în mijlocul unui viraj al Cadillacului, când o ricșă apăru împleticindu-se de după colț, din partea cealaltă a clădirii Baltic Exchange și se repezi către ei, târând un nor de reclame colorate care trosneau prin aerul moale și umed, luminând băltoacele din jurul picioarelor lui Annie, care făceau zgomot. Se împinse tare între mânere, gâfâind ca un cal. Vic putea auzi o voce ce venea dinăuntrul ricșei, dar nu înțelegea ce zice. Fără îndoială, îi dădu sentimentul că lucrurile deveniseră prea complicate pentru a fi controlate.

Din celălalt capăt al clădirii Baltic Exchange, vreo douăzeci de siluete se iviră, purtând haine de ploaie și pălării hidrofuge de pușcași.

Imediat ce îi văzu, asistenta îl apucă pe Aschemann și il împinse în jos, astfel încât motorul să fie între el și pericol.

Apoi deschise portiera și se rostogoli în ploaie, urlând comenzi în receptorul său. Cultivarul ei Începu să vibreze; se vedea deja pe mușchii ei. Aschemann, cu gâtui îndoit, clipea către transmițător:

— Ce se întâmplă? îl întrebă pe Vic. Vezi ce se întâmplă?

Între timp, Cadillacul continua să vireze, încetinind până se opri, pe o parte, lângă ricșa care se apropia. Portiera șoferului stătea acum deschisă larg, permițându-i lui Vic să recunoască silueta lui Alice Nylon din ricșă.

— Al naibii dezastru, îi spuse el lui Aschemann. Anunță-i pe nebunii ăia să nu împuște pe nimeni.

Se aplecă în față și își scoase capul pe geam.

— Alice, țipă el, lua-te-ar naiba Alice, sunt eu, Vic.

— Bună, Vic, răspunse Alice. Uită-te la mine!

— Cheamă-ți puștanii înapoi, îi spuse Vic. Nimeni nu vrea să se întâmple nimic. Nu sta așa, adăugă, nu e bine și te vei răni.

Înainte ca Alice să poată răspunde, ricșa se opri.

— Nu pot duce trei persoane, sunt mulți, chiar și pentru un ponei de mărimea mea, spuse fata.

Se aplecă înainte între mânere, vomită cu grijă exersată

între propriile picioare și examină ceea ce ieșise.

— Nimic grav, trece cu un dexamil, hotărâ ea. Mai am pastile, dacă mai vrea cineva.

Un râs gros însoțit de o muzică ciudată răzbătu afară din ricșă.

— Drăguță mașină, Vic, spuse ocupantul.

— Chiar este o mașină drăguță, Paulie, încuviință fata. Automobil din 1952, Pushrod V8, 330 livre la 2700 rpm. Motorul duce, știi?

— Dumnezeule, spuse Paulie DeRaad. Toată lumea se pricepe aici pe Retro Radio. Deschide asta, Alice, ca să-l putem vedea pe vechiul meu prieten, Vic.

— Paulie, să nu tragi în nimeni, spuse Vic.

— Îmi spui „Paulie” pe riscul tău, promise el. La ce naiba te holbezi așa?

Când Alice Nylon dădu la o parte paravanul țeapăn al ric- Șei, un miros de fecale răbufni afară și puteai imediat să îți dai seama că Paulie se afla într-o stare jalnică. Îl înghesuiseră acolo cu ceea ce mai rămăsese din băiatul din Point și amândoi stăteau îmbrățișați în mod ciudat, ca și cum era ceva nou pentru ei, în ciuda experienței. Respirau blând unul în ochii celuilalt. Niciunul dintre ei nu se mai aveau pe sine și trupurile lor albe ca de porțelan erau acoperite de un film fin, lucios, rășinos, care, deși părea lichid la prima vedere, se întărea și se crăpa, aseme^ nea unei substanțe special emanate de piele ca să îi apere de aer. Paulie încă avea forma sa obișnuită, dar băiatul începuse să se umfle, și era moale și vânăt. Trecuseră treizeci sau patruzeci de ani de când Vic îl văzuse prima oară în clădirea de la Suicide Point. Oricum l-ai fi privit, părea să se uite în altă parte. Habar nu avea unde se află, sau ce i se întâmplă. În ciuda acestui lucru, el părea bucuros. Fire de lumină îi ieșeau din gură ca niște molii foarte mici, însoțite de câteva note muzicale.

Paulie, mai puțin mulțumit de starea sa, dădea dintr-o mână.

— Alice, iar s-a lipit de mine, spuse el.

Alice îi despărți cu grijă, astfel încât șeful ei să poată

coborâ din ricșă. Faptul că Paulie nu se putea aduna ca să-și privească propriul trup făcea lucrurile și mai complicate.

— Trebuie să mă ajuți, Paulie, îl rugă Alice; dar el continua să privească undeva departe, dincolo de Alice.

Nu voia să admită că ea îl ajuta. În cele din urmă ea îl așeză pe ciment, în fața lui Vic Serotonin, și începu să se legene și își deschise brațele, mirosind îngrozitor. Părți din fața lui se dezagregau, apoi se adunau la loc.

— Vezi, Vic? Vezi ce ai făcut?

Vic fu salvat de la a da un răspuns de către Lens Aschemann, care se strecură afară din Cadiliac de pe locul pasagerului, încheindu-se la haină.

— Ploaia asta, se plânse detectivul, parcă n-o să înceteze niciodată. Ar trebui să te ferești de ea, Paulie, pentru că nu arăți prea bine.

Și îi trimise un zâmbet.

— Mai bine mergi la o cameră de carantină, unde te pot găsi mai ușor.

Carantina nu era o opțiune valabilă pentru DeRaad din cauza a ceea ce i se putea întâmpla acolo. Lăsându-l să se gândească la asta, Aschemann trecu pe lângă ricșă și se uită în jos cu un fel de furie crescândă pe chip.

— Nu pe mine mă vrei? cântă copilul Point pe trei voci. Nu era clar cum, dar îl putea simți pe detectiv acolo. El râse.

— Nimeni nu mă vrea.

Aschemann se aplecă peste ricșă pentru puțin timp, ca un bătr în care studia un copil.

— Ceea ce ai făcut tu aici nu e bine pentru nimeni, îi spuse lui Vic, fără să-și ridice privirea.

Trupele lui Alice Nylon patrulau fără încetare, șoptindu-și unul celuilalt Într-un limbaj de luptă care semăna cu o gâlgâială ca și cum s-ar fi aflat pe arenă la Preter Coeur. Asistenta lui Aschemann nu era pregătită pentru ei, în ciuda superiorității cultivarului ei. Lucrurile nu se puteau schimba, hotărâ ea, în timp ce echipa sa de pușcași rămăsese prinsă acolo, la întretăierea vremii rele cu interferențele site-ului. Dar situația nu avea să dureze o veșnicie și atunci ea avea

să vadă ce se va întâmpla. Luând această decizie, ea se deconectă și acum stătea lungită în partea din spate a Cadillacului, de unde putea schimba zâmbete ironice cu Alice Nylon sau se putea uita cu un fel de aversiune amuzată la tot ce se întâmplase cu Paulie DeRaad. Lucrurile puteau doar să se înrăutățească în ceea ce-l privea pe Paulie. Dacă ar mai rezista încă douăsprezece ore, ceea ce părea un noroc, Hygiene l-ar fi sechestrat într-o capsulă orbitală. Acolo putea fi intubat În toate orificiile naturale și chiar În mai multe. I-ar băga niște fire prin cerul gurii și în creier în speranța că vreun monitor plin de zel ar putea să-i ardă codul Înainte să devină pe deplin operabil și să scape. Oricum, el avea să moară. Între timp, el era un pericol pentru ceilalți din jurul său și, fără sprijinul lui Alice, ar fi rămas fără niciun prieten.

— Ghinion, Paulie, spuse asistenta.

— Ar trebui să fii cu ochii pe prizonier, o sfătui Aschemann, dacă tot vrei să fii de folos.

Îi adresă o privire plină de scuze lui DeRaad.

— Care-i interesul tău în toată treaba asta, Paulie? Ai renunțat la Vic, ăsta este sfârșitul.

Vic îl privi fix pe Aschemann apoi pe Paulie și îi spuse acestuia din urmă:

— Ai renunțat la mine, Paulie? Mă simt jignit.

DeRaad il ignoră.

— Așa se pare, nu este în interesul meu, îi spuse lui Aschemann, plus suferința și umilința pe care trebuie să le îndur. Dar Vic e cel care a intrat în site după un artefact și l-a scos de acolo. Suferi?, țipă deodată la Vic.

Câțiva stropi de salivă îi ieșiră din gură și Vic se dădu în lături ca să nu fie infectat de orice s-ar fi incubat în Paulie.

— La naiba, nenorocitule, mi-ai adus ofiică! Uită-te la mine!

Țipetele îl obosiră pe Paulie. Scutură din cap dezgustat.

— Mi-ai făcut-o, Vic, așa că ți-am făcut-o și eu. Ca între prieteni.

— Ți-ai făcut-o singur, Paulie, spuse Vic, eu doar am fost mesagerul vești lor proaste.

Dar Paulie deja își făcea loc înapoi în ricșă prin ploaia caldă, lăsându-se greu pe umărul lui Alice Nylon. În urma sa rămase senzația că lucrurile scăpaseră de sub control. Aschemann îl avea pe Vic. Paulie se răzbunase. Oamenii lui Aschemann aveau să vorbească cu oamenii care-l îngrijeau pe Paulie și complicațiile suplimentare pe care le reprezenta s-ar fi rezolvat la un nivel mai înalt. Chiar și Paulie acceptă asta. CMP-ul ar fi trimis pe cineva după el și el nu ar fi fugit, pentru că era important să-și protejeze brandul, el era, la urma urmelor, ultimul supraVicțuitor de pe vechiul El Rayo X, înregistrarea holografică a incidentului putând fi privită oricând la Clubul Semiramide. Trebuia să ducă legenda mai departe. Ca rezultat, putea să evadeze. Toată lumea de la Lots în dimineața aceea putea să se întoarcă acasă fără să se facă de râs. Așa că ar fi rămas, dar vremea se schimba. Vântul dinspre ocean împrăștia masa de nori în bucăți mari de sute de metri. Într-un nor, rafale imprevizibile și vârtejuri veneau și plecau, pline de ploaie și lumină într-un moment, iar în celălalt cu zăpadă și întuneric. Dezorientată electromagnetic, încă așteptând instrucțiuni, echipa de trăgători de la Departamentul Delicte, specialiști în coduri, specialiști în arme și un pilot uman blindat într-un vehicul de distribuție DBH, erau împrăștiați la întâmplare pe o suprafață de șaptezeci de noduri în site. Nimeni nu voia asta. Pilotul cântări lucrurile, ridică din umeri și se strecură în prima breșă pe care o găsi. Plecă de acolo.

— Încetați, încetați! ordonă asistenta lui Aschemann.

DBH-ul spărsese norul, prinse colțul de sud – est de la Baltic Exchange și, rotindu-și rapid armele asimetrice, ochi în jos spre Cadillacul lui Aschemann, gloanțele oprindu-se în ciment.

De vreme ce nu era nicio interpretare corectă a acestei mișcări, fiecare luă inițiativa. Vic Serotonin coborâ în spatele Cadillacului. Oamenii lui Alice Nylon atacară rămășițele echipei de trăgători cu pistoale Chambers și arme termobarice manuale. Echipa de trăgători, neputând să răspundă, chemă ajutoare. Alice Nylon trase spre

asistenta lui Aschemann, dar aceasta își activase cultivarul și deja se repezea de-a lungul cimentului spre DBH, lăsând în urmă imaginile ei înghețate, curioase, de pe unde se oprise, destul timp cât ochiul să rețină o serie de detalii. Fiecare dintre aceste pauze reprezenta câte unul dintre trăgătorii lui Alice Nylon fiind asaltat, avariat și aruncat într-o atitudine dezmembrată.

— Nimic din toate acestea n-a fost intenționat, îi spuse Aschemann lui Paulie.

— Sunteți terminați cu toții din cauza asta, îi spuse Paulie lui Aschemann.

În DBH, situația depășise orice limită. Carcasa era torpilată. Specialiștii în coduri erau morți. Implantul din cerul gurii pilotului, smuls de gravitație, atârna de consolă, ca o masă de fire fine de aur, fiecare dintre ele atins de materie cenușie proaspătă. Într-o încercare de a se salva, vasul se decuplase. Într-o încercare de a salva pilotul, nava își activase la maximum efedrinele și SSRI-ul, dar ochii ei priveau în direcții diferite și zâmbetul îi era gol, la fel ca și hardul ei. Ceea ce era cel mai rău, codul începuse să se scurgă prin scuturile energetice avariate și se târa către personalul în viață care, din cauza rănilor din impact, se loveau, țipau și se chinuiau să iasă afară.

Asistenta lui Aschemann se opri și cântări toate astea. O văzură prin razele de lumină consultându-și fluxul de date din braț. Se rugau de ea. Dacă te-ai fi întrebat chiar atunci ce-i făcuseră cu trăsăturile feței, ai fi putut spune că era total inexpresivă. Dar ce putea asta să însemne? Era o polițistă care indrepta regulamentar pistolul către inamic. Era o polițistă care-i împușca pe supraVicțuitori înainte să dea foc epavei Avea aptitudini pentru lucrurile practice. Era o polițistă care credea că o să privească ridicându-se fumul alb și gros. Pentru câteva clipe. Pentru a se asigura. Înainte să-și lase cultivarul să o acapareze iar și să o ghideze spre următoarea țintă.

Nimeni nu dorea ca ea să mai scape lucrurile de subcontrol.

*

Annie. Fata de la ricșă. Stătea prin preajmă. Plină de un fel de groază ciudată din cauza felului în care lucrurile se desfășurau și întrebându-se ce va dori pasagerul său să facă în continuare. Nu putea să-i atragă atenția. Așa că ieși dintre mânerele ricșei și se duse în spatele Cadillacului. Pe care-l știa pentru că-l văzuse în tot orașul. În special în centru. Și încerca să intre în vorbă cu bărbatul acela. Vic. Care stătea pe pământul ud. Cu picioarele întinse în față. Dezvelind o armă dintr-o pânză murdară de ulei.

— E mașina ta? întrebă ea.

— Nu.

— Măcar dacă ai fi crezut că este. După cum spunea Paulie. Am mai văzut-o pe aici. 1952. Cu bară de tracțiune V8. 330 cm cubi. 3-l3/16 x 3-5/8. Cel mai bun motor făcut vreodată. Drăguț corp. Își plimbă degetele în jos pe partea din spate a mașinii. Simțind-o fină ca pe un amestec de perle cu ciocolată.

— Și te-ai îmbrăcat în alb toată. De fapt. Zise ea pe un ton înțelept. Eu aș vrea mai curând să fiu una ca tine decât să te am. Și. Cum spuneai. Ăștia sunt prietenii tai?

— Nu chiar. Spuse Vic.

— Eu lucrez pentru Paulie mai tot timpul.

— Nu e nimeni mai generos ca Paulie. Spuse Vic. Atunci când ești de partea lui.

EI continuă:

— Ar trebui acum să stai aplecaU.

Se pitulă de-a lungul Cadillacului până reuși să iasă de după aripa din față. În acel moment rezervorul de combustibil al navei de la Departamentul Delicte explodă și un fum alb ieși în dâre curbate la întâmplare spre cer. Bucăți rupte începură săcadă pe pământ. Vic tresări, apoi se uită din nou.

— La naiba, spuse el. E Încă În viață.

Puțin mai târziu adăugă:

— De fapt, cred că-i singurul lucru viu de acolo.

Când rosti asta, era confuz dar arăta ca și cum îl cuprinse teama. Se târâ înapoi spre fata cu rieșa.

— Dacă vine în direcția asta, o sfătui el. Ar trebui să

pleci.

— Nu am client, spuse ea, nu plec fără client.

— Cum vrei.

O lumină ciudat colorată În verde mentă se răspândi peste Lots, unde polițista, foarte liniștită, continua să privească la nava avariată de flăcări ca și cum era un amănunt care-i scăpa. Asta îl neliniști și îl enervă pe Vic și, ca să-l scoată din starea asta, Annie spuse:

— Paulie are suflet bun, dar adesea este prea concentrat. Ai putea spune asta despre el. Știi, urăsc armele de foc. Aș pleca dar au pus băiatul ăsta în echipamentul meu și nimeni nu pare să se hotărască ce să facem cu el. L-am tot plimbat zilele astea.

— Uite-ți clientul, spuse Vic.

— Nu e neapărat client cât e și obligație, spuse ea. Simți cum miroase? Dumnezeule!

De fapt, spunea ea, îi părea rău pentru el, el nu era nimic altceva decât un copil Point care nu făcuse rău nimănui, deși credea ea că întotdeauna erau două fațete ale aceluiași tip de pasivitate, și ea se Întrebă dacă el va ajunge cu bine acasă. Ca rezultat, când Vic îi spuse asta, era ca și cum ar fi obținut permisiunea. Nimeni nu era interesat de ea, pur și simplu stăteau și așteptau șocați să vadă ce va face polițista în continuare, așa că ea se duse la ricșa sa, intră între mânere și o împinse până la Cadillac, înspre Vic. Vic stătea iarăși pe jos, cu picioarele Întinse în față.

— Aș putea să te duc și pe tine, se oferi ea.

În momentul acela Alice Nylon păși lângă Cadillac.

— Paulie vrea să știi că a terminat cu tine, Vic, spuse ea formal.

Se gândi un moment.

— Am fost prieteni, tu și cu mine, și îmi pare rău că trebuie să fac asta.

Și chiar dacă Vic stătea pe jos, ea trebui să-i împingă arma în obraz, ridicând-o greu și ochind.

— Dar sunt cam încurcată cu asta.

— Drăcia dracului, Alice, il auziră pe Paulie strigând,

omoară-l. Am dreptul să mă simt trădat.

— Tu îl înțelegi, îi spuse Vic lui Alice. Paulie ar trebui să fie în drum spre casă la Beddington Gardens acum, în speranța că va putea să poată uita ce s-a întâmplat cu el.

— Du-te naibii, spuse DeRaad. Am auzit asta.

*

Între timp, Paulie se plimba nervos, transpirând și gesticulând, sau ședea pe ciment pentru câteva minute, cu mâinile între genunchi și urmărea tot ce se întâmplă, cu o expresie tăcută. Se uită la Baltie Exchange, apoi în jos la propria piele, cenușie și albă în același timp și așa de strălucitoare de parcă ar fi fost unsă cu ceară și deodată privi spre site. Spuse:

— Cred că e în picioarele mele. O simt cumva în picioare.

Apoi el se ridieă din nou și merse clătinându-se, până ajunse față în față cu Aschemann, detectivul de poliție, căruia îi vorbea doar când avea nevoie de o pauză să nu mai rânjească la Vic Serotonin.

— Tu și cu mine, Lens, suntem deasupra rahatului ăstuia, spuse el.

Examină fațada clădirii Baltie Exchange încă o dată ca și cum ar fi fost mirat că vede stâlpii din fier, de șirurile de ferestre luminate de un gri-bleu. Apoi adăugă:

— Suntem la un alt nivel decât tot rahatul ăsta.

Sosirea lui Aschemann la Lots nu avea nimic în comun cu Paulie DeRaad. Nu avea nimic special de-a face cu metodele lui DeRaad. Așa că, atunci când Paulie îi vorbi așa, el nu se putu gândi la ce să îi răspundă, dar stătea așa cu ploaia în părul albit simțindu-l nearanjat și fără volum, în timp ce fumul de la nava avariată îi intra în gât și Paulie îi striga în ureche. Nimic nu se întâmpla fără ca Aschemann să nu priceapă. Nu era genul lui de situație. Într-o clipă puteau muri cu toții.

— Paulie, reuși în cele din urmă să spună, aici lucrurile au luat o întorsătură foarte proastă.

Dar atenția lui Paulie se mutase spre altceva. În cultivarul lui avea înscris un nivel de ADHD ca o cerință

profesională. El o arătă pe polițistă prinsă într-o fugă inexplicabilă spre Lots. Dădu din cap pentru a sublinia că, în ciuda bogatei sale experienței, chiar și pentru el putea fi o pierdere.

— Lens, croiala ei nu e făcută de armată, presupuse el.

— A venit la mine de la Delicte Sportive ca stagiară, pentru o lună, încuviință Aschemann, bucuros că găsise un subiect de conversație. Dumnezeu știe ce i-a pus să-i facă acolo.

În final Paulie păru îngrijorat.

— La naiba, spuse el.

— Să fiu sincer, ea conduce bine și estebună la limbi străine.

— Am conexiuni care le anihilează pe ale ei, se oferi Paulie, dacă asta-i problema.

Aschemann avea o viziune limpede asupra conexiunilor lui DeRaad, plutind pe orbite fragmentare undeva, la câteva mile distanță, coborând una câte una astfel încât cu un soft de rezonanță puteau să pătrundă fragmentar prin dezordinea electromagnetică din site. Spre deosebire de el, ei știau exact unde se aflau, unde se aflau toate lucrurile. La mile depărtare, părea prea aproape.

— Paulie, Paulie, mă înspăimânți, spuse el, deși nu pe Paulie îl putea vedea așa de bine cu ochii minții. Nu am nevoie de asta, promise el în grabă. E frumos din partea ta să oferi asta, dar nu va fi nevoie.

Contactă din nou asistenta.

— Răspunde, pentru numele lui Dumnezeu, o imploră el.

Chiar deschidea o a doua linie de contact, în caz că avea nevoie de mai mult ajutor.

Între timp, își puse mâinile pe brațul lui DeRaad, în ceea ce ar fi trebuit să fie un gest de liniștire.

Pe Paulie îl preocupa cultivarul său. Dialogul cu codul fiică nu mergea bine. Cicatricele abia vizibile care trebuiau să-l aducă pe Paulie în starea sistemului său imunitar din zilele sale de glorie de pe El Rayo X nu mai erau funcționale. Acum fiica își croia drum prin sistem (încetinită doar de descoperirea că, În cazul lui Paulie, croitorul militar

folosise în locul imunoglobinelor obișnuite, proteine îmbogățite cu leucine, generate de ADN-ul de pește.) Fără îndoială că pachetul cultivar fusese excelent la timpul său și, în ciuda acestor dificultăți, rămăsese destul de conștient de lumea din afară pentru ca Paulie să interpreteze greșit motivele lui Aschemann. Impulsurile nervoase se propagau la o viteză de patru ori mai mare decât cea normală; instrucțiuni simple erau generate în rămășițele sistemului nervos central al lui Paulie. Mintea conștientă procesează patruzeci de biți pe secundă, dar sistemul nervos central, milioane. Dezordinea este infinit de mare. Înainte să-și dea seama ce face, Paulie DeRaad îl lovise pe detectiv de două ori în piept și odată în gât și în urechea stângă. Privi în jos. Cu surprindere. Ridică din umeri și spuse:

— Du-te naibii, Lens!

Apoi:

— Ascultă, chiar nu am vrut să fac asta. Îmi pare rău.

*

Dincolo de zona cu ciment, polițista se trezi într-un fel de tresărire și se uită în jurul ei tocmai la timp ca să-l vadă pe Aschemann împiedicându-se și căzând. Stătu o fracțiune de secundă să cântărească situația, apoi dispăru și reapăru pe neașteptate în fața lui Alice Nylon.

— Uau, spuse Alice.

Asistenta zâmbi și își lăsă cultivarul să preia comanda. După asta termină cu Alice, își făcu drum spre Paulie DeRaad și îl puse și pe el jos. Apoi veni lângă Vic și îngenunche, umăr lângă umăr, așa de aproape că îi putea simți pielea, uitându-se în aceeași direcție ca și el, cu trupul tremurând și scoțând aburi cu urme de căldură generată de adaosurile din mitocondrii și transportul exotic de ATP, ca și cum ar fi vrut să vadă exact ceea ce vedea și Vic. Mirosea înțepător și sărat ca o cușcă de animal. Avea întipărită pe chip o expresie pe care n-o înțelegea. Zâmbea.

— Hai, Vic Testosteron, șopti ea. Încearcă-mă. Arată-mi mișcarea ta specială.

Vic tremura. Stătu cât de liniștit putu. Minutele treceau. Își închise ochii înainte să îi simtă cultivarul și ea râse și își

trecu un deget ușor peste pulsul lui de la gât spunând:

— Ascultă, Vic, ești în siguranță acum și se depărtă.

Când o văzu mai apoi, ea îl trăgea pe Aschemann în spatele Cadillacului, unde putea să il ferească de ploaie. Cu excepția fluxului de date ca niște ideograme chinezești care îi curgea încontinuu în braț, părea destul de normală. Era ca un fel de experiment sau ca o glumă a croitorului de la Delicte Sportive, ca o ambuscadă pentru oameni ca Vic. Devenise altceva.

*

Vic se chinui să-și strângă picioarele.

Le simțea reci și țepene de la ploaie.

Alice Nylon zăcea într-o baltă murdară cu o mână într-o parte, cu impermeabilul albastru f1uturând intermitent în vânt cât să descopere adidașii roz. Pălăria îi căzuse. O dâră de sânge îi ieșise de la colțul stâng al gurii. Alice își mușcase limba în cădere, dar alta era problema. Vic simțea o încordare în mușchii abdomenului ei și în spate, mai jos, era ceva foarte tare, ca o pară. Albul ochilor era acum galben. Splina cedase, diagnostică el. Erau rupturi și la alte organe. Niciun semn pe dinafară, dar totul era zdrobit înăuntru. Ochii ei păreau obosiți, dinții putrezi, fața sa mică, fără linii, părea îmbătrânită brusc.

— La naiba, Alice, spuse el.

Ea deschise ochii.

— Mi-am pierdut arma, Vic, șopti ea.

— Paulie îți va cumpăra alta nouă.

— Știi ceva?, spuse ea.

— Ce, Alice?

— Eu și cu Map Boy am făcut-o. Am făcut-o, Vic.

Ea chicoti. O convulsie scurtă trecu prin trupul ei.

— Sunt puțin mai tânără decât el, spuse ea. Așa că nu eram interesată. Dar el este destul de drăguț și trebuia să o fac înainte să mor. Vic, l-ai cunoscut vreodată pe Map Boy?

— Nu, niciodată.

— Este drăguț. Vic?

— Ce este?

Niciun răspuns.

— Alice?

*

Paulie DeRaad Îngenunche pe ciment mormăind În receptor. Vic se ridică și îi spuse:

— Alice e moartă și într-o oarecare măsură, este vina ta, Paulie.

În confruntarea cu asistenta lui Aschemann, ambele încheieturi ale umerilor Îi fuseseră dislocate. Brațele sale nu mai răspundeau și îl Împiedicau să Își mențină poziția, de fiecare dată când trupul său amenința să cadă, el o lăsa în ultimul moment și apoi Își Încorda pieptul într-o mișcare curios de grațioasă ca să se ridice, dar, în ciuda acestui lucru, el nu părea necăjit sau cel puțin interesat. Le lăsă să atârne, asemenea unor mâneci de la o haină. Fața sa era Întunecată, deși pete de culoare se răspândeau În sus, unde vechile arsuri de la radiații subțiaseră pielea.

— Am căpătat o ulcerație urâtă la gură, știu asta, spuse el. Vrei să tragi buza în jos să te uiți?

— Dumnezeule, Paulie.

— Nenorocita asta de poliție nu mă Iasă În pace. Oriunde mă duc, ei sunt primii. Pun Întrebări, iau nume. Îți amintești Cor Caroli, Vic? Nave K În flăcări în peste jumătate din sistem? Wendy del Muerte a Încercat să aterizeze În picaj cu o navă Alcubiere care avea motorul Încă pornit. Nu va mai fi nimeni ca Wendy, niciodată.

— N-am fost acolo, răspunse Vic.

— A, da? Ce-mi place, spuse Paulie și râse ca și cum Vic adusese în discuție amintiri comune de care se puteau bucura amândoi.

Ochii lui se luminară, apoi imediat deveniră mirați. Uitase cine era.

— Îmi place asta, spuse.

Se rezemă, vomă puțin și se prăbuși Într-o parte. Vic se asigură că este în viață, apoi îl lăsă acolo.

— Vreau să știi că am terminat cu tine, Paulie, îi spuse peste umăr.

Treaba era oricum la pământ în ceea ce-l privea pe Paulie; în comparație cu el. Lens Aschemann, întins într-o

poziție ciudată pe scaunul din spate al mașinii sale, cu capul dat pe spate, cu gura deschisă, părea că se bucură de dimineața aceea. Era conștient și își tampona ușor urechea cu batista din bumbac, umedă. Ochii lui urmăreau parcă ceva de dincolo de orizont, dar neliniștea lui era la fel de evidentă ca și costumul maro și părea prea obosit ca să mai poată vorbi. Loviturile lui Paulie îi spărseseră timpanul și îi loviră câteva coaste.

— Mă bucur să te văd, Vic, spuse, și să știu că ai trecutcu bine prin asta. Nu te îngrijora pentru mine, sunt mai mult uluit. Poate puțin surd. Vic, e bine că nu ai fugit.

La asta, asistenta îi zâmbi slab.

— Vic n-o să fugă, spuse ea.

La optsprezece mile deasupra capetelor lor, una din conexiunile lui DeRaad tură motorul fRAM timp de 7,02 milisecunde, pluti leneșă pe spate și primele mănunchiuri de lumină se împrăștiară în atmosferă ca o auroră și se repeziră spre Pământ. În felul ăsta Paulie știa că mai era o investiție bună încă. Cerul se deschise. Un zgomot surd pocni din înalturi. Un obiect gri-mat, cu marginile triunghiulare, se scufundă în atmosferă și survolă peste Lots la o viteză de Mach 14 apoi se oprise la vreo zece metri deasupra clădirii Baltic Exchange. Nava K Poule de Luxe, pentru operațiuni militare ale bazei din Golful Radio, rămase suspendată un moment, cu carcasa fierbând și emițând de toate, de la microunde până la raze gamma, apoi făcu un viraj la 180^0 și își coborî cu atenție botul în direcția Cadillacului lui Aschemann.

Paulie era în picioare, dansând pe ciment, strigând și urlând și încercând să dea din mâini.

— La naiba, strigă el. Uită-te la asta!

De parcă ar fi avut o singură grijă, nava K se lăsă pe pământ în fața sa. O trapă se deschise. Paulie se împletici spre ea, cu brațele mișcându-se la întâmplare.

— Ascultă, Vic, strigă el. Ce părere ai despre asta? E bătrâna Warm Chicken. Așa-i că-i urâtă?

Lacrimile îi curgeau pe față. Ridică din umeri. Coborâ de pe rampă și se întoarse în vârf.

— Pot să-ți spun ceva. Vic? întrebă el. Înainte să plec? Până și vopseaua vehiculului ăstuia e toxică.

Cineva îl trase înăuntru deodată și trapa se închise.

Nava K se ridică puțin și pluti înainte. Cu botul în jos. Până când se opri deasupra capotei Cadillacului. Scotea un sunet ca de prăjeală – însuși aerul fiind prăjit – ca și cum armamentul ar fi răspuns unor salve guvernamentale de la cincizeci de ani-lumină de Plajă. În Cadillac. Aschemann și asistenta sa îi simțeau căldura și privirea ațintită asupra lor. De fiecare dată când unul dintre ei expira. Căpitanul K. Aflat în siguranță în rezervorul lui cu proteome. Știa. Voiau ca ei să fie conștienți că el știe asta. Trecu un minut. Apoi încă unul. Stăteau acolo. Întrebându-se ce să facă. Fiecare părticică din ADN-ul lor fiind verificată; în același timp. Matematica sa număra nivelul Plank al fluctuațiilor din vidul de dincolo de fotosfera stelei locale. Unde rămăsese restul navelor din escadrila deluxe. Le dădu un moment să aprecieze cât de puternică era și câte stiluri de comportament avea. Apoi se răsuci ușor pe axul vertical. Își aprinse motoarele și părăsi gravitația la o viteză cu puțin sub Mach 42. Lăsând în urmă o dâră subțire. Dar vizibilă. De gaz ionizat.

Lens Aschemann oftă.

— Cine ne va salva de mașini. Vic? întrebă el.

Niciun răspuns. Portiera șoferului scârțâia în vânt.

*

Fata cu ricșa lui DeRaad privise toată scena de la o distanță de câteva sute de metri. În partea dinspre oraș a Lots-ului.

Nu știa ce să zică despre asta. Nu era pregătită să spună că era cel mai scârbos sau cel mai interesant lucru pe care îl văzuse vreodată. Pentru că aici. În 2444 d.Hr. ^ toți vedeau mereu lucruri noi.

— Și când tragi o ricșă pentru a-ți câștiga pâinea. Remarcă ea spre clientul său. Vezi de toate.

În cazul de față „de toate” însemna trupuri împrăștiate peste Lots. Un fum alb, gros și nisipos se ridica din nava strivită. Două siluete mici, ca de copii, se ajutau una pe alta

să se târască departe de acel loc. Nu știa ce i se întâmplase lui Paulie DeRaad, deși el nu arăta bine când îl văzuse ultima dată.

O briză sufla a schimbare, așa că poate aveau să aștepte o vreme mai bună. Când nava K dispăru din raza de vizibilitate ca o lumină în ceruri, o siluetă cu o bonetă de lână se repezi din Cadillac. Era Vic, băiatul cu care vorbise.

— Cred că băiatul de acolo aleargă bine, fu nevoită să re- cunoască. S-ar putea mișca mai bine dacă s-ar antrena puțin. Sau, mai bine, ar putea să-și ia un pachet cultivar.

Ploaia se transformă în lapoviță în timp ce se ducea spre vest, iar vizibilitatea deveni și mai slabă ca înainte, dar se putea vedea că el avea o geantă pe umăr și o armă în mână. După câteva minute, motorul Cadillacului porni și se mișcă încet peste ciment, ca și cum l-ar fi urmărit. Dar nu ieși din viteza întâi și în scurt timp se opri. Dinăuntru izbucniră câteva strigăte, de parcă era un fel de ceartă. Portiera șoferului se deschise și o femeie coborî. Apoi ea se urcă din nou și trânti portiera. Vic Serotonin puse Baltic Exchange între el și Cadillac și dispăru în site. „Nu da vina pe mine, gândi fata de la ricșă. Eu m-am oferit să-l duc.”

— Ai văzut? întrebă ea. A luat-o în direcția greșită.

Clientul, care avea o problemă cu vocea, în afară de alte probleme ale sale, făcu un zgomot ca de trei tonuri muzicale cântate în același timp.

— Molii împerecheate cu vulpi, spuse el, vibrând în fața lor, în aerul gol.

Râse. Câteva fire de lumină ieșiră de sub capota ricșei pentru a se împleti într-un buchet ca într-o reclamă.

— Fețele vulpilor sunt ca florile pentru ele, se apropie mai mult.

Annie ridică din umeri. Unii pasageri voiau energie, alții nu. Ăsta era alt lucru nou.

— Ascultă, n-ai de gând să plecăm? dori ea să știe. Pentru că nu mai e nimic de făcut aici.

— Să mergem, spuseră trei voci, simultan.

— E rândul tău. Dragă.

Ea se uită încă o dată la Cadillacul roz și suspină. Era cu

siguranță mașina ei preferată. Cu vopseaua ei fină și cu stopurile franțuzești. Pentru ea fusese cea mai tare chestie pe ziua aceea.

— As vrea să fiu și eu măcar odată așa de frumoasă. Vorbi ca pentru sine. Apoi întoarse ricșa și o luă calmă la trap către Saudade.

— Nu te îngrijora. Îl liniști ea pe copilul Point. Știu unde te-au ținut.

— Să ne mișcăm.

9.
Alb și negru

Camera lui Liv Hula avea o chiuvetă princiară roz-bom-bon pe peretele opus ușii. Cum intrai pe dreapta era un pat de fier vopsit în alb cu reflexii gri maroniu deschis și cufărul pentru pături, simplu, de lemn, era la piciorul patului. Era orientat înspre fereastră, cu vederea spre un povârniș de-a latul acoperișurilor umede, căile unor străzi înguste, grădini înghesuite, până la fabrici și un segment îngust al site-ului. În față era oglinda chiuvetei, de vreo cincizeci de centimetri pătrați, așezată înclinat față de chiuvetă, care era în formă de scoică având șanțuri adânci, lungi și paralele, cu o bucată de săpun de lavandă pe ea și cu singurul robinet, cu apă rece. În chiuvetă, sub robinet, era o pată de calcar în formă de mormoloc, adăugată cu îndemânare, dar avea culoarea gri gălbui iritantă, la fel ca și partea de jos a patului. Liv avea o mulțime de alte lucruri, dar dacă te-ar fi invitat la ea, acesta era elementul pe care il observai și era atât de urât că n-ai fi înțeles de ce l-a ales. Când ea ajunse în Saudade, camera fusese apărarea ei împotriva a tot ce Liv Hula deja fusese. Ea închise ușa și se uită în oglindă zâmbind, în timp ce din robinetul ieftin curgea apa rece, peste orice altă imagine anterioară a sinelui ei.

Liv stătu până târziu în stradă după ce Vic Serotonin și

clienta lui dispăruseră. Mai tot timpul se ridica pe vârful picioarelor și întindea gâtul pentru că i se păruse că îi vede din nou în depărtare. Era ca și cum cei doi încă se îndepărtau de ea în linie dreaptă, așa că tot ce trebuia să facă era să desprindă imaginea lor cumva din mintea ei. După aproape o oră, soarele apăru. Traficul crescuse pe Straint. Apoi o dâră albă și groasă de fum începu să se ridice de undeva din aureolă la un grad sau două către nord, iar nesiguranța lui Liv lăsă loc nepăsării.

„Nu pot să stau aici la infinit“, gândi ea... „Nu pot să stau în stradă așa”. Dar nu voia nici în bar să stea. Era prea devreme să bea ceva. Dacă ar sta în bar doar ar curăța tejgheaua și ar număra sticlele. Așa că urcă în camera ei și încercă să smulgă chiuveta din perete.

Praful căzu. Chiuveta trosni și se desprinse un pic. Dar conducta nu se mișcă; și chiar dacă mușchii ei aveau nevoie să simtă că se sfâșie, că se dezlănțuie, într-un efort nemilos, ea plecă să caute ceva care s-o ajute s-o strice. Apoi auzi bubuitul sonic a unei nave K în ascensiune, tunet care părea că ocolește Pământul și se întâlnește cu propria undă venind din partea cealaltă. Ea zări nava pe fereastră. Plecase atât de repede. O dâră de lumină rămase peste tot și apoi imaginea remanentă schimbându-se de la violet la purpuriu apoi la negru, licărind din nou, verde-neon sclipitor și apoi dispărând pentru totdeauna. Ochii lui Liv Hula priveau gânditori nava. Se aplecă peste pat și scoase așternuturile. Deschise fereastra și le scutură în aer, când o briză le umflă și le răsuci până alunecară jos.

Apoi se întoarse la chiuvetă și trase în neștire de ea. Nu se întâmplă nimic altceva decât că se putea vedea în oglindă cu fața roșie și umerii umflați.

Sub pat ținea o cutie grea de tablă, de email negru cu reflexii roșu-țigănesc și trandafiri galbeni pictați de mână. O trase afară și lovi chiuveta cu ea până ce o sparse în trei bucăți, două din ele desprinzându-se din perete. Numai după aceea merse să se așeze pe pat privind furioasă în jur. Cutia era unde căzuse. Pe moment nu-și putu aminti unde pusese cheia. Stătu acolo toată dimineața.

*

Vic Serotonin ajunse la punctul de control abandonat de pe marginea zonei Lots. Auzise Cadillacul lui Aschemann pornind în spatele lui, apoi se opri din nou. Știa că era în siguranță. Orice s-ar întâmpla cu el mai departe, putea să uite toate astea. Merse pe lângă gard vreo sută de metri către nord, până la linia în care casele dinspre site căzuseră, lăsând loc cărămizilor și țiglelor crăpate care apăreau dintre buruieni. Interfața de ceață il învălui, umedă și absorbantă. Rămase pe loc. Pe partea cealaltă a lucrurilor auzea apa picurând; mai încolo se auzea clămpănitul ritmic a unei uși trântite de vânt. Zâmbi, închise ochii și-și întinse fața înainte, și, ca și cum ar fi primit sărutările aerului, simți o presiune ușoară pe obraji și buze, ca și cum ar fi vreo membrană; se simțea la fel de rece ca și ceața.

Percepția stării nu e starea însăși.

Emil Bonaventure adesea îi amintea de fenomenologia site-ului, ca și cum Vic avea nevoie să-și amintească: ce putea fi observat de afară, rar puteai întâlni Înăuntru; înăuntru sau afară, ce putea fi văzut sau simțit sau gustat nu avea nicio legătură cu datele fizicii adunate de CMP în atâtea zboruri orbitale costisitoare. Drept consecință, atât pentru Vic cât și pentru Emil și toți acei contrabandiști din Saudade cu armele lor cu particule, cu cicatricele lor și aerul lor că știau ceva ce nimeni nu mai știa, momentul de tranziție era momentul de maximă nesiguranță, de maximă revenire. Asta îi provoca lui o stare de excita re, Vic era mereu gata să recunoască: dar nu era o stare simplă și nu o puteai reduce în întregime la elemente chimice sau temperamente (deși oricând ambele puteau fi valabile). Nu era nici acel fel de excitare pe care oamenii o experimentau din perspectiva unei posibile răni, nebunii, morți sau desfigurări (deși parțial aceste lucruri se pot ușor petrece în interiorul cuiva); pentru că aceasta se întâmpla În anul 2444, iar consecințele păreau întotdeauna negociabile, de fapt, reutilizabile, până la un punct.

Așa că, ce fel de excitare era asta?

— Cum aș putea să-ți explic? trebuia să întrebe Vic în cele din urmă. Ar trebui să mergi acolo într-o zi să o simți.

Când membrana se rupse, era un miros ca o grămadă de haine de lână și un gust de avocado stricat În gura lui și știu că se află Înăuntru. Vic deschisese ochii, povârnișul era unde se așteptase. Era atât de pustiu și prăfuit ca și cum casele tocmai se prăbușiseră. Nu era ceață. Aerul era rece. La jumătatea drumului puteau să vadă cireșul înflorit. Petalele albe dădeau înspre roz scăldate în lumină. Se auzi o orgă.

Vântul se auzea ca o muzică, asta putându-se considera la limita erorii, dar dacă petalele păreau că emit o lumină proprie, plăcută, erai pe un alt drum; mai bine lăsai totul baltă și te Întorceai la barul lui Liv Hula. Altfel, ceva rău avea să se Întâmple. Și nu prea aveai de ales. Vic se lupta să urce panta care aluneca de sub picioarele lui la fiecare pas. În largi cascade muzicale de țiglă spartă. Ieșirea din această problemă era norocul. Dar dacă intrai dinspre Lots, trebuia să Închizi ochii când treceai pe sub cireș. Te Învârteai de trei ori, și când Îi deschideai din nou, probabil aveai să descoperi că panta se transformase Într-o scurtă scară interioară.

Apa curgea pe lângă zidul gălbui din stânga, sub strălucirea intermitentă de lumină. Între prima și următoarea treaptă. Ziua se preschimba în noapte și se făcea la loc ziuă; în timp ce În camera de la capătul scărilor era mereu după amiază, scăldată Într-o culoare caldă, ireală, emanând prin fereastra deschisă. Mereu se punea problema a ceea ce puteai să vezi acolo și ziua săptămânii părea să aibă legătură cu asta: de exemplu. Vic observase de la Începutul carierei sale, că dacă părăseai Lots miercurea, camera era goală, dar de fiecare dată găseai acolo o țigară pe jumătate arsă, într-o scrumieră pe pervaz. Era greu să nu ai senzația că cineva tocmai plecase; În orice caz ai fi putut să bănuiești că trecuse pe lângă tine pe scări.

Azi camera părea liniștită din cauza ticăitului unui ceas mecanic. Fiecare suprafață netedă, o masă pliantă cu fața

de masă verde cu șnur, mobila imensă, maro, polița căminului. Rafturile, totul În afară de podea, era acoperit cu pisici negre și albe. Simțeai mirosul acru de pisică așa cum nu se simțise niciodată În Saudade; era la fel de apăsător și de tare ca și pudra de talc. Erau nemișcate și prea mult Înghesuite pentru a se putea mișca. De câte ori Vic mergea În cameră, ele Își Întorceau privirea de la el. Chiar și Emil Bonaventure era de acord că dacă intrai Între zorii zilei și amurg dinspre Lots, pisicile alea umpleau spațiul exterior al site-ului. Relatările erau diferite, ca întotdeauna, dar din experiența lui Vic, mereu aveai niște pisici Înaintea ta când era vorba despre site; În unele locuri apăreau ca o blană groasă, așternută ca un fel de pătură. Erau întotdeauna nemișcate, cu spatele la tine, stând pe picioarele dinapoi, cu fețele înghesuite spre pereți, colțuri, sau pânze de păianjen, unele în altele. Era ca și cum te-ar fi ignorat. Dar, de asemenea, era ca și cum nici nu aveau de ales, oriunde ai fi privit, ele trebuiau să privească în cealaltă parte. Emil credea că aceasta era dovada care, deși anecdotică, într-o zi putea să fie corelată cu știința din afara site-ului.

Vic Serotonin nu avea nicio teorie în legătură cu pisicile.

Stătea în mijlocul camerei.

O stradă apăru dinspre stânga spre dreapta chiar sub ochii lui. Era o stare de reală agitație acolo jos. Râsete. Tocuri de pantofi de damă ciocăneau ușor încoace și incolo. Ricșele își sunau zurgălăii. Era amiaza unui miez de vară și bătrânul New Nuevo Tango se auzea pe la fiecare poartă deschisă. Mirosea a Cafe Electrique, Calpol, și alți stimulenți exotici din istoria Vechiului Pământ. Se auzeau bubuituri și lovituri de ciocan, hârlețe răzuind cimentul umed, mistrii înfipte în mortar, zgomotul angrenajului de construcții. Toată lumea acolo jos era ocupată, sau servea un prânz în timpul lucrului, pere coapte și o salată mică, de-a dreptul interesantă, din frunze extraterestre. Întotdeauna era ca și cum până atunci ai fi mers să te uiți pe geam. Apoi zgomotele încetau brusc și vedeai cum ceva era în neregulă cu strada. Era o imagine. Era arcuită mult în ambele direcții, către apusuri de soare simultane și

identice, birourile și magazinele, cafenelele și felinarele de pe stradă păreau apropiate, în tonuri nerealiste din strălucirea soarelui, ca un poster cu tușe groase de galben, albastru și roșu, și nuanțe de negru lucios pentru contur.

Era pustiu. Era liniște. Vic privea fix.

După un minut sau două, porni un acordeon, apoi, o jumătate de bar cânta Hernando's Hideaway, apoi se opri din nouj și el o văzu, după cum sperase, pe Elizabeth Kielar luptându-se să scape de el, pe mijlocul străzii. Timpul nu trece la fel acolo, înăuntru, uneori norocul te ajută, alteori nu.

— Elizabeth! strigă el. Elizabeth!

*

Când ea se Întoarse îi văzu fața albită, trăsăturile ei dispăruseră și se întrebă o clipă dacă era ea, la urma urmei. Pe atunci el era în stradă și Elizabeth la douăzeci de metri mai încolo, mergând repede ca și cum ar fi vrut să scape de el, ca și cum Vic făcea parte din acel loc, un alt lucru ciudat asupra căruia nu aveai niciun control, cu care nu voiai să ai de-a face. Nimic nu era la fel acolo jos, dar Vic se așteptase la asta. Strada părea reală din nou, dar părea mai veche și mai murdară totodată. Storurile erau trase pe vitrinele magazinelor. Cărămida arăta aspru finisată și cu aspect metalic. Când treceai pragul unei uși deschise, mirosea a covor vechi, scaune de piele, lac de mobilă și mai era un miros de ceva medicinal persistent, nedefinit. Elizabeth se opri deodată și îl așteptă s-o ajungă din urmă.

— Mi-e teamă. Cum am ajuns aici?

— Am crezut că te pierd, spuse Vic.

Ea se retrase când încercă s-o îmbrățișeze.

— Nu, spuse ea. Fii atent, eram pe o plajă. Și acum e asta.

Și se uită în jurul ei plină de neâncredere.

— Nu trebuia să fie așa. Unde ai fost?, spuse și își băgă mâinile în buzunarele hainei.

„Unde am fost eu?” se întrebă în sinea ei.

— Ai putea să-mi spui cum era? spuse Vic.

— Nu-mi amintesc.

— Îți mai amintești ceva, de după ce ai ieșit de la Baltic Exchange?

Voia să spună „Te-am avertizat”. Voia să. Spună că. „e periculos să vii aici căutând o parte a sinelui tău”.

— Eram pe plajă, spuse ea. Un bărbat antrena doi câini.

Ea îl urmărise cu privirea cum plimba câinii înainte și înapoi, pe aceeași distanță de 200 de metri, deși avea câțiva kilometri de plajă. La dispoziție. Reflecția lui ținea pasul cu reflecția câinilor de-a lungul nisipului umed.

Foarte des, spunea ea, el pă. Rea să. Se oprească și, cu mâinile făcute căuș, stropea câinii, pe sub burtă cu apă de mare.

— Erau atât de răbdători și de blânzi!

În orice poziție se odihneau, priveau drept înainte, când brusc unul dintre ei se arcui într-un cerc elegant și strâns, în efortul de a elimina fecalele. După aceea, toți trei se îndreptară încet către un mal abrupt și pietros, ploaia dizolvându-i într-un cifru unic și neregulat.

— I-ai urmărit. Era seară, ai văzut lumini.

— Nu. Erau mofturoși ca niște școlărițe, câinii ăia, spuse ea. Nu aveam cum să nu râd, rosti ea din nou. Mă simțeam iarca o fetiță.

— Nu era o plajă. Ăia nu erau câini.

Ea îi întoarse spatele și începu să se depărteze.

— Voi intra orice ai spune.

— Elizabeth, deja ești înăuntru.

— Știe cineva ceva, vreunul din voi? Orice?

El nu putu să-i răspundă la asta.

*

Fumul încă se mai ridica din zona Lots la jumătate de oră după ce Vic Serotonin se făcuse nevăzut. Corpurile zăceau în poziții extreme, așa cum căzuseră. Unul dintre trăgătorii supraVicțuitori murise. Celălalt se oprise din târât și începu să scoată un scâncet distinct, pătrunzător; suferise răni serioase la cap. Cei de la Departamentul Delicte soseau în număr mare, mai ales trupele în uniforme locale cu vehiculele lor imense de patrulare, răspunzători de deflagrația inițială; dar veneau și echipe speciale de la

Igienă, Carantină și Supraveghere, echipe a căror treabă era să se coordoneze cu CMP-ul; și alte echipe a căror treabă era să coordoneze echipe.

La Lots se țineau ședințe de informare, unde protocolul era discutat cu gulerele ridicate din cauza ploii; sau se uitau la acoperișul lui Baltic Exchange, care se prăbușise deodată după plecarea lui Poule de Luxe. Un grup de-ai lor se strânse în jurul molozului, unii făcând pariuri, alții tot repetând cu voce tare „Ne auziți?” și „Poți să ne spui cine ți-a făcut asta” apoi, plictisiți, își dădeau unii altora sfaturi.

— Hai s-o lăsăm baltă, băieți, nu mai are rost.

Evitară mașina lui Aschemann deși uneori încercau să-i prindă privirea asistentei lui, a cărei reputație ajunsese și la ei după ce trecuse prin diverse Birouri. Cât despre ea, nu avea nimic de spus. Se sprijini pe portbagajul Cadillacului, emanând căldură din cauza metabolismului accelerat, care, la fel ca majoritatea produselor Preter Coeur contemporane, avea o fază în care ardea 40% din propriile reziduuri celulare, și, trata totul cu indulgență, cu excepția informațiilor sângerii de pe braț. Nu scosese un cuvânt de la plecarea lui Vic.

— Mă simt foarte tulburat, îi spuse Aschemann.

El puse mâna pe brațul ei.

— Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut; poate data viitoare o să omori ceva mai puțini oameni.

Ea ridică din umeri.

— Ești furioasă? o întrebă el.

— Asta n-a fost nicio secundă o investigație. A fost o învălmășeală.

Ochii ei reveniră la o expresie normală. Cu voce egală spuse ceva în receptor. Chemase încă un echipaj de pompieri.; dar era prea târziu să-l mai prindă pe Vic, iar Paulie nu fusese niciodată responsabilitatea ei. Când Aschemann îi aminti de asta, ea plecă furioasă de lângă Cadillac oprindu-se după câțiva pași, uitându-se în oricare altă direcție, dar nu la el. Îngenunche lângă Alice Nylon și îi strânse părul care-i cădea pe fața moartă, mică și colțuroasă.

— Nu înțeleg de ce a trebuit să se întâmple așa ceva, îi spuse ea lui Ashemann. Nu înțeleg de ce trebuie să te prefaci că ești bătrân și te tot învârți pe aici într-o mașină de pe timpuri. Nimeni în ziua de azi nu mai trebuie să fie bătrân.

O ridică de umeri pe Alice, o scutură ușor, ca și cum Alice s-ar fi dus la culcare cu un secret pe care, dacă l-ar fi împărtășit, le-ar fi schimbat amândurora viața, și apoi o lăsă să cadă la loc.

— Aici e implicată o evadare, îi aminti lui Aschemann. Nu pricep de ce nu poți investiga la fel ca toată lumea.

— Iartă-mă, spuse Aschemann.

Răspunsul o făcu să se întoarcă la mașină, să-l privească într-un fel gânditor și să-i spună:

— Cum te numești?

— Pardon?

— Cum te *numești?*

— Dar nu e cazul să întrebi, spuse el. Aschemann.

— Și tot așa îți spune și nevasta, nu? Aschemann, dă-mi aia, Aschemann dă-mi ailaltă, Aschemann, împinge scaunul către mine ca să mă așez și eu și să dau gata sticla asta de rom. Aschemann, suntem bătrâni și-o s-o mierlim într-o zi.

Aschemann se simți jignit auzind asta.

— Mă cheamă Lens, spuse el.

— Ei, atunci, Lens, a fost frumos. Tu nu m-ai întrebat nici măcar o singură dată care-i numele meu mic, dar măcar acum eu îl știu pe al tău. Îmi dau demisia.

— Dar eu nu…

— Mi-am depus actele de transfer și plec imediat ce se mai liniștesc apele pe-aici.

El nu părea să audă ce-i spune.

— Când am părăsit-o pe Utzie, începu el. Mi-a vorbit prin receptor și mi-a spus.. Oamenii cred că este deprimant să trăiești singur, dar nu este. Mai deprimant e să stai alături de cineva pentru că nu poți face singur față Vicții."

Chicoti.

— Și după două zile avea să spună. Să fii cu tine însuți douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, asta-i viața

adevărată, fără supărare. Lens, cel mai rău lucru din lume e să fii în tine însuți ca într-o închisoare, fără ca măcar să vrei să fii salvat de-acolo. Cu toate astea, să fii atât de fericit precum eram noi -să fii atât de deschis față de altcineva - nu aduce decât prăbușirea tuturor lucrurilor."

Într-un moment îl suna să-i povestească despre planurile ei, despre cum avea de gând să-și facă o grădină în spatele bungalou-ului, cu plante agățătoare, maci și iriși mutanți care să miroasă a ciocolată -în momentul următor îi spunea că fratele ei murise de cancer la colon. Cine mai murea de cancer de colon din secolul 21 încoace? Era o alegere. Ca o familie întreagă să aibă drept stil de viață dezastrul.

— Acum nimeni nu mai pierde pe nimeni, spuse Aschemann asistentei sale. Poate că am vrut doar să știu cum este asta. Utzie…

— Știu tot despre Utzie, îl întrerupse asistenta.

Aschemann se holbă la ea.

— Da’ cine te-a făcut responsabilă pentru mine?

— Tu faci pe toată lumea responsabilă pentru tine.

El o privi cum se îndepărta și stătea de vorbă cu ofițerii. Erau adunați cu toții în jurul copilului muribund, dar nu înțelegea de ce.

— Ai fost o asistentă bună, strigă după ea. De ce ți-e teamă? Că vei avea ceva de învățat? Ce-ai mai putea învăța, când deja știi totul?

Apoi se așeză la volan și porni mașina. Era destul de mulțumit de felul în care decurseseră lucrurile. Îl pierduse pe Vic, dar încă mai avea caietul lui Emil Bonaventure. Se gândi că avea să conducă fără capotă, era o zi destul de plăcută. Băgă în viteza întâi, apoi în a doua, mișcări plăcute pentru motorul vechi și lent, care se tura mult sub linia roșie. În ciuda acestui fapt, ajunse repede la șaptezeci și cinci sau optzeci de kilometri pe oră. Claxonă ușor când ajunse în dreptul ofițerilor. Oamenii începeau să țipe în receptoare. Priveau cu mirare crescândă cum mașina demară prin bucățile de beton și prin stratul de moloz ca să iasă din Lots. Asistenta, care, dacă ar fi fost cinstită cu ea

însăși așteptase tot timpul un moment ca acesta, își activă cultivarul la maximum operațional în încercarea de a-i tăia calea; dar deja era prea târziu.

*

La vreo zece minute după ce Vic o ajunse din urmă, Elizabeth Kielar descoperi un manechin de ipsos reprezentând un copil de vreo cinci, șase ani, abandonat în drum.

Era dezbrăcat, chel, de culoare gri-cafeniu, cu o expresie dulce bizară, acel fel de mostră pe care-o vezi de la geamul oricărui Unele Zip, cu o beretă de la o uniformă neagră luată din cine știe ce recent război interstelar, părând că se târăște cu pieptul plin de ace viu colorate, proteine derivate din ADN phylobatic. Brațele îi erau îmbinate la umeri pentru a permite mișcarea, dar altfel, corpul era făcut dintr-o singură bucată, fără nicio lipitură. Din câte știa Vic, manechinul zăcea acolo de vreun an și jumătate. Trebui s-o convingă să nu-l miște din loc. Ea îl privi un pic supărată, apoi zâmbi și spuse:

— Cât de greu trebuie să-i fie fără organe genitale!

Umbra unei păsări nevăzute fâlfâi peste o fereastră la capătul străzii.

— Vic, hai s-o luăm pe-acolo!

— Știi de ce te afli aici?

Ea nu-i răspunse. Era o confruntare de voințe.

— E mai sigur, Încercă el să explice, dacă poți să nu-ți faci cine știe ce speranțe.

Dar Elizabeth deja Își făcea tot felul de gânduri, de mai multe minute, iar soluția ei era una simplă: dacă lui nu-i convenea, n-avea decât să plece. Cu cât Vic mergea mai mult pe drumul știut, cu atât devenea mai nervos și cu atât era mai ușor să-l convingă s-o ia pe un drum greșit. Iar de asta se temuse el dintotdeauna.

Peisajul continuă să se schimbe, acum era o zonă rezidențială părăsită (cu toate că puteai vedea femei așteptând fără grabă pe la colțuri, Îmbrăcate cu ce aveau ele mai bun, dar care dispăreau imediat ce ajungeai În dreptul lor); și imediat după aceea devenea o zonă

industrială În paragină. În depărtare se vedeau flăcările de la ceea ce părea a fi o cocserie, dar tot ce era înapropiere, se prăbușise și era năpădit de ierburi. Vechile rezervoare de separație deveniseră lacuri goale, cu malurile pline de noroi și de dârele unei substanțe chimice maro. Ceva uriaș brăzdă cerul: te fereai de umbra aceea și apoi vedeai că nu era decât o rață de jucărie privind În jos – către interior – la tine, de sus, cu ochii ei de un albastru strălucitor inteligent pictați. Era un hypermarket fără rost, În care singura greșeală, atât cât putu Vic să-și dea seama, era să ai de ce să faci cumpărături. Ideea că puteai face o hartă a lucrurilor de acolo conform nevoilor tale era ceea ce prinsese În capcană și zăpăcise atât de mult generația lui Emil Bonaventure. Era mai simplu să Înveți cum funcționează lucrurile, apoi să faci ordine prin portofo- Iiul de obiceiuri, ticuri comportamentale și chiar acea parte a regimului psihotic care alcătuia un cadru clar de referință, și ținea departe de primejdii agentul de călătorii.

— Totul miroase a sulf, spuse Elizabeth. Simți și tu mirosul de sulf? Intri vreodată Într-o clădire cât timp ești aici? Vic, hai să intrăm Într-una din clădirile alea. Hai să facem sex Într-o clădire, nu ți-ar plăcea? Nu te-ar excita ideea?

El îi explică de ce era o idee rea. Curând după aceea dis. Poziția ei se înrăutăți. Vreme îndelungată ea tăcu. Apoi spuse vorbe grele cu o voce obosită și chinuită. Ca și cum ar fi stat de vorbă cu vreun fost iubit.

— Tu nu vezi. Spunea ea. Că nu pot vorbi acum? Aici?

Vic nu-i ceruse să vorbească.

— Viața pe care o trăiesc acum. Spunea ea. E viața pe care am trăit-o; nu eram așa. Dar acum sunt.

Și vorbea iar:

— Nu mai ajungem la ea.

— Ce anume?

— Fabrica aia. Știi tu. Vic. Aia spre care mergeam și nu ajungeam niciodată la ea.

— Vedem noi. Spuse el. Doar ca să n-o lase să vorbească singură.

Deodată porniră pe străzi cu mașina. Prin ploaie și prin întunericul tot mai mare. Vic nu era nerăbdător să intre prin orice zonă pe care n-o știa. Puteau să devină imediat scena celor mai rele așteptări ale lor. Dar era noapte în Saudade. Și lui Elizabeth îi era frig. Își ridică privirile spre ploaia care părea să cadă către ea în franjuri de lumină venind de nicăieri. Apoi se uită în jos. La hainele ei.

— Vic. Tremur. Spuse ea surprinsă. Du-mă acasă.

Într-un fel era cel mai puțin omenesc lucru pe care îl spusese în ziua aceea.

Pe oriunde ar fi luat-o. Era plin de pisici. Privind înspre colțuri. Aliniate de-a lungul pereților. Legănându-se pe brațele scaunelor. Înghesuite prea tare ca să se mai poată mișca. Pentru Vic era o ușurare dacă le găsea în asemenea densități.

— Înseamnă că nu ne-am dus prea departe totuși.

Parterul clădirii în care intraseră nu mai avea pereți interiori. Deși se puteau vedea bucăți de cărămidă acolo unde fuseseră. O inundație recentă lăsase un strat de noroi care arăta ca o crustă până când îl atingeai și atunci se prăvălea ca o făină colorată. Era un fel de cameră de expansiune la trei. Patru metri mai jos. Unde se auzeau șiroaie de apă curgând din când în când. Altfel. Camera era goală. Cu excepția ecoului. Elizabeth ascultă o clipă apoi dădu din cap ca și cum ar fi urmat ceva inevitabil.

— Îmi amintesc zăpada tasată sub tălpi, spuse ea, cu fulgi mari cât niște bănuți. Ningea prin grădina lungă, în întuneric. Îmi amintesc zăpada călcată de picioare pe trotuarul de afară. Apoi îmi amintesc o piață în aer liber și o pisică moartă în șanț.

Vic crezu că descrie un proces, o derulare de fapte, nu chiar amintirile ei. Îi puse haina lui pe ea, apoi o cuprinse de după umeri cu brațul. Se repeziră către unul din pereți, cât mai departe posibil de sunetul apei curgând. Ea îi cuprinse fața în mâini și începu să-l sărute, își desfăcu picioarele și îi conduse mâna acolo jos.

Mai târziu, când el o întrebă unde s-a născut, ea răspunse exact cum se așteptase.

— Nu știu, Vic.

*

După o lună și ceva, după ce îl denunțaseră pe Vic Serotonin la Departamentul Delicte, Fat Antoyne și Mona Irene stăteau la Barul Lung din Café Surf. Antoyne purta un costum nou, cu drapaj galben dublu la piept și cu nasturi-holo- grame, cu Irene râzând și spunând că Antoyne va fi mereu o vedetă pentru ea, și beau un Boiru Black amestecat cu ceva local ca să se dreagă, pe care Irene nu-l mai încercase și pe care ea îl numea „buruiană de puță”, cu toate că Antoyne credea de fiecare dată că nu auzise bine. Era aproape seară după o zi cu soare și averse pe Corniche, care îți frângeau inima dar care te și bucurau: o zi, după cum spunea [rene, care îți permitea să vezi adevăratul. Frumosul echilibru al lucrurilor, și cu bune și cu rele în starea ta de spirit reflectată în vreme.

— E bine, îi spunea acum, e bine că luăm parte la marele joc al vieții, dar să nu uităm, Antoyne, că pentru fata asta, echilibrul înseamnă să se afle mereu pe partea bună a lucrurilor.

Noaptea trecea greu sub reclama Muzică de Noapte Live. Acum douăzeci de minute echipamentul era pregătit, ginul cu suc de fructe inghițit cu plăcere, duetul începuse să cânte o piesă de-a lor, ca un interogatoriu, numită Annie cea Grasă, dar Annie nu se dezvăluia nici lor și nici altora în seara aceea. În timpul unui solo de saxofon, solistul ridică din umeri a neputință. Au mai băut câte ceva, au făcut anunțul de final și au părăsit orașul cu prima rachetă, în vreme ce clienții plătitori dădeau dezaprobator din capete și renunțau la bunăvoința lor obișnuită. Și formația și spectatorii erau în mijlocul unei neânțelegeri reciproce. Antoyne și Irene aplaudau la întâmplare, ca toată lumea, și apoi grăsanul mai comandă de băut.

— Sunt supărat, spuse el. Recunosc.

— Știu și de ce, Antoyne, spuse Mona ținându-și mâna pe brațul lui. Să nu crezi că nu știu. Cel puțin, spuse ea, e bine să-ți iei liber într-o seară.

Când conexiunile lui DeRaad veniră jos, în Saudade, la

două zile după ce Vic și Paulie dispărură, primul lucru pe care l-au făcut a fost să preia afacerea lui Paulie. Clubul Semiramide nu mai era la fel de amuzant. După cum spunea Irene era de lucru acolo, dar il pierduseși pe Paulie, care mereu avea ceva de vorbit cu vreo fată. Tot ceea ce voiau băieții de la CMP era să descopere ascunzătorile lui Paulie, despre care niciunul nu știa prea multe; și mai voiau să știe câte ceva despre obiceiurile lui după ce se îmbolnăvise. Toată ziua stăteau în biroul din spatele clubului, pe care îl împânziseră cu rutere FTL; și mai upgradaseră operatorii lui Paulie cu softuri profesionale de mare putere, căutând ceva ce nici ei nu prea știau. Toate astea erau în regulă, spunea Irene, dacă n-ar fi făcut prea puține afaceri, în timp ce Paulie, până să se îmbolnăvească, numai de asta se ocupase.

— Bărbatul acela știa să manevreze banii la fel cum știa să nu se irosească pe el însuși, concluzionă ea. Avea talentul de a ști cum să te facă să te simți dorit.

Antoyne privea băutura din pahar.

— O să ne fie dor de el, era tot ce putu să spună.

— Antoyne, îi spuse Mona, ți-ai pierdut simțul plăcerii de când cu treaba asta. Cum ai putea să-ți revii?

Antoyne dădu din cap și feri privirea.

Barul își continua drumul său de la zi către noapte. În afară de specificul local, lasagna cu ciocolată, bucătarul oferea și brânză ementaler cu capere în choux-uri asezonate cu cappucino de năut; ca și cum ar fi răspuns provocării gusturilor, duetul de clape și saxofon se regăsi într-un remix chamame în binecunoscutul Barking Frog Buzz. Arome, muzică, aburi de la bucătărie; acum putea avea loc o schimbare în încăpere, timidă și neașteptată la început, în doze mici, apoi putea să devină catastrofică, ireversibilă, globală. Nivelurile de zgomot erau crescute. Clientela obișnuită, stabilizându-se sub zona iradiată de lumina reclamei Muzică de Noapte Live, începu să consume en gros Nouăzeci la sută Neon și bere Giraffe. În curând barul reveni la atmosfera știută noapte de noapte în Surf. Formele începură să apară în spațiul dintre formație și bar.

Erau nesiguri, nu știau ce voia lumea de la ei și nici ce voiau ei de la lume, erau prea cruzi, moi, labili și voiau să danseze. Pe chipurile lor nu se putea citi nimic încă, ochii lor doar reflectau lumina din bar, de la sticle și pahare, reflexii, care deși păreau vii, nu conțineau nicio expresie pe care s-o poți pricepe. La început părea că erau făcuți pentru a f văzuți doar sub o astfel de lumină și doar pentru moment, înainte ca ochii să mai cuprindă și altceva. Aveau dorințe, dar nu știau prea bine cine erau ei înșiși, deocamdată. Clipeau des din cauza neonului, sorbeau cu sete băutura de la bar, legau prietenii rapide cu copiii sau animalele și, braț la braț, se aventurau brusc în noapte.

Privind toate astea, Irene se întreba de ce.

Se gândi la dragoste. La împlinire.

— Nu ești de aceeași părere, Antoyne? Antoyne spuse că nu are nicio părere. — Dar nu crezi că asta ar putea să fie?

El nu putea decât să repete ceea ce spusese deja. Apoi se ridică atât de brusc încât se lovi de scaun.

— Ilisuse! șopti ca pentru sine.

Lăsă bacșiș pentru băutură, își șterse gura cu dosul palmei și fără să adreseze vreun cuvânt Irenei, își făcu loc prin mulțimea din Barul Lung până când ieși pe Corniche, tremurând și privind spre plaja unde, cu o lună în urmă, il vânduse pe Vic Serotonin celor de la Delicte. Fluxul atinsese punctul său maxim. Doi bărbați și o femeie încercau să facă sex pe fâșia îngustă de nisip de sub felinarele de pe Corniche. Râsetele se ridicau în aerul rece.

— Aici! Ba nu, aici!

Cineva intona câteva măsuri dintr-un tangou. Fața bărbatului era aibă de plăcere sub părul negru, pieptănat pe spate. Antoyne vru să strige ceva dar nu reuși. Se simțea de parcă ar fi fost înghețat într-un alt timp. În timp ce privea. Ei veniră dinspre plajă aranjându-și hainele și. Braț la braț. Hoinăreau prin luminile străzii.

Irene îl găsi stând acolo. Cu ochii mari către Corniche și Saudade. Pe față îi curgeau lacrimi.

— Antoyne. Iubitule. Spuse ea. Ce-i cu tine?

— Era Vic. L-am văzut.

— Iubitule. Nu l-ai văzut. Vic a plecat și nu se mai întoarce. Oricum nu știai niciodată ce avea de gând. Nu-ți mai face sânge rău! Vic Serotonin nu avea inimă. Dar tu. Antoyne. Ai cea mai bună inimă din lume! Hai înăuntru. Te rog. Hai. Te rog.

Antoyne scutură din cap dezaprobator. Dar o lăsă să-l tragă înapoi în Barul lung. Duetul cânta. Oamenii se materializau în încăpere. El îi privea cum pleacă.

— Viața merge întotdeauna înainte. Antoyne. Întotdeauna.

Asta era criza lui Antoyne Messner. După aceea lucrurile se mai îmbunătățiră și începu să capete mai multă încredere în el însuși și reuși să fie din nou fericit.

*

Cadillacul rula pe pilot automat pe mijlocul drumului de-a lungul unui șir de țigle sparte. Înainte de a încetini brusc. Alunecând un pic înapoi. Apoi își continuă drumul, pe partea lui. Într-un nor de praf. Preț de câteva minute. În timp ce panta revenea la normal și movilele nu mai erau așa de dese. Bărbatul care semăna cu Einstein nu făcu nimic. Se mulțumea să se odihnească. Legat cu centura de siguranță și cu bărbia în piept.

O lumină albăstrie venind de nicăieri se așternea peste toate lucrurile. Totul părea amestecat. La fel ca și fluidele care se scurgeau din mașină. Tot felul de gânduri și amintiri îi treceau lui prin minte… Asta n-a fost investigație nicio clipă „. O auzea el pe asistenta lui plângându-se. Soția lui spunea:.. Aschemann. Te-ai dărui total lumii. Dacă ai putea să te aduni”. Când se întâlniseră pentru prima oară. Crezuse la fel despre ea. Asta fusese pe Corniche, într-o după amiază târzie de vară, cu marea luminată ca de niște oțel topit. Mânca o înghețată pe terasa unei cafenele, îmbrăcată într-o rochie de mătase galbenă și purtând niște ochelari așa de întunecați că trebui să-i scoată ca să-l vadă ca lumea. Părea dezorientată și ochii ei aveau o expresie de parcă viața lor împreună s-ar fi consumat deja. O oră mai târziu ea stătea așezată în poala lui în spatele unei ricșe, cu

rochia ridicată până la talie.

Aschemann zâmbi la această amintire.

Își desfăcu centura și ieși din Cadillac.

Răsturnă câteva țigle sparte cu vârful pantofului... Din moment ce ești înăuntru „, gândea el... Orice s-ar întâmpla n-o să fie bine.” Apoi, deschizând la întâmplare jurnalul lui Emil Bonaventure, reuși să compare descrierea de acolo cu peisajul din jur, ca și cum amintirile lui Emil ar fi putut fi folosite în propria lui relație cu lumea.

„Vehiculul se strică imediat“, scrisese Bonaventure... „Am dormit în vechiul canal de scurgere. G se trezea des și auzea șobolani noaptea. Îl sâcâia ulcerul. Mai avem patru litri de apă.” Fila era însoțită de ceva între o hartă și un desen, în care linii punctate făceau legătura între niște schițe desenate fără perspectivă, partea de sus a paginii înlocuind distanța de la punctul de observație... Camera de expansiune se inunda în mod repetat și am fost siliți să facem cale Întoarsă. Lupercu semnalează.. Parlamentul insectelor „aici, dar eu n-am văzut decât lemne pe o zonă întinsă și o [indescifrabil]”

— Emil, Emil, rosti Aschemann pe un ton mustrător, ca și cum bătrânul contrabandist ar fi fost lângă el. Niciunul dintre noi nu a făcut ceea ce trebuia.

Aruncă jurnalul și Înaintă, la Întâmplare, În susul pantei. După aceea i se păru că mergea de câteva săptămâni. Nu-i era nici foame, nici sete, deși noaptea îi era frig și hainele i se rupseră destul de repede. Ceea ce lua drept dezastru se desfășura înaintea lui sub ceea ce lua drept raze de lună. Unde de diferență treceau prin peisaj, dar acesta rămânea În mod constant acoperit de clădiri. Deși multe dintre ele erau intacte, ușile și ferestrele fuseseră smulse, și erau golite de orice lucru casnic sau chiar omenesc. Puteai să vezi beciuri pline de păduchi albi ca oasele, sau niște reclame de cețuri ionizate ca într-o ectoplasmă plină de mâl. Și, cum era și normal. Pisicile flancând niște șanțuri, toate privind în altă parte decât la el. Mereu era o muzică la ferestre; o rieșă dispărea după un colt un hohot de râs fără să fie nimeni acolo. Peste tot mirosea a grăsime topită,

ceea ce-l făcu să-și amintească o discuție cu Vic Serotonin, acel corupt agent de turism al sufletului.

— Numai un om simplu poate să spună că acolo lucrurile sunt simple, spusese Vic. Și ce aduc înapoi? Să-i ia naiba pe toți. Nu plătești o cameră de motel cu așternuturi folosite. Aerul e ca untul. Acolo simți mirosul codului. Vezi ceva, încalci regulile, poe: moarte. Mai rău decât moartea. Niciodată să nu atingi ceva. *Niciodată să nu te lași atins.*

Și, ca pentru a i se confirma această amintire, reclamele se desprinseră din norul lor mocirlos pentru a-i face promisiuni pe jumătate cunoscute, oferte pe care nimeni nu le putea vreodată împlini.

Avem *medicamente pentru potență la prețuri negociabile* 99% *efect scontat pentru a beneficia de avantajul acestei oportunități Limitate în Timp, nu dați reply.*

Își aminti câinii, amintiri uitate ale unui loc, niciodată de două ori același. Cele mai pregnante dintre ele îl urmăreau zile întregi, luând forma lanternelor mici, colorate sau, mai rar, a desenelor de lanterne mici, colorate care se mișcau în aer puțin în spatele umărului său stâng. Rata de uzură era înfricoșătoare, curând numai una mai rămase. *Asemenea ceasuri de lux* îl informau neâncetat, *se presupune că sunt purtate defemei minunate.* Sau: *Poți să-ți iei diploma azi.* Se considera asta ca fiind „atingere”? Detectivul nu putea spune. Își pierduse asistenta. Își pierduse mașina. Își pierduse simțul normalității. În schimb, site-ul îi acordă acest tovarăș nesigur, lipsit de energie, însă plin de persuasiune. Nu era încă sigur ce avea să i se ceară în schimb. Când stătu o noapte întreagă pe jumătate adormit într-un râu mocirlos, melodia simplă și zgomotul ca un fâlfâit de molii al reclamelor îl făcură să se simtă confortabil; începuse să simtă pentru ele o afecțiune la fel de simplă.

*

Ce este o fiică?

Târziu, într-o seară. la opt săptămâni după ce Vic Serotonin și Lens Aschemann dispăruseră. Edith

Bonaventure se îmbrăcă în costumul pe care-l purtase la șaptesprezece ani și se duse la porțile portului din zona corporată a lui Sau- dade. Acolo ea deschise o valiză cu un acordeon. Strânse în jurul ei cureaua de la instrument și începu să cânte pe trotuar. Navele de croazieră de pe toate traseele importante erau acolo înălțându-se deasupra ei ca într-un centru comercial mobil al unui oraș. Cu carcasele arse curbându-se încet într-un plafon de nori joși. În acea noapte era atât ploaie cât și ceață. Luminile de halogen ale spațioportului străluceau din globuri albe și mate, pavajul era negru. Lucios. Plin de urmele roților de ricșă. Costumul lui Edith. Țeapăn. De satin fals de culoare maro încă o cuprindea. Deși o făcea să pară puțin îndesată. Emoția cu care nu mai era obișnuită îi înroși obrajii și coapsele dezgolite. Acum. Edith îl lăsase pe tatăl ei singur. El putea alege să se ridice din pat sau să stea acolo; în seara asta ea îi spusese că totul depindea de el. Era dreptul fiecăruia să aleagă.

— Emil. Poți să te uiți cum decolează navele de călători sau poate vrei să te duci chiar tu pe una din ele. Eu am plecat la Lumea de Azi. Am de luat pe cineva de acolo.

— Dacă vreți. Puteți să-mi aduceți o sticlă când veniți înapoi.

— Ai vrea tu.

— Atunci fă ce ai de făcut. Dar în tăcere.

Emil părea în regulă. Poate că nu se mai gândea la plecarea lui Vic. De ce i-a spus ea așa o minciună. Nu știa. Tot ceea ce voia era să cinte. Ea ridică acordeonul pentru a asambla echipamentul. Un amestec de bucăți de metal maro. Groase, lăcuite, cu embleme de crom de pe rachete și cornete, care reflectau lumina portului spațial ca niște oglinzi. Uneori, copil fiind, Edith nu prea își dorise să aibă un asemenea instrument. Ci mai mult dorea să fie unul. Să se găsească ghemuită înăuntrul unuia. Ca o altă dimensiune, foarte mică, a muzicii însăși. Edith cântă Abandonada. Apoi *Tango Zen*. Ea cântă acel vechi New Nuevo standard, *A Anibal Lectur.* Se contopi repede cu noaptea pentru a avea posibilitatea să cânte pentru clientul

care plătește. Reclamele ricșelor fluturau în jurul ei în culori de fucsia. Fetele-ricșă cereau anumite cântece în timp ce treceau. Sau se opreau o clipă ascultând. În ciuda lor. Confuze că stăteau pe loc. Respirația lor aburind aerul umed.

Trecând, în ricșe, în toate direcțiile, femeile de pe alte planete tremurau, în timp ce cântecul trist și pasional făcea, într-o limbă banală dar nesfârșit de inventivă. Profeții împlinite ale vieții absurde. Intangibile și febrile de care aveau parte. Iar ele își înfășurau blănurile în jurul lor. Fusese cel mai scurt *mal de debarquement*[7]. Saudade! Chiar numele îi era ca un clopoțel. Făcând să vibreze în ele sinele lor adevărat și plăcut în complexitatea lui. Ele râdeau că erau atât de departe de locul de pornire. Așa că momentan se vedeau puse în încurcătură în fața nopții și a unei planete noi. Și totuși aveau control asupra experiențelor care le aștepta acolo. În căutarea unui gest de recunoaștere a acestei inconștiențe. Ele aruncau banii în interiorul de mătase roz-somon al cutiei deschise a acordeonului unui flașnetar ciudat. Câteodată bancnotele pe care le aruncau pluteau în jurul lui Edith asemenea unor confeti la nunta pământului și a aerului. În timp ce ea cânta *I am You. Motel Milongueros* și o versiune ritmată a lui Wendy del Muerte pe care o învățase într-un bar de piloți de pe Pumal Verde. Ea nu avea într-adevăr habar de ce venise la porți. Avea patruzeci și doi de ani. Era o femeie brunetă. Cu șolduri late. Planturoase. Care nu putea să-și permită să fie altcineva decât ceea ce alesese la unsprezece ani și care. În consecință. Roșea repede sub pielea măslinie. Era o femeie care atrăgea atenția. O femeie despre care bărbații spuneau:

— N-o poți învinui pe Edith. Edith știe ce vrea.

Când traficul ricșelor se mai domoli și ea simți că se săturase. Adună banii. Împachetă instrumentul la loc în cutie și se înfioră deodată. Fremătând în haina ei maro veche… Vântul amintirilor „câtă greșit în sinea ei… aproape de ungherul abandonării mele”. Cel puțin nu era departe de

---

[7] Rău de debarcare. În lb. Franceză în original. (n.t.)

strada lăturalnică pe care era situat barul pe care îl numiseră

Lumea de Azi, și care pe atunci avea doar o fereastra galbenă luminată de care toți clienții fugeau. Edith trase un scaun și-și numără banii. Era mai mult decât sperase și mai puțin decât își imaginase când văzu acele haine de blană, cosmeticele de la Harvard și Picosecond, bagajul Nicky Rivera cusut tradițional din piele extraterestră.

— Dă-mi o sticlă de Black Heart la pachet, sugeră ea barmanului.

Apoi:

— De fapt, de ce n-o beau aici?

— Faci cum vrei, spuse barmanul.

Mai târziu ea îl întrebă dacă credea că ea era prea bătrână ca să aibă un tatuaj elegant. Și mai târziu, incapabilă să-și amintească răspunsul lui, ea se trezi singură pe trotuar în fața unui magazin Uncle Zip, la două case mai Încolo.

Unchiul Zip, croitorul de gene, făcuse cea mai de succes afacere din meseria lui. Ani de zile după dispariția lui misterioasă În gaura de Vicrme Radio RX – 1, gaseai o franciză Uncle Zip, poate două sau trei din ele, pe fiecare planetă din Halou. Găseai bărbatul Însuși pe un scaun, muncind din greu cu propria lui energie, o clonă grasă cu gura de marinar care te croia Într-o zi, pe atunci, binecunoscut ca un sfânt protector al acordeonului, ce cânta muzica lui toată noaptea. Croiala lui erau Încă proaspătă și Vic. El croia atât pentru CMP, pentru *glitterati*[8], cât și pentru omul de rând; dar după cum se zvonea, croia și pentru extratereștri. Era celebru peste tot până la Centru. Dacă era o religie a stelelor de pe Plajă, Unchiul Zip era teologul ei, pentru că el Îți arăta cum ai putea Întotdeauna să te schimbi și să mergi mai departe, cum nu va fi niciodată nevoie să fii o entitate demodată, cu toate minusurile gravitaționale care ar putea să apară. Unchiul Zip era amabil cu tine, după cum era amabil cu toată

---

[8] Elită. Grup de oameni educați și cu bani. Din combinația cuvintelor glitter. A străluci și *literati*. (n.t.)

lumea, adică dacă te răneai te puteai uita În vitrina lui, așa cum Edith se uita acum și vedeai noi posibilități ale tale Într-o mie de holograme de prezentare care păreau la fel de frumoase ca dulciurile sau timbre poștale vechi strălucind În culorile libelulei și broaștei râioase. Nu trebuia decât să le vrei! Puteai fi Audrey Hepburn În *Vacanță la Roma*[9] *9,* cuminte și mahmură În poala lui Gregory Peck, purtând pijamalele lui. Puteai fi Prințesa Diana, cântând ca o privighetoare Bronx la fatala ceremonie pentru fonduri de caritate a lui Kennedy, purtând o rochie Givenchy transparentă. Puteai să dispari din propria ta viață de om de care nimeni nu a auzit vreodată, prin bunăvoința unui ADN scos la Întâmplare dintr-o matahală trimisă la Închisoare pe Cor Caroli. Puteai fi pe jumătate extraterestru sau, cum se zvonea, chiar pe de-a-ntregul. Puteai avea cel mai ieftin tatuaj deștept (în mod obișnuit cunoscut sub numele de Vulturul de Cinșpe Dolari); sau puteai dori transformări neuronale destul de complexe și destul de cuprinzătoare pentru o poziție de conducere Într-o branșă suplimentată a economiei sexuale din Golful Radio. Orice alegeai, lumina aproape spirituală ieșind deodată din vitrina unui Unele Zip sugera că aveai să ieși de acolo nu numai ca nou. Ieșeai un alt om și ajungeai departe.

Edith ridică din umeri.

Rămase acolo un moment, Întrebându-se dacă știuse cu adevărat, În inima ei, ce avea să o aștepte În viața asta. Nu-i veni niciun răspuns. „A trecut rândul tău să fii nouă” Își spuse În sinea ei. Se simțea bine. Simțea că vrea să meargă acasă și să-i spună lui Emil: „Când ai numit codul-fiică după mine, ai greșit. În timp ce o fiică este tot ceea ce presupune să ai un copil, ea nu-i nimic din toate astea. Ea este ceea ce iese din tine, de ce simți nevoia să mergi în site și s-o cauți?” Dar când îl găsi așteptând-o, ca orice tată, în intunericul albastru al camerei, ceea ce a putut spune a

---

[9] Roman Holiday, film realizat de William Wyler în 1953, cu Gregory Peck și Audrey Hepburn în rolurile principale. Audrey Hepburn a câștigat Oscarul. Din cele 10 nominalizări pe care le-a avut fimul, pentru rolul principal feminin. (n.t.)

fost:

— Iar plouă.

De-a lungul patului stăteau împrăștiate celelalte volume ale jurnalului său. Toate erau deschise, câteva desprinse de cotor, altele cu paginile galbene ca niște evantaie în lumina de-afară. Diagrame deștepte erau desenate cu roșu și verde strălucitor. Hărți ca niște broșe în miniatură, ți-ar fi vorbit dacă le puteai descifra. Direcții către locuri care se schimbaseră sau dispăruseră de douăzeci de ani sau de douăzeci de secunde, dacă într-adevăr puteau vreodată să spună că au fost acolo. Atât de multe s-au adăugat după aceea pe seama acestui eveniment, încât toată lumea știa că este ceva deplasat. Ochii lui Emil se înroșiră tot încercând să citească propria lui poveste scrisă astfel, de când ea plecase de acasă. În ultimele zile, îi apăruse un fel de coș pe una din pleoape. Era fantastic de delicat, răsucit și cu marginile îndoite spre interior ca petalele proaspete și în lumină părea ca un trandafir. Edith se așeză pe marginea patului cu coatele pe genunchi. Era obosită.

— Citește-mi ceva din ce ai scris, spuse ea.

— Citește tu. Jumătate din viață este acolo, nici măcar nu-mi pot înțelege propriul scris. Poftim, citește asta.

„H. Pretindea că a făcut o schiță pentru Sectorul trei. Se aștepta la [ilizibil] dar obținu mai mult. Un peisaj nesfârșit, deluros, cu iarbă înaltă. În prim plan, stând în iarbă în fața unei bănci, ceva ce părea pe de o parte femeie, pe de altă parte pisică. Deși părea că nu se mișcă la început, H. Spunea că își schimbă încet forma, din una în alta. H. Spunea că era tăcută de-a binelea.” Era plină de liniștea propriilor sale posibilități." Pisica, o specie de culoare albă ca fildeșul.

În timp ce citea, fața lui Emil se dezmembră, ca și cum s-ar fi văzut la fundul unei ape. În cele din urmă ea văzu că plângea. Ea lăsă cartea jos și, luându-i mâinile într-ale ei, le împreună așa încât el să fie în legătură cu el însuși măcar odată.

— Voi, contrabandiștii, sunteți întotdeauna la fel de curajoși ca acesta? spuse ea.

Emil încercă să zâmbească, apoi ceva îi atrase atenția, niște flash-uri de lumină pe pereți, prea rapide pentru ca Edith să le poată vedea, și ea știa că el era acolo, cu planurile lui eșuând înainte să aibă o șansă de a le pune în practică. El spuse:

— L-am visat pe Vic. Am visat că Vic s-a întors.

— Tu nu visezi niciodată, Emil.

Vic Serotonin și clienta sa petrecură a treia lor noapte În site Într-o cofetărie abandonată. Era într-o stare ciudată. Role de cabluri electrice fuseseră scoase din pereți de un eveniment pe care-l puteai doar descrie ca visceral, în timp ce mașinile de gătit din oțel inoxidabil și vitrinele frigorifice de sticlă rămăseseră intacte și perfect curate. Zăpada cădea ne întrerupt din apropierea tavanului, sub care, pentru câteva ore în jurul miezului nopții, apăruse trupul unui copil de vreo opt ani, înfășurat într-un șal croșetat așa încât doar fața îi era vizibilă. Zăpada niciodată nu atinse podeaua. Elizabeth Kielar se uită la copil și nu-și putu lua privirea de la el. După asta, Vic se purtă mai atent cu ea. Dimineața, soarele intră prin ferestrele goale. Vic se trezi și o găsi îngenuncheată în mijlocul pardoselii din plăci de ceramică alb cu negru, uitându-se la scurgerea lentă a apei. Părea în regulă la prima vedere.

— Uite! Uite!, striga ea entuziasmată.

Avea pete de murdărie pe față, dar zâmbetul îi era radios.

— Doi pești mici!

În timp ce Vic i se alătură, soarele ajunse înăuntru, așa că tot ce văzu în apă era propria lui reflexie. Părea obosit și după cum arăta reflecția, părul i se albise. El privi în altă parte înainte ca orice altceva să i se poată întâmpla.

— Drăguț, spuse el.

— Crezi că putem bea asta?

— Dacă ți-e sete, bea apa pe care ți-am adus-o. Nimic nu este ceea ce pare a fi.

— Până la urmă, peștele bea asta.

— Peștii, explică Vic, nu sunt pești.

— M-am spălat cu apa aia. Dacă faci sex des, trebuie să

fii curat.

Ridică din umeri.

— Când un pește își schimbă direcția, celălalt și-o schimbă și el. Știi că peste tot în univers deplasarea în bancuri este controlată de același simplu algoritm?

Vic o privi, nesigur de ceea ce va spune mai departe.

Era o dimineață dificilă. Deși încercase să o convingă, ea nu mâncă nimic. Înainte să plece, copilul reveni strâns înfășurat în șalul său, învârtindu-se într-o parte și în alta sub tavan ca o crisalidă într-un gard viu. Elizabeth se ghemui cât putu de departe și când el încercă să-și încolăcească brațul în jurul ei. Îl mușcă de mănă. Era un comportament pe care-l recunoștea din excursia lor anterioară. Lucrul cel mai delicat era să o părăsească și să se întoarcă la Saudade. Dar merseseră prea departe și el încă1case prea multe din propriile reguli. Fără scopuri personale. Era la cheremul a orice o împinsese pe ea în site.

— Trebuie să fii atent cu mine. Vic. Nu sunt aici cu adevărat.

Vic se ridică, frecăndu-și palma.

— Dar unde ești. Atunci? spuse el.

— Nu știu.

— De unde ai venit?

Când ea nu răspunse. Doar se uită la el ca și cum ar fi trebuit să știe deja răspunsul. El ridică din umeri și ieși afară. Stătu în lumina caldă a soarelui și în aerul proaspăt. Cofetăria cu autoservire. O clădire albă cu un singur etaj. Care arăta ca și cum fusese construită pentru niște munci grele. Era situată pe malul unui golfuleț mareic. Susținută de un dâmb cu dealuri și păduri.

Pescărușii. Buruienele verzi acopereau cu lumini și umbre terenul dintre copacii de pe delușor. Fluxul era în retragere. Iar lumina atât de strălucitoare pe noroiul ce se vedea. Că el nu se putu uita.

Copacii prăbușindu-se pe malul opus golfulețului dispărură în lumina orbitoare a unor reflecții în care nave multi-carcasă eșuate stăteau ca niște insecte obosite după

lungi și obositoare zboruri pentru împerechere. Dincolo de asta. Erau vreo doi. Trei kilometri de bazine chimice uscate. Apoi pante lungi. Deluroase. Cu ierburi înalte. Vic se simți golit pe dinăuntru. Ca și cum site-ul era pe punctul să-i dăruiască. Dacă nu era atent. Un ego pe care nu-l voia. După o oră sau două el se întoarse înăuntru în speranța de a o convinge să mănânce. Sau să plece. Sau cel puțin să o facă să ia niște decizii la care putea să-și dea și el cu părerea. Era frig acolo. Elizabeth petrecuse ceva timp făcându-și loc în spațiul dintre cele două vitrine frigorifice. Ea încă privea tavanul. Ceva se Întâmplă cu lumina când ajunse la ea. O învăluia Într-un fel care-i făcea fața fără riduri și cu mai puține trăsături decât te-ai fi așteptat. Restul camerei părea acceptabil.

— Elizabeth?

— Nu veni lângă mine, Vic.

El o prinse de mână și trase; ea se ridică brusc și se ascunse într-un colț, privindu-l atent. Toată după amiaza, cu fața aibă dar altfel rapidă în mișcări și îndemânatică, ea păstra distanța dintre ei, întotdeauna îndepărtându-se către celalalt colț, dacă el se apropia de ea. Vic era precaut. Nu se gândea că ea îl va rani, dar nu voia ca ea sa se lovească singura. El se gândi ca până la urmă ea avea să se plictisească, deși habar nu avea ce ar fi făcut atunci. Deja el nu mai înțelegea nimic din ceea ce ea părea să aplice. După o oră sau două, ea incepu să se dezbrace la fel de neândemânatică de parcă ar fi uitat la ce folosesc hainele sau ca și cum nu știuse niciodată, de fapt.

— Nu vreau „astea”, spuse ea. De ce le-aș vrea?

— Elizabeth, spuse el. Te rog.

Ea râse, apoi se ghemui pentru a urina cu putere.

— Nu, spuse ea. Nu știi destule pentru a rămâne în siguranță, Vic.

— Elizabeth?

— Oricum, am sperma ta.

În întuneric, pielea ei avea calități remarcabile de fildeș, ca și cum fiecare strat crescuse în timp, apoi murise, căpătând o strălucire mată. Ea mirosea a epuizare și a

hormoni neștiuți. Stătea întinsă, gâfâind de o căldură pe care Vic n-o simțea, privindu-l pieziș în timp ce sorbea apă dintre țiglele albe și negre. Lumina din cameră îl infricoșă. El era doar un mijlocitor aici. Se gândi din nou să plece, dar când se uită afară, golfulețul se vălurise peste el însuși, ca într-o dimensiune pierdută, și tot ce putea vedea era un peisaj cu dune, cu fuioare izolate de ceață, cu pietre dislocate, resturi de oase albe, fluorescente. Erau licăriri din ceea ce putea fi un fulger sau dejecții de rachetă la orizont. Ea îl chemă înapoi. Vocea ei, întotdeauna un contralto pur, dobândi se arta armoniei ca și cum cineva vorbea la unison cu ea, dar nu îndeajuns de tare ca să se audă. Ea se așeza în mijlocul cofetăriei abandonate în întunericul vag, adoptând atitudini disperate, unele după altele.

— Vic, spuse ea, oamenii rătăcesc calea ca pe un act de apărare. Apoi intră în panică și hotărăsc că trebuie să o găsească din nou.

Ea se repezi pe lângă el și apoi pe ușă afară, alergând repede în ceața chimică foarte densă; mersul ei deja nu mai era uman, iar pielea ei iriza fluorescent în lumina strălucitoare și uscată.

— Elizabeth!

Toată noaptea alergă fără țintă încolo și încoace, de-a lungul dunelor. Era greu să spui când anume devenise altceva. Lucrul acesta, se răsuci pe neașteptate de la șolduri așa încât putu să meargă pe toate patru membrele, cu palmele mâinilor întinse pe pământ, cu capul micșorat și cumva îmbunătățit, ca să se acomodeze cu ochii mari, umani, albaștri, sinceri, de desen animat, lucrul acesta, așadar, strigă numele lui Vic până când el își duse mâinile la urechi și intră. În dimineața următoare, el porni să-i caute urmele. Dar le pierdu destul de repede, în locul unde dunele se transformau în valuri de iarbă de un roșu închis.

Peste lunile prăfuite și anii de căutare care aveau să urmeze, Vic Serotonin pătrunse în site mai adânc decât el sau oricine altcineva o făcuse înainte. Își aruncă arma. Mâncă tot ceea ce găsi. Trăi o viață acolo. În fiecare zi mergea până ce găsea pe undeva un loc sigur de dormit,

undeva să-i placă, și noaptea se obișnuia cu sunetele radioului schimbându-se la întâmplare de la o stație la alta; antenele sunau în cădere. Măcăitul intens al unei rățuște din plastic. El auzea peisajele balansându-se într-o parte și-n alta și înlocuindu-se unele cu altele din nou. Locurile goale nu-i mai miroseau respingător. El nu întâlni pe nimeni, deși se trezi într-o dimineață într-o piață goală în care răzbătea vocea unei femei cântând în gura mare ceva tânguit și pasional. Porumbeii zburau și iar zburau. Aerul rece era perfect liniștit, dar plin de pantofi vechi, pantofi vechi crăpați și încrețiți, cu tălpile desprinse, plutind unul după altul ca și cum ar fi fost ridicați de un vânt puternic, ca și cum pantofii formau un organism, unul care, date fiind condițiile, puteau demonstra comportamentul de turmă. Vic știu apoi că Emil Bonaventure avusese dreptate

În legătură cu un lucru, dar Înțelese, ca și el, că nici această locație, nici oricare alta ce putea fi amintită, nu putea fi centrul vreunui lucru.

Vic Îmbătrânea. Vântul și soarele îl albiseră. Amintirile sale despre Emil și Edith, amintirile sale despre jocul de zaruri, noaptea, la barul Pisica Neagră-Pisica Albă cu prietenii săi, Liv și Antoyne, până la urmă chiar și amintirile sale despre Vic Serotonin dispărură, dar el n-o uită niciodată pe clienta lui și o căută până În ziua în care muri.

*

Detectivul Aschemann urmă drumul cu movile de pământ amestecat cu cenușă timp de o săptămână, numai pentru a se găsi În fața unei prăpăstii abrupte de trei sute de metri În ceea ce părea să fie o replică vastă a Barului Lung de la Café Surf. Aceasta el o luă ca pe o metaforă.

Stătea pe margine. Haina îi flutura înspre spate Într-o furtună de muzică și lumină. El își ținu pălăria. Se uită În jos cu sete la un Black Heart optic, strălucind În lumina caldă a barului. Totul în jurul lui se clătina, pe marginea schimbării, dar când veni unda, Aschemann fu cel care căzu. El văzu o riglă de calcul. Coțofene. Poze polaroid cu câini. Ceasul cu brățară foarte largă a unui bărbat. El văzu cărți de joc. Un pinguin de jucărie din lemn cu picioarele de cauciuc. Apoi

prietenul său vechi și partener de antrenamente dinaintea luptelor, Emil Bonaventure, adormit pe malul cu noroi, În apa care creștea. El văzu păsări și veverițe în lumina apusului. Drept răspuns, un fel de atac îl copleși și când Își reveni zăcea la vreo câțiva metri în josul pantei, incapabil să-și miște picioarele. Iar acolo era exact ceea ce se aștepta să fie, adică locul unde plăcile tectonice se suprapuneau și întotdeauna o realitate se interfera mai jos de alta. Era noapte. Își examină picioarele; nimic nu mai părea greu, dar nu putea nega că le simțea într-un alt fel, poate din cauza mersului.

— Ceva s-a întâmplat cu tine, recunoscu el. Nu poți face nimic până nu știi ce este.

Putea să accepte asta. Rămase acolo o lungă bucată de timp. Noaptea luă locul zilei, ziua luă locul nopții. Unde egale, regulate de schimbare se propagau prin pământul de dedesubt. Din susul pantei, apropiate și plăcute, se auzeau mai mreu sunetele unei seri încinse la Barul Lung. El era mulțumit; dar reclama deșteaptă care-l însoțise de la distanță, fără ezitare, îi crescu îngrijorarea din ce în ce mai mult. *Poți avea un pe[nis] așa cum visezi,* sugera ea, și: *sună-l pe Gouranga, fii fericit.* El hoinări în susul pantei și în jos, rătăcind tot mai departe, pierzându-se în albastrul fantomatic și portocaliul alcoolului incandescent; o lumină de mlaștină, la fel de pierdută ca și victima sa, un *ignis fatuus* pe dos.

În final reclama renunță la el și se lăsă purtată de vânt.

— Dă-mi un semn, strigă Aschemann. Caută-mă înăuntru.

Asta îl făcu să râdă pe înfundate. Punând în balanță, simțea mai multă milă pentru reclamă decât pentru sine. Trimite-mi o inimă de neon.

Asta îl făcu să se gândească la crima lui. La nevasta lui, așteptând pe toată lumea să vină la ea, în grota minotaurului; la aspectul de Marilyn Monroe, ieșind din păienjenișul de fire din camera ei. Se gândi la nisipul umed din spatele barului Café Surf, presat zilnic de forțele ncânduplecate și modelatoare de la Barul Lung,

improvizare, idolatrie și lumini roșii, care „nasc” noi locuitori ai orașului. Și dacă făcea și el parte din acest ciclu? Mai târziu el își spuse în sinea lui, surprins:

— Aschemann, cred că ești pe moarte.

Se simțea umflat, dar nu bolnav. După ceva timp, în a treia sau a patra zi, se uită la el și văzu partea de jos a picioarelor lui dizolvându-se în mii de scântei strălucitoare și energice. Nu simțea nicio durere. În ciuda acestui lucru și cu toate că niciun sunet nu însoțea procesul, i se părea că și el însuși făcea parte din spectacol. Șuiera și trosnea în întuneric ca un foc de artificii.

Se întrebă ce s-ar întâmpla când focul avea să ajungă la penisul lui. Scânteile săreau în susul dealului, duse de o briză luminoasă și de pe buza unei stânci, cădeau ca o ploaie, presupunea el, peste duetul din Café Surf și peste reclama Muzică de Noapte Live. Picioarele lui aveau destule rezerve de scântei. Se revărsau ca o binefacere din ele, în scântei și fum strălucitor. Erau cu siguranță niște valori de preț ca bani. Apoi el o văzu pe nevastă-sa urcând panta către el. Fluturând din mână și zâmbind, În mijlocul pământului sterp. Îl strigă pe nume. Purta rochia de mătase galbenă pe care el și-o amintea așa de bine. Desculță.

— Aschemann, tu ești? strigă ea. Tu ești? Aschemann, Întotdeauna apare ceva nou! N-ai să te schimbi niciodată!

Și dacă, În fond, nu erau specii noi, ci doar cea veche, prinsă În capcana aceluiași ciclu al creației? Oare niște versiuni mai noi ale lui aveau În curând să se Împleticească pe Corniche, ieșite din Café Surf cântând, pline de dorințe, gata să se mire de orice? Sau asta se Întâmplase deja? Și dacă suntem cu toții doar un cod?

— Utzie, grăbește-te! strigă el. Grăbește-te sau dispar Înainte să ajungi aici!

Se bucura că era viu.

10.
Nava Swing

În săptămânile următoare, la Saudade a fost o vreme mai bună. Câinii se întreceau în susul și-n josul străzii Straint de pe țărmul mării, făcând să vibreze ferestrele. În plus, cerul era mai albastru decât de obicei, mai larg și mai gol decât păreau clădirile să permită. Puteai simți mirosul oceanului. Oamenii aveau senzația de energie și dorința de a ieși la plimbare. În clădirile ca niște furnicare ale Oamenilor Noi, aceștia își aeriseau așternuturile. Chiar și magazinele își deschiseseră ușile, putându-se vedea pieziș, pereți interiori de un negru mat, postere mari, prăfuite, rezervoare de proteome ieșite din garanție, acoperite cu etichete LED sau litere în relief, în timp ce croitorii jucau Hughie Trei Puțe pe trotuar sau își etalau marfa în fața vreunei Mone care trecea pe-acolo.

Barul Pisica Neagră - Pisica Albă nu era scutit de această schimbare de obiceiuri; Liv Hula anunță vacanță. Mai întâi merse la etaj.

În cutia de metal cu care izbise chiuveta princiară, printre toate celelalte lucruri vechi de patruzeci de ani, ea ținea o hologramă ieftină care relata unele din isprăvile ei înainte să ajungă la Saudade, în care o voce spunea: „Liv Hula a fost mediată în tot Haloul după ce s-a scufundat cu nava Saucy Săi, la cinci mii de kilometri în fotosfera lui France Chance IV.” Un subiect lung, aproape cât un documentar, continuă să se deruleze încă nouăzeci de secunde peste imaginile lui Liv de când era copil, Liv ca adolescentă și sportivă în barul din Hotelul Venice pe France Chance, apoi o secvență cu nava, dacă puteai numi ceva atât de mic navă, răcindu-se în parcare. Multe date erau incorecte. De exemplu, Saucy Săi nu era doar un scufundător, era primul hyper scufundător adevărat cu acționare în câmp subtil magnetic și un fel de înveliș extraterestru fierbinte, din carbon aerat. Dar ei aveau un film: Liv strânsă tare în brațe de Ed Chinezul însuși, pe care ea îl bătuse în acea întâmplare deosebită, care era drăguță numai pentru că Ed, înalt și stăpân pe sine și având întipărit bronzul Haloului, era recunoscut ca o legendă a

scufundătoarelor de pe vremea lui. Înregistrarea nu dură mult timp și ea nici nu se așteptase la așa ceva; dar.. Mergi mai departe!" îi strigaseră către camerele de filmat ei și lui Ed Chinezul, piloții viitorului Halou, racheta fiind atât de fierbinte în acea perioadă și toate astea au făcut ca excursia să fie atât de valoroasă. Cum poți scăpa de o hologramă? Liv, care niciodată nu investise în vreun echipament, nici nu știa din ce erau făcute. Ea hotărî să o arunce în mare.

Închise cutia și apoi barul, porni în josul străzii Straint în portul civil, unde stătu o vreme înconjurată de buruienile groase, mătăsoase ale unui gard de sârmă în lumina dimineții, în costumul ei negru, privind rachetele venind și plecând, apoi prinse o ricșă pentru restul drumului către plajă.

— Nu cred că vrei pe Vientiale, o avertiză fata din ricșă. Trebuie să te târăști, se merge bară la bară.

— Poate că vreau să merg târâș.

— Nu vrei.

Plaja Monstrului era tot bară la bară: după o privire la restaurantele dese ca sardelele și parcurile de distracții, la frumoasele Mone, la celebrul indicator care nu te îndreaptă către nisip ci, nebunește, către partea superioară a parcării spațiale, o puse pe fată s-o ia către capătul golfului Point. Acolo își dădu jos bluza albă și pantalonii lungi negri, băiețești și privi copiii alergând prin apa mării.

Privi din nou holograma. Nu puteai spune la ce se gândea. Avea aceeași tunsoare scurtă pe atunci, doar în culori mai urâte. Se uită înspre mare. Mâncă o înghețată. Agăță un bărbat. După ce se petrecuseră toate astea, ea se întorcea cu mâinile goale venind dinspre ocean, simțindu-se deodată ușoară și având nevoie de ceva care s-o susțină. El, care era cu mult mai tânăr decât ea, cu un zâmbet dulce și inocent, cu pletele blonde, decolorate și un smoc triunghiular, îngrijit, de barbă sub buza inferioară. Poate, se oferi el, ea ar dori o înghețată.

— Este o idee foarte bună, spuse ea. Fac eu cinste.

În timp ce ei se plimbau mâncând înghețata, el spuse:

— Lumina și umbra par câteodată egale?

— Dintr-un anumit punct de vedere amândouă sunt un fel de lumină. Și amândouă atât de generoase.

— Adesea m-am gândit la asta, spuse Liv.

Oricum, îl luă înapoi la bar. Târziu după amiază, el spuse într-o doară:

— Te-am mai văzut undeva înainte. Ești celebră?

— Suntem în 2444. Cu toții suntem.

Sus, în camera ei, el se uită lung la chiuveta spartă. Ea îl vedea încercând să găsească o modalitate de a o întreba despre asta. La miezul nopții, Liv se trezi și nu mai putu adormi la loc. Ea se uita la trupul lui de culoarea mierii și tocmai asta-l făcea frumos. Cu adevărat, părea cu mult prea tânăr pentru subtilitățile sexuale pe care le știa. Era probabil o îndemânare pe care oricine putea s-o aibă în zilele acelea. După ce cântări bine, se sculă și coborî în bar, unde scrise un anunț grosolan DE VÂNZARE și îl sprijini de fereastră, în partea din dreapta jos.

Când se întoarse sus, băiatul se trezise și era în picioare. Din nou, își făcea griji din cauza chiuvetei.

— N-ai încercat să urinezi în ea, nu-i așa? spuse ea.

— Aș putea să o fac la loc.

— Oricine ar putea să o facă la loc. Nu vreau să fie făcută. „Fă-mă” pe mine În schimb, eu am nevoie să fiu „făcută”.

El îi zâmbi lung, fără grabă, zâmbet care îi aminti de Ed.

— Dar serios, insistă el. Ești „cineva”?

Liv se prefăcu că se uită prin cameră.

— Ar putea cineva care a fost cineva să locuiască aici? Hai odată, regulează-mă.

— Vrei să te regulez și să-mi dau și eu drumul?

În plus, se gândi cu ușurare, sigur că el era la fel de tănăr pe cât părea. Râse:

— Deci despre ce era tot rahatul ăla, despre lumină și umbră? Jos pe plajă?

În dimineața următoare ea se simți mult mai bine. Spălă barul. Mesele. Completă o versiune mai îngrijită a pancartei DE VÂNZARE pe o bucată de carton alb pe care îl găsi în

spatele barului. Își recăpătă energia. Ca răspuns, primul ei client în ziua aceea intră și comandă o cafea mocha fierbinte cu friș- că și rom. Nu era nimeni altul decât Antoyne Messner.

— Am venit mai devreme și am văzut pancarta. Sunt fascinat.

Era în drum spre Carver Field, o informă el, cu afaceri. Ca să dovedească asta, el se îmbrăcase numai în haine noi. O jachetă de pilot scurtă, maro, din piele cu fermoar, pantaloni de cavalerie din stofă, cu țesătura pe diagonală și curea scumpă. Părea ca și când deja dăduse de bani.

— Irene, voi el să se asigure, îți trimite salutări. Ea nu uită cât ai fost tu de amabilă când Joe Leone a murit.

— Ce face Irene? spuse Liv.

— Irene este bine. Amândoi suntem bine.

În dimineața aceea lumea părea altfel. Liv se simțea ușoară, dar nu atât de ușoară încât să scape de gravitație și să plutească. Ea putea transforma asta în realizări. Curăță oglinda, curăță podeaua. Luați prin surprindere, monitorii ei se strânseră în jurul ventilatoarelor de pe tavan, apoi se rotiră afară în lumină și iar înapoi. Grăsanul Antoyne părea și el plin de energie. Ieșit din umbra lui Vic Serotonin, avea un fel mai relaxat de a fi. Vorbea mai direct, și părea eliberat. De asemenea, devenise clar după câteva pahare de băutură, avea o propunere pentru ea; pe care, când a auzit-o, o puse pe gânduri.

*

Edith Bonaventure, cu valiza acordeonului aruncată cu un fel de galanterie sexy pe un umăr, își târa obosită picioarele de la de-acum obișnuitele spectacole cu public la porțile portului corporației. Ea iubea Globe Town. Luminile erau aprinse. Mai târziu, ceața se va ridica pe străduțe între casele înalte, dar acum aerul era umed, cu adieri de vânt, cu mirosuri de mâncare gătită, plătică coaptă în sare marină, hering în trei culori. Dacă Edith avea o înfățișare obosită, ea cel puțin își putea permite o haină nouă, pe care o purta deschisă peste costumul ei; era prea călduroasă pentru seară, dar nu era pregătită să nu se

bucure de ceva atât de drăguț. Mersul lui Edith spunea ceva nou, de asemenea. Edith însăși nu era sigură ce anume.

Talentul, spunea ea încet publicului în timp ce încă mai cânta (*Carmen Sylva*, în versiunea făcută celebră de Olavi Virta, regele bătrânului New Nuevo Tango), este neastâmpărat acum și flămând. Este gata să ia banii și să plece. Talentul obosește, dar nu uită niciodată că va avea întotdeauna acea strălucire specială.

Era o navetă scurtă de făcut. O băutură cu Curt, barmanul de la Lumea de Azi și Edith era acasă. Ea urcă scările și ajunse în hol. Lăsă acordeonul pe podea.

— Emil, strigă ea sus pe scări. Ce vrei să mănânci?

Când el nu răspunse, ea izbucni în râs.

— Ești un moșneag rău, strigă ea. Emil, dacă nu-ți place că mă duc în port, ar trebui să-mi spui, nu să stai îmbufnat.

Ea își aranjă haina cu grijă pe umeraș.

— Fii drăguț, Emil. Fac o baie mai întâi și apoi stăm la masă.

Se relaxă jumătate de oră în apa fierbinte, până sus la bărbie, până la areola roz a sânului ei și socoti din memorie banii pe care îi făcuse în după amiaza aceea. Se vedea pe sine la poarta portului, ca din afară, o figură de femeie sedentară, singuratică, dar energică, într-un con de lumină de halogen, ploaie și strălucire. Era un mod de viață. Emil dormea mult în timp ce ea era plecată. Starea lui se deteriora ceva mai repede acum. Câteodată își revenea și îi spunea că îi lipsește. El avuse un accident. De fiecare dată când se întorcea, îl spăla și îl hrănea, se uitau împreună la jurnale, el avea halucinațiile lui, sincopele lui, perioadele lui de absență adâncă în noapte când spunea convențional: „Am dat de dracu' amândoi, Atmo. Nu ar fi trebuit să urmăm harta.” Sau „Unde e afurisita aia de urmă?” Edith aștepta afară, dormea câteva ore până la ivirea zorilor, apoi cobora în port să ia totul de la capăt.

Ieși cu greu din cadă.

— Emil, este timpul să mă ierți acum.

Tatăl ei stătea sprijinit pe pat, cu picioarele vlăguite,

întinse în față. Cearșafurile erau încurcate și galbene de transpirație. Încercase să scrie ceva și își pierduse răbdarea.

Cărțile zăceau pe podea, unde căzuseră. Ea le adună… Mă uitam „, citea ea,” la ceva ce nimeni altcineva nu a văzut vreodată." Fața lui Emil era pergamentoasă și cenușie, cu un aer extenuat și odihnit în același timp, ca și când în acel moment renunțase și își înclinase capul pe spate, lipit de perete cu ochii închiși.

— Emil?

El zâmbi.

— Toate visurile mele au năvălit înapoi, șopti el, în timp ce tu erai plecată.

Edith îi strânse mâna cu putere.

— Le-ai fi iubit, adăugă el.

— Emil, ai transpirat, ai vomat puțin, n-ai de ce să te îngrijorezi.

El deschise ochii. Erau de un albastru perfect, intens, pe care nu-l mai văzuse de când el avea patruzeci de ani; și au stat deschiși, uitându-se la ceva ce nimeni nu văzuse vreodată. Tatuajele deștepte coborau încet aproape de pieptul lui cu păr alb, apoi se opriră. Ea se înclină ca să examineze unul din ele înainte de a dispărea, nu era o hartă, ci un vers dintr-o poezie, poate, scrisă cu litere roșii, simple: *Trimite-mi o inimă de eon*[10]*.*

— Emil?

Ea stătu acolo ținându-i mâna pentru o oră, poate mai mult, așteptându-l să se trezească sau s-o observe sau orice altceva avea să facă mai departe. Nimic nu se petrecu. Îi era prea cald după baie, apoi prea frig. Lumina felinarelor străzii umplu camera.

— Emil, e o cruzime, spuse ea.

Era tatăl meu, trebui ea să gândească până la urmă. Era tatăl meu mult iubit și mi-e atât de dor de el. După o vreme ea coborâ scările și se îmbrăcă. Se duse și aduse banii pe care îi primise pentru că îl denunțase pe Vicserotonin și îi

---

[10] Joc de cuvinte în engleză. În original: *Send me an eon heart* și *Send me a neon heart* – Trimitemi o inimă de (n) eon. (n.t.)

numără. Luă haina cea nouă și se uită la ea. Când eram mică, se gândea ea, nu voiam nimic decât să nu mai călătoresc. Voiam să am timp pentru fiecare lucru nou, pentru fiecare sentiment nou, pentru a fi simțit cum se cuvine până când venea un alt sentiment. Datorită norocului am putut să țin ușor la un loc toate acele lucruri frumoase. Puteam fi ca o cutie în care ei să fie păstrați noi pentru totdeauna. În schimb, totul imbătrâ- nește și se schimbă. Inclusiv oamenii. Îl voiam pentru mine, gândea ea. Îl voiam pentru mine. Edith încă nu știa cum să fie pe cont propriu, așa că urcă înapoi scările și îl ținu de mână și stătu lângă el toată noaptea.

Știa că erau zorii când pisicile albe și negre începeau să intre prin ușa deschisă din spatele ei. Of, pisicile alea! gândea ea.

Ele intrau de oriunde dacă lăsai ușa deschisă. Tăcute, rigide, cu ochii lipsiți de interes și cu mirosul lor înțepător și uscat, ele se înghesuiră aproape de patul tatălui ei, curgând în jurul lui, frecându-se fără încetare de orice parte a lui Emil pe care puteau s-o găsească liberă în spațiul îngust și compact.

Era tatăl meu drag.

La Carver Field chiar și cea mai burduhănoasă dintre navele de vânzare avea o înălțime de peste treizeci de metri. Stăteau în șiruri. Erau bătrâne. Erau uzate. Găurite. Arătau ca și cum stătuseră prea multă vreme pe pământ. Aveau nume precum Radio Mary și Soft Error. Mereu își încărcau burțile pe seama altora. Făcuseră cărăușie, trafic și contrabandă o viață întreagă. Fuseseră sufletul comerțului, prada nelegiuiților. Ziua emiteau radiații. Noaptea, coduri ieftine de navigație se infiltrau prin scuturile lor de incendiu corodate, ca o legătură între febra de Marburg și o dâră de scântei. Își începuseră cariera la cinci sute de ani lumină în partea cealaltă a Haloului, ca materializare a unui vis, și le luase cincizeci de ani să ajungă aici, unde inevitabil urmau să-și schimbe proprietarul; deoarece, chiar și pentru acele nave burduhănoase, se găsea întotdeauna cineva care să

exclame:

— N-am văzut niciodată ceva atât de frumos.

Era cinci și jumătate dimineața, la două, trei zile după ce Antoyne Messner intrase în barul lui Liv Hula. Porțile erau deja descuiate. Cumpărătorii erau deja în oraș, întinzându-și gâturile, arătând cu degetul, semănând de la distanță cu figurile standard dintr-un model arhitectural. Lumina palidă înălbea hangarele și lucea pe blocul administrativ. Toată luna aceea Carver etalase o mulțime de buruieni extraterestre mătăsoase, asemănătoare cu macii, cu inflorescențe de culoarea bronzului, forțând germinarea lor prin ciment și crescând viguroase în lumina soarelui depărtat.

Mona Irene, arătând ca scoasă din cutie cu boleroul ei metalizat, cu pantalonii scurți și strâmți și nasturii laterali transparenți de pe cizmele până la gleznă., aruncă o privire piezișă spre tovarășul ei. Pe gura ei mică se putea citi un soi de neliniște.

— Este frumoasă, Antoyne?, întrebă ea.

Nava nu părea diferită de multe altele. Carcasa era stricată. Aripa triplă din spate și învelișul reactor exterior erau murdare de excremente de pasăre și pete de arsură de la frecarea cu atmosfera. Dar Antoyne și Irene citiseră în catalog că ea dusese la bun sfârșit mulți ani de serviciu eficient sub stindardul faimosului circ și spectacol cu extratereștri, Sandra Shen’s Observatorium & Native Karma Plant; erau impresionați. Povestea era așa: de Madame Shen nu se mai auzise nimic de mulți ani. Un bărbat pe nume Renoko avea acum grijă de circul ei, jefuindu-i bunurile dintr-un birou obscur pe o planetă la câțiva ani lumină de Plajă. Așa că asta era situația, cargobotului hoinar îi trecuse vremea și fusese rebotezat de cel puțin zece ori ori, și, în mintea lui Antoyne Messner, deja se pregătea pentru decolare. Parcă îi simțea vibrația aripilor. Simțea misterul. Cilindrul uleios de pregătire pentru zbor al motoarelor Dynafiow se vedea undeva sub punte, îi făcea părul măciucă, pentru a nu știu câta oară.

Ce frumoasă era, Antoyne nu știuse până atunci. El nu

putea spune altceva decât că era frumoasă.

— Asta de aici pare ca o navă obișnuită, îi spuse el Irenei, deși numai pentru atât, costă cam mult.

Irene privi dincolo de el și apoi în partea cealaltă.

Dacă ai fi înțeles navele ca acestea, Antoyne îi spunea adesea, așa ți-ar fi arătat CV-ul:

La treisprezece ani locuiai într-o fabrică orbitală. Pe o fermă de pe planeta cu orizonturi infinite și fără niciun loc pentru tine. Sau ai locuit într-un oraș port care mirosea urât de la lucruri indiscutabil bizare și ți-a stricat toată copilăria cu… ce? Cu încântare. Anticipare. Dorința de a evada. Dorința de a ști. La treisprezece ani. Păreai mai în vârstă. Erai fată sau băiat. Genul tău era neclar. CMP-ul te forța să faci ceva ce nu-ți doreai. Sau întâlneai un expert depanator de pe Nueva Cardoso. O îndrăgeai pe loc pentru multitudinea de cunoștințe pe care le avea ca și pentru tatuajele negre. Extraterestre. Pe brațele curate. Ea îți făcea o ofertă și așa ajungeai să conduci rachete. Zburai cu Fedy von Gang. Cu Ed Chinezul. Sau petreceai cinci ani într-un bazin de cercetare pe Radio RX-l cu Traseul Kefahuchi. Deasupra capului. Ca un imens chip într-o continuă fierbere. Dezgolit. Fără secrete. Stârnind în tine o emoție pe care n-o cunoșteai. Era distractiv. Tot drumul simțeai cum ți se rupe inima. Și nicio clipă nu era altceva decât o excursie.

A cui poveste o spunea când povestea aceste lucruri? Irene credea că știa.

— Antoyne. Se simți ea obligată să-i amintească. Sunt frumoasă și tu ai înțeles destul de bine cum să găsești drumul către mine în această viață.

— Oricum. Spuse Antoyne. Trebuie să așteptăm să descoperim mai multe.

Ei nu avură prea mult de așteptat. Destul de repede Liv Hula își croi drum prin aglomerație ca să-i găsească. Ea verifică navele adunate și avea aerul cuiva care se simte bine în pielea lui. Pentru un moment le trecu prin minte că ea n-o să-i observe și când Antoyne o strigă pe nume. Ea păru surprinsă să-i audă. Un barman întotdeauna pare vulnerabil când se află departe de barul lui. Liv Hula.

Credea Mona. Părea adesea prea defensivă în prezentarea ei personală; totuși. Când Liv nu pierdea nava din ochi. Cu geometria ei de avocado copt și cu carcasa înnegrită de atâtea aterizări la Motel Splendido. Cu siguranță era întruchiparea omului de afaceri.

— E o rablă. Spuse ea.

Antoyne râdea pe înfundate.

— Hai înăuntru. O invită el. Spune-mi ceva ce eu nu știu.

Nava mirosea a mâncare veche, a transpirație și a 8lack Heart. Mirosea a refugiați, a contrabandă, a spectacole cu animale. Avea aerul unui loc din care lumea tocmai plecase. Liv Hula nu știa cum era să fii acolo singură. Zgomotul pașilor ei răsunau până la carcasa fosforescentă, apoi ecoul răsuna dincolo de ea într-un alt fel de spațiu. Monitorii s-au strâns ciorchine în jurul hubloului ca turiștii, șoptind și înghesuindu-se, în timp ce ea trecea. Aerul de acolo era mai rece decât afară. Liv găsi scaunul prăfuit al pilotului și se așeză pe el. La sunetul vocii ei echipamentul se autoconectă. Conexiunile directe s-au făcut accesibile sub forma unei mase de nanofibre.

Liv rosti:

— Accept.

Ea se întinse pe spate și deschise gura. Sistemul se răspândi rapid prin cerul gurii în creierul ei.

Asta îi era meseria. Un scufundător stelar ca Saucy Sat era mai mult matematică decât substanță. Nu știa cu adevărat ce era și fără o interfață pilot activă, revenea deodată la nanotehnica difuză și la componenții de carbon, cu câteva câmpuri magnetice năruite. Făcea parte din clasa artefactelor emergente, un fel de nevroză cu motor. Nu zbori prea mult cu un hyperscufundător pe cât îl îngrijești printr-un program propriu de reinvenție dinamică. Trebuie să-i spui o poveste despre el. Cu mult timp înainte ca ea să meargă la France Chance, care într-un fel pusese capăt carierei ei pentru că niciodată nu a fost potrivită pentru sarcina aceea, ci doar a făcut circuitul ca oricine altcineva, Liv a cumpărat cel mai bun cultivar pentru asemenea fel de muncă. Așa că, acum era un moment de relaxare când ea

nu mai era Liv Hula, ci un cod dat naibii de pe New Venusport, și mai ales deasupra matematicii cargobotului, ca un fel de profesor de viață.

— În regulă, atunci. Ce poți să-mi spui despre tine?

Hologramele de bord erau plictisitoare. Hărțile stelelor și simulatoarele, la fel. Cincizeci de ani de declarații vamale pentru cargouri, achiziții de agenți de combustibil și de embleme din parcările orbitale, monoton, monoton, monoton. Înregistrările dealerilor principali (niciuna).

Schemele infrastructurii. Cabine și echipaje. Magazii (lipsă); rezervoare de combustibil, lipsă, lipsă. Matematica putea să-i dea o viziune asupra lui Carver Field, pe care ea ușor putea să distingă figuri binecunoscute pe care ea le știa ca fiind Irene și Antoyne. Putea chiar să îi arate, prin legăturile proxy și printr-un uplinker FTL îmbătrânit și din motive confuze, imagini în timp real ale parcărilor orbitale selectate de la trei până la o mie de ani lumină de-a lungul Plajei.

Liv vizualiză toate astea fără milă.

— Nu știu de ce ești așa de timidă, spuse ea. Nu ai nimic să nu fi văzut și eu.

Ea așteptă o fracțiune de secundă, apoi adăugă:

— Din ceea ce citesc eu aici, așa, pe scurt, tu ai calități extraordinare, doar că nu știe nimeni despre asta. Nu mă deranjează s-o spui, dar ai cam uitat că-i vorba despre tine. Este cartea ta de vizită.

Douăzeci de minute mai târziu, simți o ușoară stare de vomă, o ușoară nostalgie, și clipi des din cauza luminii soarelui.

— Mi-e foame, n-am mâncat de dimineață, spuse ea și își luă prietenii înapoi pe strada Straint unde își făcu un rom relaxant, fără gheață pentru ea, și cocktailul preferat pentru Irene și Antoyne.

Apoi se așeză la masă și oferi informațiile pentru care Antoyne plătise; de asemenea, merita să facă asta, pentru binele ei.

— Ai guano[11] pentru cincizeci de ani de-acum acolo, îl

[11] Guano – îngrășământ natural, gunoi de grajd.

sfătui ea. Să-ți spun care-i noutatea: ei foloseau codul pentru ceva ce cultivarul meu nu știe, o chestie extraterestră. Probabil, și asta ar fi ciudat, recunosc, un fel de motor extern.

Descrierea acestui concept o făcu să privească mirată pentru o clipă, apoi făcu un gest gen sau așa ceva. Dar orice ar fi fost, acum nu e acolo, așa că nu trebuie să vă faceți griji despre asta. Altfel, nava este curată. Aparatura de bord nu e defectă. O curățenie bună, dată fiind vechimea ei, și gata. Codul? O nimica toată pentru mine, dar nu pentru toți.

Antoyne, va trebui să-ți dai un upgrade sau o să te trezești într-o noapte cu el furișându-se în nasul tău.

În clipa aceea, Antoyne deschise gura pentru a spune ceva. Dacă Liv l-ar fi lăsat să vorbească, poate că ar fi făcut-o să se răzgândească în legătură cu întreaga afacere, așa cum avea de gând Antoyne să pună problema, dar ea nu-l lăsă, ci continuă.

— Apropo, am contactat și raporturile de hard. Dumnezeule, nici măcar nu vorbește despre ele. Motoarele alea chiar există? Cu cablul electric și roțile alea mari de zbor?

— Despre ce fel de fizică este vorba? Antoyne, nu te uita așa, te necăjesc. Oricum, o să reziste două, poate trei călătorii.

Își termină băutura și îi spuse lui Irene:

— Pune-te pe treabă și fă bărbat din el. Carcasa e destul de arsă.

Mona, care se uitase pe fereastră și se gândise la săracul Joe Leone, repetă:

— Bărbat, și izbucni în râs.

— Aranjez eu toată treaba, spuse Antoyne.

— Mai degrabă tu decât eu.

Dacă înțelegeai navele ca aceea pe care Antoyne voia să o cumpere, puteai face o legătură. Puteai să mergi într-un bar, pe Motel Splendido sau pe New Venusport și să vezi pe cineva cunoscut. Îți datorează banii, îți datorează ceva de băut. Îți datorează o explicație. Și este adevărat că și tu

le datorezi totul sau chiar mai mult din acele lucruri; dar de fapt, este singurul mod prin care poți face afaceri. Poate că la asta se gândea Liv când dădu gânditoare din cap și spuse:

— Cel puțin schimbă-i numele, Antoyne.

Antoyne o luă de braț pe Irene. Zâmbeau unul altuia.

— Deja ne-am gândit la asta, spuse Mona.

*

La patruzeci și cinci de mii de kilometri deasupra barului lui Liv Hula, Paulie DeRaad abia ajunsese pe orbita de carantină.

Nu era Paulie pe care îl știau. Nasul ascuțit, ochii albaștri plini de viață, părul alb-blond și uimitorul său cioc, pielea bronzată și fragilă care într-o anumită lumină îți dădea impresia că vezi mușchii dincolo de ea, toate astea dispăruseră. Ca pentru toată lumea de pe nava care-l aduse înăuntru, Paulie era acum mai mult o noțiune abstractă decât o persoană pe care puteai s-o descrii. Unii încă mai vorbeau despre ce fusese el. Dar, în timp ce, într-un fel. Paulie era încă Paulie – adică cineva care nu capitulase, care încă își dorea totul și aveai sentimentul clar că încă mai era cineva cu adevărat în viață acolo – știai că era greu de-acum să îl mai desparți pe Paulie de membrii comando-ului care îl aduseseră înăuntru. Ce spuneau acele conexiuni cel mai des despre Paulie, era:

— Ești un căcănar, DeRaad. Turistu' naibii!

Cele mai multe dintre navele de carantină erau imense, pline de pete și cu un aspect uzat; cu luminile de avertizare avariate de particulele din spațiu. În mod normal, găseai țevăraie bătrână, folosită pe ruta Carling, propulsoare warp Alcubiere, desuete, de mărimea unor mici planete, chiar și cu driverele lor de relativitate sfârtecate; orice cu un fuzelaj puternic și dens, care putea fi ranforsat și după aceea. Mai erau și alte lucruri comune: erau minate cu dispozitive de fontă de înaltăclasă din cataloagele CMP-ului; iar hublourile erau foarte bine sudate. Nimeni nu mai știa ce fel de atmosferă aveau în ele, dacă mai era vreuna. Înăuntru, oricare era vârsta lor, sau originea, sau starea lor

exterioară, aveau numai două calități: întunericul ca smoala și lumina strălucitoare, ambele prea dense ca să le poți suporta. Sute dintre ele, cât puteai vedea cu ochii, se roteau pentru totdeauna în orbite de la care nu se abăteau niciun milimetru, la început mai multe la un loc, apoi mai distanțate. O dată la șase luni, efecte de rezonanță complicate le puneau pe niște trasee de coliziune. Alarmele nu funcționau. Un motor se aprindea timp de câteva fracțiuni de secundă în întuneric. După aceea, cam o zi, două, vidul dintre nave avea un aspect ionizat, în timp ce undele de șoc se propagau printr-un gaz nobil emis de niște mini detectoare, create ca să monitorizeze densitatea exterioară, temperatura la suprafață, temperatura în miez și emisiile din toate benzile de frecvență, incluzând în mod curios, unda sonoră generată de procesele descrise mai înainte.

Câte ființe omenești erau băgate în carantină? Câte evadări însemnau ele?

Nimeni nu știa.

Multe nave mai mici puteau fi găsite plutind în derivă între nave. Ele erau încă volatile. Traiectoriile lor erau imposibil de cartat. Reprezentau un pericol general, din cauza exteriorului fragil, contemporan și a conținutului viu. Ele încă mai aveau hublouri și trape. Una dintre ele era nava K Poule de Luxe, la origine, pentru operațiuni militare în zona cenușie din Golful Radio, ulterior trimisă pe orbita de carantină.

Poule de Luxe, supraviețuitoarea preferată a tuturor, din războaiele Nastice, se rostogolea la întâmplare, cu armamentul extinzându-se. Și retractându-se fără sens, cu luminile de poziție stinse. Făcuse drum lung de când îl preluase pe Paulie DeRaad de la Saudade Lots. Când au înțeles că era prea târziu pentru a găsi o rezervă igienică pentru DeRaad, prea târziu nu numai pentru Paulie, ci și pentru ei înșiși, comando-ul in- cercase s-o fure. Pentru reputația lor, au parcurs jumătate din drumul prin Halou, până când căpitanul K recâștigă controlul asupra ei. Fusese un lung zbor înapoi. Fuseseră niște probleme. Erau numai

urlete și țipete de la efectivul uman al navei, după ce și-au dat seama pe deplin ce le adusese Paulie. Acum că misiunea fusese îndeplinită, matematica se auto deconectase. Căpitanul K se deconectă și ea de la navă, în caz că ar fi putut fi extrasă ulterior. Circuitele electrice erau la pământ.

La pupa, în sectorul echipajului, era frig, dar nu întuneric. Pereții despărțitori carbonizați și ondulați implicau evadarea, care, ca orice evadare, se prezenta sub forma unui mediu fluid vag iluminat, câteodată de consistența unei budinci de orez sau a unei supe de linte, câteodată având calitățile vizuale ale unui bazin plin cu apă clorinată agitată ușor în lumina puternică a soarelui; adesea prea strălucitoare pentru a te uita la ea și dezvoltând curgeri interne, independente și complicate de energie. Dacă exista un cod acolo, nimeni nu știa ce făcea. Nimeni nu știa cum era legat de proteine și dispozitivele nanomecanice. Părea frumos, dar mirosea urât, ca untura topită. Te absorbea imediat. Era o stare finală? Era un mediu nou? Nimeni nu știa. Carcasele navelor erau pline de ea. Nimeni nu știa ce să facă cu ea. Nimeni nu știa ce este: în afară de faptul că, în acest caz, într-o viață anterioară, unele dintre ele fuseseră un gangster din Saudade și unii dintre ei fuseseră prietenii lui de la CMP. Undele de șoc se propagau prin el. Schimbări de stare întâmplătoare se derulau rapid. Din când în când o formă se materializa cu greu și-și făcea drum către fereastra de ventilație unde o voce abia auzită șoptea:

— Uau! La naiba! Vezi asta? Alcubiere, chiar dincolo de provă! Vezi?

Era greu de știut dacă forma era Paulie, dacă era capabil să mai fie el însuși. Dar poate că nimic nu e fără speranță și poate că găsise un fel de a se bucura din nou viață. Între timp, restul masei fierbea de nemulțumire și spuse:

— DeRaad, pizdă ce ești.

*

Lui Edith Bonaventure, după moartea lui Emil, îi veni greu să se regăsească. Cânta pe la poarta portuară și prin

locurile create special pentru a fraieri turiștii. În fiecare noapte mergea într-un alt bar, după care pleca acasă hotărâtă să arunce lucrurile lui Emil și nu putea cu niciun chip să doarmă și în starea ei doar sfârșea prin a sta pe podea ca și cum el încă mai era în viață, citindu-i jurnalul cu voce tare.

„Site-ul, scrisese el, se comportă ca un copil care poartă un secret. Nimeni nu trebuie să-l știe, dar toată lumea are datoria să-l ghicească."

Edith avea alte nevoi decât să-l definească pe tatăl ei, prin viața ei, și să-l așeze în locul cuvenit, dacă asta se dovedea posibil. Acele nevoi erau mai puțin definite. Ele o trimiteau la lupte, în serile de vară blânde și întunecate, dar la Preter Coeur, mirosurile de mâncare prăjită, hormoni și hemoglo- bină nu-i mai plăceau la fel ca înainte. (Puteai pretinde, și oamenii pretind adesea, că fiecare luptător este altfel; dar este o diferență, Edith începuse să simtă asta, care putea fi definită prin asemănare, așa încât, dacă vedeai un penis uriaș, însemna că le-ai văzut pe toate.) Au trimis-o să stea în bazinul de lumină din afara francizelor Uncle Zip și Nueva Cut, dar, deși ea dorea să fie nouă, ea nu credea În noutate: deși voia să călătorească, nu prea avea chef să plece. Uitându-se prin vitrinele magazinelor de pe strada Straint Într-o seară, devreme, ca să-și cumpere un cultivar ieftin, trecu pe la barul Pisica Neagră - Pisica Aibă, unde văzu anunțul de pe fereastră și Înăuntru o găsi pe barmaniță stând În poziția ei obișnuită În spatele tejghelei de zinc.

— Chiar vrei să vinzi acest loc?

Liv Hula, care-și petrecuse dimineața ștergând praful adunat de zile Întregi și după amiaza În pat, căscă și spuse:

— Nu costă prea mult.

— Văd asta.

— De exemplu, peretele acela era alb când am venit aici.

Edith nu era de acord. Închise ochii, astfel Încât, când îi deschise iar, se adaptaseră la semi Întuneric. Primul lucru pe care îl văzu era lumina curgând ca o apă deasupra

podelei negre, reflectându-se în sticlele din spatele barului, strecurându-se prin peretele tencuit, care rămăsese galben, în ciuda eforturilor barmaniței. Ea privi mesele descompletate, de înălțimi diferite, cu picioarele lor de crom și colțurile de marmură pisată și deasupra lor, sus, în colțurile tavanului, monitorii, ca niște pânze de păianjen. Ea văzu cârpa umedă pe tejgheaua de zinc. Erau doi sau trei clienți la mese, dar putea să-i facă să plece; observase că erau perioade din zi când aproape nimeni nu intra la Pisica Neagră - Pisica Aibă pentru că era prea târziu pentru a mânca și prea devreme ca să iei la pachet. Ea merse la fereastră și se uită de-a lungul străzii Straint, pe care, pentru o clipă, ea o vizualiză ca pe noul Globe Town: după ce Edith își pornise afacerea, oamenii veneau acasă noaptea târziu de acolo, sau cel puțin nu vizitau barul doar de complezență. Deși, nu era chiar totul. Nu era ceea ce doreai de la un bar. Cu toate acestea, spuse:

— Știi ce văd eu aici?

— Ce?

— Încă nimic. Dar aud muzică. Acesta-i lucrul pe care-l aud.

— Pot să-ți aduc o băutură? o întrebă Liv.

Edith acceptă. Spuse să-i aducă un rom.

— Poți să-l faci cu gheață.

Ea umplu jumătate din pahar cu o mișcare energică, apoi se sprijini de bar.

— Ai putea oricând să pui monitorii să curețe pereții în locul tău, se simți ea datoare să spună.

— N-ar mai fi autentic.

— Nu pot fi așa de sentimentală, promise Edith.

Între ele, contemplau implicațiile acestor forme ale cuvintelor. În cele din urmă, Liv spuse:

— Poate nu mă mai ții minte. Tu ai fost aici înainte.

Nu primi niciun răspuns.

— Mi-a părut rău, stărui ea, în legătură cu ce s-a întâmplat între tine și Vic.

— Nu mă mai gândesc la el, o avertiză Edith.

Mai vorbiră alte cinci minute în același mod, în timp ce

tinerelul lui Liv, agățat pe plajă, coborâ de la etaj și îi zâmbi timid lui Edith.

— Bună, spuse el.

Își turnă singur un pahar de apă de la robinet, își puse brațul în jurul taliei lui Liv, în timp ce bău cu sete, și se îndepărtă ca să stea la ușă, unde în lumina artificială a străzii, putea să-și etaleze picioarele prin pantalonii gen bermude de pânză nealbită pe care îi purta. Liv mai făcu băuturi. Apoi Edith o întrebă ce și-a dorit ea de la acel bar și Liv îi spuse:

— Sunt niște facilități sus. Deși instalația de apă și canalizarea nu sunt gata pe moment.

— E o treabă bună pentru mine, spuse Edith după ce se gândi un pic.

— Ai putea să te muți cât de repede dorești..

— Încă un lucru, întrebă Edith, intră și el în preț?

Au râs și Edith îi numără banii pe tejgheaua de zinc și plecă și așa se făcu târguiala. Zece minute mai târziu, fără să se fi gândit vreodată, fiica lui Emil Bonaventure, o afaceristă cu avere, fără planuri coerente care să-i limiteze simțul crescut de previziune, se îndrepta către capătul dinspre Straint al si- te-ului. Rămase acolo pentru o bună bucată de timp, privind lumina soarelui trecând de la galben la roșu – despre care toată lumea știa că este din cauza vitezei cu care lucrurile se îndepărtează de observator – și gândindu-se la Emil. Se afla acolo pentru prima oară. Era geloasă și nedumerită În același timp. Asta era ceea ce-i plăcuse lui În toți acei ani: aventuri prin case și fabrici părăsite, prin grămezi de moloz, pe străzile bombardate În război; indicatoare ruginite ca niște semnale din propriul tău inconștient; pogoane de ciment gol. Ajungând departe ca niște valuri nemișcate de ceață, lentile atmosferice și alte forme de confuzie optică. O mulțime de lucruri păreau să se petreacă acolo, dar era greu să-ți dai seama ce. Ea auzea muzică, parcă venind de la un bâlci. Apoi apăru un al doilea apus de soare, În fâșii mari, rotitoare de lumină când pupurii, când verzi, ca un desen pe o bucată de carton.

— Și te-aștepți să cred asta? spuse Edith.

*

După ce Edith Bonaventure plecă, Liv se simți prea eliberată ca să se simtă bine. Își spălă ochelarii numai pentru a-și ține mâinile În apă caldă. Se uită la banii de pe bar. Apoi îi numără din nou. Îi Împărți În două teancuri inegale și duse teancul mai mare către una din mesele din colț, așezându-l cu grijă pe placa mesei.

— Acum sunt pe de-a-ntregul În afacere, Îi spuse lui Antoyne Messner.

Lui Antoyne îi veni și lui rândul să numere banii. Când termină, el nu părea atât de mulțumit pe cât se așteptase ea.

— Ascultă, este adevărat, îl asigură ea.

El spuse că știa că este adevărat.

— Atunci care este problema, Antoyne?

EI trecuse pe-acolo În fiecare după amiază de când văzuseră nava Împreună, câteodată cu Mona la brațul lui, câteodată fără, dar nu era ca În zilele de demult, când juca zaruri, noapte de noapte, cu Vic Serotonin. Antoyne spusese mai puțin ca de obicei; și dacă starea lui era în general mai stabilă și mai energică, pe dinăuntru era copleșit. Începuse să bea. Geaca lui de piele era uzată, pantalonii aveau pete de ulei. Vorbea mereu În receptor, spunând ceva de genul:

— Iisuse Hristoase, Andrei, asta trebuia să fie o favoare.

Acum se răsuci pe o parte în scaunul lui și se uită pe lângă Liv pentru câteva momente ca să se adune. Se uită peste umăr și se jucă cu paharul, în care mai era un sfert din cocklail. Oricât de puțină băutură se afla în pahar, și orieât de repede o învârteai, molecule deștepte combinate în mixer erau alcătuite din straturi roz și galbene precise. Printre planetele pe unde-și trăise viața Antoyne, aceasta era cea mai sofisticată. El o bău și strâmbă din nas.

— Nu mai pot zbura, recunoscu el. De mult aveam de gând să-ți spun.

Se gândi la vremea în care călătorise pe nave Dynaflow și la toate locurile pe care le văzuse atunci și la toate

lucrurile pe care le văzuse pe ele. Gay Lung, Ambo Danse, Waitrose Two și Thousand Suns: se irosise ca banii câștigați ușor de-a lungul stelelor Plajei până în golful Radio. Mersese mult pe atunci. Surfase și warp-ul Alcubiere. Avusese rachetă după rachetă; din lipsă de imaginație, le numea pe toate Kino Chicken. Făcuse contrabandă cu de toate. Era cu un pas înainte atât față de CMP cât și de codul propriului său sistem de navigație. Dar până la urmă nu mai reuși să aibă grijă de el, așa cum se întâmplă adesea cu oameni ca Antoyne, și pe Santa Muerte inhală ceva care îi deviase atât septul cât și mirosul și nu mai știa cum stăteau lucrurile. Asta însemna să fii un pilot al cerului. Asta însemna să te crezi indestructibil. Ce naiba, întotdeauna încercase să gândească, până când acceptase în Saudade să fie câinele lui Vic Serotonin: nimic nu durează. Era surprins că începuse să clipească des în clipa în care încercă să se gândească la asta.

— Nu mă mai simt în stare.

Liv Hula il studie pe Antoyne pentru un minut sau două. Apoi se ridică de la masă și il făcu să se îmbrace cu jacheta de pilot.

— Hai cu mine, spuse ea.

Zece minute mai târziu erau pe Carver Field, în bătaia unui vânt blând și adunând asfințitul verzui, cu stelele Haloului apărând, ca niște puncte ascuțite în înaltul cerului, unde nava lor, cu curbele groase care acum aruncau o strălucire de alamă către luminile de halogen împrăștiate ale portului, stătea gata să zboare. Antoyne își puse mâinile în buzunar. Ridică din umeri.

— Așadar, de ce suntem aici? spuse el.

— Ca să admirăm această grămadă de gunoi pe care ne-ai făcut s-o cumpărăm.

Liv îi luă mâna între mâinile ei. Îl făcu să o privească în ochi și înțelese ce voia:

— Antoyne, spuse ea. Am vorbit cu Irene să ne întâlnim aici. Apoi putem bea ceva toți trei, putem sărbători felul în care vor fi Victțile noastre în curând. Tu poți să-mi mai explici o dată motoarele alea vechi. Dar acum privește sus

pe cer. Vezi gigantica aia roșie? Este Mekie, la cincisprezece ani lumină de noi. Putem merge acolo, la Polaroidul American. Sau acolo, la *Tu Meriți Totul.* Avem o navă. Acum putem merge oriunde în milioanele astea de stele!

— Crezi că nu știu locurile?, replică el, sau numele lor?

— Prima dată când ai venit la barul meu am văzut că, deși fuseseși pilot toată viața, pilotajul se sfârșise pentru tine.

Antoyne încercă să scape de ea, nervos că dăduse glas unei asemenea intuiții, chiar dacă erau pe un teren viran, unde nimeni în afară de Antoyne nu putea auzi; chiar dacă era ceva ce toată lumea știa despre el.

— Întotdeauna am înțeles asta, spuse ea.

Îi ținu mâinile într-ale ei pentru încă puțin. Apoi le dădu drumul, pentru că se gândi că deja părăsiseră Saudade cu o sută de ani lumină în urmă. Când se uită din nou la navă, era neagră și frumoasă în amurg.

— Până la urmă, Antoyne, ce importanță mai are pentru tine? spuse ea.

— Pentru că asta înseamnă că nu mai sunt cineva.

— Oricum, nimeni dintre noi nu este cineva. Oricum nu mai știm cine am fost. Dar puteam fi cu toții altceva și aș fi așa de fericită să zbor cu racheta asta oriunde vrei, chiar dacă tuși cu Irene ați numit-o *Nova Swing,* care este cel mai banal nume pe care l-am auzit vreodată.

Antoyne se uită la ea și apoi dincolo de ea. Ochii i se luminară.

— Uite, spuse el. A venit Irene.

*

Contabilii de la Departamentul Delicte verificau încasările de la biroul din spatele clubului Semiramide până la camera din strada Voigt, una din numeroasele ascunzători ale lui DeRaad pe care ei le găseau și le sigilau zilnic.

Voigt era plin de vehicule și de lumini scânteietoare. Echipele de pompieri erau în plină desfășurare de forțe. Escrocii codului acționau cu ușile închise. Cei de la

Carantină și de la Igienă erau și ei în așteptare, reprezentați în principal de ofițerii de rang mijlociu, făcând schimb de informații între ei, în timp ce ei așteptau cu răbdare simulată să înceapă acțiunea. Era o scenă obișnuită, cu excepția unei tinere înalte, cu un cultivar puternic în ea, cu un braț pe care avea inserate subcutanat niște fluxuri sângerii de informații, și care preluase conducerea operațiunii. Ei știau cu toții cine era, dar nimeni nu avea încredere în ea și nu înțelegeau cum de ajunsese să fie avansată atât de repede. De la debarcarea de pe Lots, nu mai era ușor de lucrat cu Departamentul Delicte, dar din limbajul trupului lor și al ei, era evident că nu aveau încotro.

Încuietoarea se dovedi a fi mecanică și nimeni nu știa cum s-o descuie cu dibăcie. Și-atunci, detonară ușa.

Ethipele pătrunseră înăuntru pline de încredere, dar emoționate. Nimeni nu dorea să fie primul martor la scena marii evadări. Veniseră la spartul târgului. Ceva ciudat se petrecuse acolo, dar acum se terminase. Cum să descrii așa ceva: camera puțea. Era același miros rânced și slinos, din instalația carantinei, dar mai slab pentru că se impregnase în construcție, podeaua goală, patul și cearșafurile gri murdare și în dezordine, pereții albi cu secreții umane uscate și niște grafitti indescifrabil. Camera era goală și nu prea. Oamenii de la Departamentul Delicte înțeleseră asta. Erau familiarizați cu astfel de lucruri. Ceva trăise aici de curând, dar cum să descrii acel ceva, sau ce se putea înțelege prin termenul „trăit”, depindea foarte mult de tine. Dacă ai fi fost în stare să reziști acolo acum douăzeci și patru de ore, ai fi văzut entitatea mixtă cunoscută de mai înainte sub numele de nvremea" părăsindu-și ascunzătoarea pentru ultima dată. Ușa s-ar fi deschis și închis singură. Ar fi fost liniște afară, cu excepția, poate, a răpăitului puternic și liniștitor al ploii de vară, copii râzând și alergând după adăpost, păcănitul unei uși mai jos de Voigt. Aceste zgomote ar fi fost, pentru o clipă, un pic prea ascuțite. Femeia cu informațiile sângerii verifică desenul grafitti, concentrându-și atenția pe un vers care

spunea: *Toate lucrurile ar putea fi, dar unul singur este*. Își consultă iar fluxul de date care pulsa În antebrațul ei. Dădu din cap gânditoare.

— Puteți să terminați aici, spuse ea celor de la Igienă.

Ea conduse mașina Înapoi la biroul din intersecția Uniment și Poe. Acolo rulă o înregistrare a altui mare mister nerezolvat din cariera ei.

Această mărturie impecabilă, montată de Însuși detectivul dispărut și proiectat pe pereți de monitorii lui, nu aduse nicio informație În plus. În anul de după moartea soției sale, Aschemann continuase investigația la crimele „Neon Heart”. Toate detaliile erau acolo. Dar egale cu zero. Urmărise, pusese Întrebări și strânsese nume, merse la porțile portului civil și simți În aer mirosul banilor și al violenței. Mergea din bar În bar. (Uneori, spunea el către camerele de filmat cu un zâmbet neastâmpărat pe care colaboratorii săi Începuseră să-l recunoască, toți oamenii curajoși vedeau cerul prin baruri.) El Însuși conducea În fiecare dimineață și după amiază de la și către birou, o mașină roz, Cadiliac roadster din 1952. Stătea în biroul său cu picioarele pe masa verde din metal și scria scrisori femeilor și către Prima. El o omorâse? El era Criminalul cu Tatuaj? Adevărul era, credea asistenta, că el nu știa mai mult decât ea. Tot ceea ce știa el era ceea ce dorea Saudade de la el: să fie un detectiv și să aibă habar despre cum funcționa asta. În anul acela și în fiecare an după aceea, el era ca un bărbat încercând să se adune, nu ca pe ceva nou, dar nici în totalitate în propria lui piele. Sentimentul că era vinovat îl avea de la moartea Primei. Dar sentimentul discontinuității sale dura de când se însurase cu ea, de la bun Început.

— Toate crimele, și-l amintea ea sfătuindu-o, sunt crime împotriva continuității – continuității vieții, continuității stăpânirii, a continuității sistemului.

Suspină.

— Închide, ordonă ea.

Nu era Încă miezul nopții. Era prea devreme să viziteze rezervația de pe strada C. Storurile biroului erau trase,

răsfirând fâșii de lumină de neon, roz-trandafirii și un albastru viu otrăvitor. Mobila mirosea a lac de mobilă autentic. Uneori asistenta spunea câte ceva în receptor. Sau monitorii se agitau, murmurând.

— Dacă ai putea să semnezi asta, drăguță.

Sau se grupau toți în fața ei pe birou, ca liliecii, prin hârtiile amestecate și fâșii de lumină de neon, sperând că ea îi va observa. Informațiile nu-i mai curgeau prin braț. Era biroul ei de-acum. Avea o scuză majoră pentru a se descurca cu asta. Conducea operațiuni pe cont propriu. Mai putea aștepta încă o oră înainte să facă mișcarea următoare. Mai putea aștepta încă o oră și după aceea. Dar era neliniștită și nu știa de ce să se apuce mai întâi. Rafale de vânt umed și deprimant împrăștiau niște bucăți de hârtie în intersecție, unde o blondă rătăcită stătea în rochia ei albă, scurtă, de seară, zâmbind vag pe trotuarul pustiu și ținându-și amândoi pantofii într-o mână.

*

Încă o lună trecu, și Nova Swing era în sfârșit reparată.

Aveau autorizație portuară. Aveau o altă meserie, un nume de companie, Transporturi Engros, elaborat după ore de efort mintal susținut de către Antoyne și un logo al misiunii corporatiste pe care Irene îl descoperise scrisă pe inima ei: „Țintește către viitor”.

Făcuseră încă un upgrade sectorului de conducere al navei. Devreme, într-o zi de toamnă, cu ploi biciuind peste Carver Field, Liv Hula încălzea motoarele rachetei, înghiți interfața pilotului cu combinația obișnuită de optimism și dispreț și cu Antoyne strâns în centura copilotului, totul era pregătit pentru parcarea orbitală.

— Rahat, spuse ea cinci minute mai târziu, vocea ei sunând ciudat în difuzoarele navei. Funcționează.

— Asta e ceva, aprobă Antoyne.

S-au uitat înspre cer pentru un moment, apoi unul la altul înțelegându-se din priviri. Spațiu! Testele pe infrastructură au arătat ceea ce ei deja știau.

— Este veche și înceată, dar chiar funcționează!

Speriați și înveseliți, neliniștiți, totuși într-un fel siguri pe

profesionalismul lor, se îndreptară spre casă cu pași repezi, unde au găsit-o pe Mona Irene palidă, dar fericită în pantalonii trei-sferturi roz, strâmți, reâmprospătându-și machiajul din geanta roșie de uretan pe care Antoyne și-a amintea atât de bine.

— Ei, merge? voi ea să știe.

În timpul pornirii, recunoscu ea, stătuse în barul clădirii administrației cu o înghețată sundae Lumină albă și nici nu îndrăznea să privească.

— Dar am văzut lumina strălucitoare deasupra tuturor. Tu ai luminat ploaia, trebuie să spun asta. Ți-am ținut pumnii.

— Nu pot să cred că funcționează, spuse Liv Hula.

După aceea, ei s-au mutat în navă, toți trei, și făceau adesea pași mărunți ca acesta, călătorii scurte în spațiu. Deși aveau puncte diferite de vedere, Liv și Irene se descurcau bine împreună, atâta timp cât ele puteau să se descurce cu Antoyne în felul lor diferit. Antoyne era mulțumit să fie controlat. Până la urmă, acesta era faptul cu care el se obișnui se, deși nu ar recunoaște asta în fața Monei. Era întotdeauna ceva de vorbit. Antoyne și Irene vorbeau despre realizările lor personale și despre aspirațiile lor. Irene și Liv vorbeau despre importanța imaginii de sine. Liv și Antoyne vorbeau despre Vic Serotonin, care fusese cauza schimbării în atât de multe sensuri în legătură cu aventura și afacerea lor.

— Întotdeauna am avut de-a face cu oameni mai puternici decât mine, îi spuse Antoyne lui Liv. În cele din urmă ar trebui să spui că era un tipar. Dar funcționează bine.

Liv tremură.

— Oamenii ca Vic sunt prea puternici pentru cei din jurul lor.

Dar când îi spuse această părere și lui Irene, primi numai un smiorcăit.

— Vic Seratonin era cel mai slab bărbat pe care l-am văzut vreodată, afirmă Mona cu hotărâre.

— Crede-mă. Am văzut câțiva ca el, apoi râse. Și i-am

regulat pe toți, adăugă ea, în afară de Vic.

Această conversație avea loc la vreo patruzeci și cinci de mii de kilometri distanță de planetă. Fără să se îndepărteze de plajă, spunea Antoyne, și de zona de surf, tot ce trebuia știut despre Nova Swing era știut. Așadar, acum aveau de gând să pornească driverele Dynaflow timp de o fracțiune de secundă și să vadă dacă supraVicțuia acelei provocări ostentative ale fizicii.

Dar înainte ca ei să poată face asta, trebuiau să zboare prin această regiune care părea necunoscută, plină de epave abandonate în care se aflau. Arcuri ascuțite izbucniră la fel de strălucitor ca și motoarele psi, printr-un nor de dispozitive nanotehnice semănând cu gazul ionizat. Odgoanele împingeau și trăgeau carcasele enorme, ruginite. Vibrația lor se întindea ca o peliculă în jurul întregii planete, un val de unde de două, trei mii de kilometri. Irene se uita pe la intrarea în port. Se pricepea un pic la oameni, spunea ea, dar era destul de greu să-i cunoști pe toți, pentru că erau prea mulți; totuși ea nu încetă niciodată să fie surprinsă de minunile nesfârșite pe care le vedea aici, în spațiu.

— Ce sunt acele lucruri? șopti ea ca pentru sine.

— Orbita carantinei, îi răspunse Liv Hula. Se mărește în fiecare zi.

*

Straint Street: Edith Bonaventure schimbase tejgheaua veche de zinc a lui Liv și pusese o scenă mică în locul ei. Podeaua fusese scoasă și înlocuită cu o pardoseală în dale alb cu negru. Un antreprenor îi puse niște lambriuri de mahon fals într-o nuanță caldă de portocaliu închis. Edith aruncă ventilatoarele din tavan și potrivi niște candelabre în loc. Ea cumpără un bar nou fabricat dintr-un bloc întreg, lung, de sticlă topită artistic, cu rafturi de sticlă irizantă în spate.

Schimbase interiorul pentru că dorea mai multă lumină. Acest interior era Edith însăși. Erau păstrate acolo toate amintirile lui Edith, cu care ea putea acum să experimenteze un alt fel de relație, mult mai sigură, mult

mai creativă. Lumina era peste tot, poleind c1aviatura de fildeș ale celor cincizeci, șaizeci de acordeoane, În valizele lor de lux căptușite cu toate tonurile de roz de la nuanța somon până la neotony; strălucind ca apele puțin adânci de la culoarea rășină până la maro și până la finisajul roșiatic, de culoarea ghimbirului metalizat, agresându-ți ochii cu reflexii și figuri de interferență de o ciudățenie ca de pe altă lume. Aveau catarame de argint pe fiecare curea de prindere și rachete de alamă În miniatură fixate meșteșugit până la finisaje extraterestre, ca de mătase ale lemnului, dar predominau emblemele de crom ale cometelor.

— Pentru că, explică Edith, așa eram și eu, În zilele mele de glorie.

De două ori pe săptămână se urca pe scenă și cânta tango-uri clasice unui auditoriu numeros, adăugând Înflorituri curioase pentru varietate și ca să demonstreze virtuozitatea tehnicilor ei. Unele dintre acestea, *Lindie's Alcine Rein*, de exemplu, care de fapt era o polkă scrisă pentru un instrument de cinci milioane de ani vechime la care nimeni nu știa să cânte, devenea cunoscută în acel loc. În ciuda reclamelor șterse, recuperate din tot Haloul, pe care le pusese să fâlfâie peste tot În Încăpere, alături de știri despre cântările ei de acum douăzeci de ani, nimeni nu-și mai amintea de ea. În schimb, ei primiră numărul ei artistic ca pe ceva nou și surprinzător. Asta nu prea mai conta pentru Edith, pentru care era important că se redescoperise pe sine. Ea stătea emoționată În lumina reflectorului, În hamurile acordeonului, albă ca varul la față, cu costumul ei prea strâmt, poate cu o muzică de cowboy În seara aceea și de abia se mai putea recunoaște În imaginea acelui Copil Acordeon de treisprezece ani din hologramă. Începea să nu se simtă în apele ei fără povara instrumentului, ca și cum ar fi fost condamnată perpetuu să se aplece Înspre spate de la mijloc. Exersase ritmuri noi În după amiaza aceea.

Edith avea mereu din ce să se întrețină, deși nu ea avea grijă de bar. Pentru asta, îl angajase pe fostul tinerel al lui Liv, care, după cum se dovedi, își spunea Nicky Rivera

pentru că îi plăcea numele acelui brand de valize de lux. Nicky se dovedi o alegere foarte bună. El locuia liniștit la etaj. Reparase chiuveta. Îndemânarea de a se purta cu oamenii se dovedi esențială pentru afacere. O scoase la liman și cu altele ajutând-o pe Edith să racoleze muzicanți din tot orașul. În câteva luni, locul devenea arhiplin în fiecare noapte.

Era clientelă nouă la tangou, mulțumită de sine pentru că învățase atât de repede când să aplaude și când să rămână pe gânduri.

Specificul barului erau coctailul de calitate, blănurile de culoarea mierii, pe sub care, Nicky putea confirma, era dantelărie fină de la Uoest. Era o mulțime pestriță, și, dacă spera să înnobileze cartierul cu eforturile ei, Edith nu putea fi decât dezamăgită. Dar ca rezultat al investiției în sine însăși, reputația localului său trecu dincolo de Straint, și chiar de Saudade însuși, până la Stelele Plajei și în tot Haloul și ea era mulțumită de asta. Nu mulți oameni aveau de două ori șansa să o ia de la capăt. Ea încetă să mai cânte la porțile portului corporatist. În schimb, își plasă propriile reclame la companiile de ricșe și mai apoi chiar la agențiile de turism.

Câteodată îi dădeau lacrimile în aplauzele de la sfârșitul serii. Apoi șoptea:

— Melodia următoare aș vrea să o dedic celui care a însemnat cel mai mult în viața mea, Emil, tatăl meu: *Le Tango du Chat*[12], pe care el l-a îndrăgit în mod deosebit.

Și așa barul lui Liv Hula căpătă noul său nume.

Într-o după amiază, înainte de Crăciun, Liv era la o masă cu Copilul Acordeon, bând o Brilliantine cu vodkă, fără gheață. Pe Straint, magazinele de cultivari închideau devreme. Paie scurte și puternice de vânt suflau pe stradă spulberând câțiva fulgi de zăpadă în fața lor, în timp ce înăuntru, pe scena neluminată și prăfuită, trei surori, puștoaice, îmbrăcate în costume pline de paiete, îi aruncau priviri languroase barmanului Nicky, care stătea pe marginea scenei discutând cu impresarul lor.

---

[12] Tangoul pisicii. În lb. Franceză în original. (n.t.)

— Lumina și umbra par câteodată niște lucruri egale, îl auzi Liv spunând. Pot fi amândouă un fel de iluminare?

La aceasta, Copilul Acordeon, cu simțurile ei ascuțite în cei treizeci de ani prin baruri, zâmbi și privi lung către Liv Hula.

— Ei, și cum îți place ceea ce am făcut? spuse ea.

Liv nu era sigură. Era Crăciunul. Se întuneca. În ziua următoare ea era în culmea unei noi Vicți, un hoinar stelar distribuind încărcături fără factură, unele mai clandestine ca altele, fără factură, prin porturi de pe planete de al căror nume nu mai auzise până atunci. Când Liv veni pentru prima oară la Tangoul Pisicii cu câteva săptămâni înainte, era pregătită pentru o schimbare, dar și emoționată de ceea ce va găsi. Când intră înăuntru, zece ani din viața ei se topiră ca un fum, ca niște dimensiuni teoretice a unei cosmologii demult apuse. Așa era viața. O singură clipă părea că se întinde la nesfârșit, apoi deodată îți reveneai. Următoarea etapă se întindea ca un elastic, ca un fel de lipici care te fixase acolo până când îți dădea drumul în mod catastrofic. Nu mai erai cel de dinainte de a cădea în capcană, nu mai erai cel care erai când te atlai în capcană; adevărul gol-goluț, pe care Liv îl descoperise, era că nici măcar nu erai cu totul alt om. Gândindu-se la asta ea se auzi vorbind:

— Mi se pare că-ți merge foarte bine.

— Ți-am promis că n-o să fiu sentimentală, spuse Edith și îi mai aduse lui Liv de băut.

Erau însoțiți de Irene și Fat Antoyne, care era pentru prima dată la Le Tango. Toți aveau sentimente amestecate, credea Irene, în legătură cu întoarcerea la un loc pe care-l cunoscuseră. Trebuia să recunoască faptul că uitase cum arăta Pisica Neagră-Pisica Albă în trecut, deși barul va exista întotdeauna într-un cotlon al Vicții ei pe care acum nu-l găsea ca să-l scoată afară. Între timp grăsanul căsca gura, apoi începu să joace Hughie Trei Puțe cu barmanul Nicky, așa că nimeni nu știa ce gândea. Noaptea era aproape. După încă vreo două înghițituri plecară toți trei la Carvers. Era păcat, spunea Edith, în timp ce o conducea pe

Liv Hula către ușă, că veniseră prea devreme în acea zi ca să aibă o idee despre ce târg bun făcuse.

— Deși n-a fost niciodată atât de gol, la ora asta.

Când ei plecaseră, strigară unii către ceilalți:

— Uite, zăpadă! cu vocile pierzându-se în josul străzii, iar ea luă instrumentul preferat pe atunci, un acordeon vechi, cu trei rânduri de claviaturi, de o nuanță albastru-verde mentă, cu burduful contrastant, care, atunci când îl deschideai dădea la iveală un as de inimă, sau poate o vulvă primitoare, și cântă câteva măsuri. Nu prea i se potrivea. Nu mai avea chef nici de băut. Luă unul din caietele lui Emil, pe care le ținea cu ea mereu, și îl răsfoi. La ora cinci, o femeie Înaltă a intrat În bar și se așeză la masa de lângă ușă.

Avea părul blond tuns scurt, și un fel afurisit de a se mișca pe care doar de la niște croitorii experimentați îl putuse obține. Un fel de informații sângerii ca niște ideograme orientate curgeau pe brațul ei. Afară, lângă bordură parcase un Cadiliac roz din 1952. Toată lumea o știa ca pe un detectiv de poliție care operează În afara a ceea ce se chema Departamentul Delicte, și era un vizitator frecvent a lui Le Tango. De asemenea, putea fi văzută la lupte. Recunoștea talentul, recunoștea cultivarii. Știa tot Straint-ul. Venea devreme și pleca târziu. Comanda Întotdeauna un Black Heart dublu cu gheață. Se uita la clienți ca și cum ar fi uimit-o sau s-ar fi distrat pe seama lor În mod egal. În seara aceasta îl Îndepărtă pe barmanul Nicky cu un singur zâmbet prin care voia să spună, probabil, că se vor vedea În curând, apoi scutură din cap către Edith Bonaventure.

— E bună cartea? spuse ea. Mereu o citești.

Până la urmă se dovedi a fi o seară aglomerată. Aveau ca invitați un duet de la un bar de pe Corniche, un bătrân care se croise în așa fel încât să semene cu Samuel Becket și un tânăr Într-un costum prea larg, la clape și la saxofon, cântau bebop jazz În stil propriu, improvizând inteligent pe melodii celebre, ceea ce lui Edith nu-i reușea, În afară de repertoriul obișnuit pe care îl cântau clientelei corporatiste

care venea o dată pe săptămână ca să facă conversație În gura mare și să consume cantități industriale de bere Giraffe. La trei dimineața, totul se termină. Duetul se pregăti de plecare, Își luară banii, și se topiră În noapte. Afară, zăpada uscată continua să viscolească de-a lungul străzii. Nu se așeza. După ce barmanul spuse noapte bună și urcă sus, mai râmâneau numai Edith și polițista. Așa se Întâmpla cam În fiecare noapte. Stăteau la mese separate. Adesea una dintre ele Își ridica privirea și îi zâmbea celeilalte, sau mergea la ușă și se uita lung pe strada Straint Înspre site. O rachetă țâșnind din zona civilă a spațioportului tăie, ca o foarfecă, cerul.

Cuprins

LUMINA
M. John Harrison

Pe suprafața stearpă a unui asteroid situat undeva în adâncurile necunoscute ale galaxiei, sub lumina de nesuportat a Sectorului Kefahuchi – un ocean uriaș, fulminant, de energie radiantă și o singularitate în raport cu legile fizicii cunoscute – stau trei obiecte: o navă spațială abandonată, o pereche de zaruri din os cu simboluri stranii pe ele și un schelet uman.

Ce reprezintă ele și cum s-a făcut de-au ajuns acolo sunt misterele pe care cititorul le poate explora în această carte concepută de un profesionist al scrisului, al cărui crez este că fiecare moment al poveștii, SF sau de alt soi, trebuie să fie un triumf al scriiturii și o rampă de lansare pentru imaginația cititorului.

.. Lumina este genială."

lain M. Banks

„Cred că În scurt timp acest roman va fi privit drept unul dintre cele mai orbitoare ale genului său.”

Daily Telegraph

Lumina a primit premiul James Triptee Jr. În 2002.

CARBON MODIFICAT
Richard Morgan

Un detectiv este angajat să-l găsească pe ucigașul unui personaj influent. Dar ce Înseamnă crima Într-o lume În care moartea nu este aproape niciodată definitivă?

Lumea carbonului modificat răstoarnă principiile stabile despre viață și moarte. Sinucidere. Integritate fizică. Religie. Clonare. Călătorii interstelare. Asigurări de viață. Ce este sufletul atunci când este transformat Într-o colecție de biți stocată pe un suport de dimensiunile unui muc de țigară?

În investigațiile sale. Takeshi Kovacs se confruntă cu

criminali dedublați. Tortură virtuală și viruși distrugători. Inteligențe artificiale. Escroci mărunți și șantaje la nivel Înalt. Dar mai ales cu sine Însuși și propriile sale fantome.

Carbon modificat a primit premiul Philip K. Dick În 2003.

VANĂTOAREA DE CAPETE
David Marusek

Vânătoarea de capete evocă ideea unei societăți în care omenirea a depășit multe frontiere. Locuitorii sunt clone, holograme, sisteme de inteligență artificială, nanotehnologie sau avataruri folosite pentru anumite sarcini și apoi aruncate. În această lume supraaglomerată – 15 miliarde de locuitori – modelul familiei nucleare clasice a fost extins, planeta noastră devenind deopotrivă mai facilă și mai sinistră. Personajul principal, Eleanor Starke – o femeie destinată să facă lucruri mărețe – se mărită cu Samson. În momentul în care cei doi obțin permisiunea de a face un copil, lucrurile se complică și scot la iveală o conspirație menită să îi împiedice cu orice preț. Nimic nu este ceea ce pare, iar omenirea nu mai este în siguranță.

QUANTICO
Greg Bear

Ca întotdeauna, scenariul viitorului apropiat este, la Bear, înfricoșător de plauzibil, și, fără a se lungi cu o ascuțită critică la adresa conflictelor politice și a potențialului lor de a împiedica eforturile împotriva terorismului, antagoniștii săi devin surprinzător de simpatici pe măsură ce detaliile complexe ale adevăratului lor plan ne sunt dezvăluite.

Publisher’s Weekly

Departe de romanul tipic care descrie procedura FBI-ului, cea mai recentă carte a autorului de science fiction

Greg Bear reprezintă o privire întunecată în viitorul apropiat. Quantico furnizează cu convingere un amestec de muncă juridică, revelație birocratică și speculație futuristă.

Entertainment Weekly

Quantico reprezintă o privire terifiantă în coșmarul global al bio-terorismului. Greg Bear combină știința autentică, știrile de ultimă oră și extrapolarea de genul peste-cinci-minute-începând-de-acum într-un thriller încărcat de adrenalină, care vă va speria de moarte.

Robert Crais, autorul romanelor

The *Watchman* și *Hostage*

NOVA SWING

M. JOHN HARRISON

Mari nave de turism navighează din stea în stea. Totul este la îndemână, totul poate fi cumpărat. Poți să-ți cumperi un trup nou, poți să-ți cumperi o nouă identitate. Poți să fii orice îți dorești să fii – numai nu în zona interzisă din Saudade, unde, în urmă cu o generație, părți din Traseul Kefahuchi au început să se prăbușească pe pământ. Și din care ies la iveală artefacte inexplicabile care pot cauza boli și schimbări.

Un întreg departamental poliției locale există doar pentru a le opri din a fi aduse în oraș de către aventurieri, entradistas, și de cei cunoscuți sub numele de agenți de turism, profitori care își închipuie că se pot descurca cu fenomenele fizice denaturate din zona interzisă, zonă în care alegerile și dorințele nu-și mai au locul.

NOVA SWING

Premii:

- Nominalizat la *British Science Fiction Association*
- Nominalizat la *British Fantasy Society*
- *Philip K. Dick Award* 2007

ArthurC. Clarke Award 2008

www.tritonic.ro www.tritonic.ro/blog

TRITONIC

SCI-FI